ΘΗΣΑΥΡΟΣ

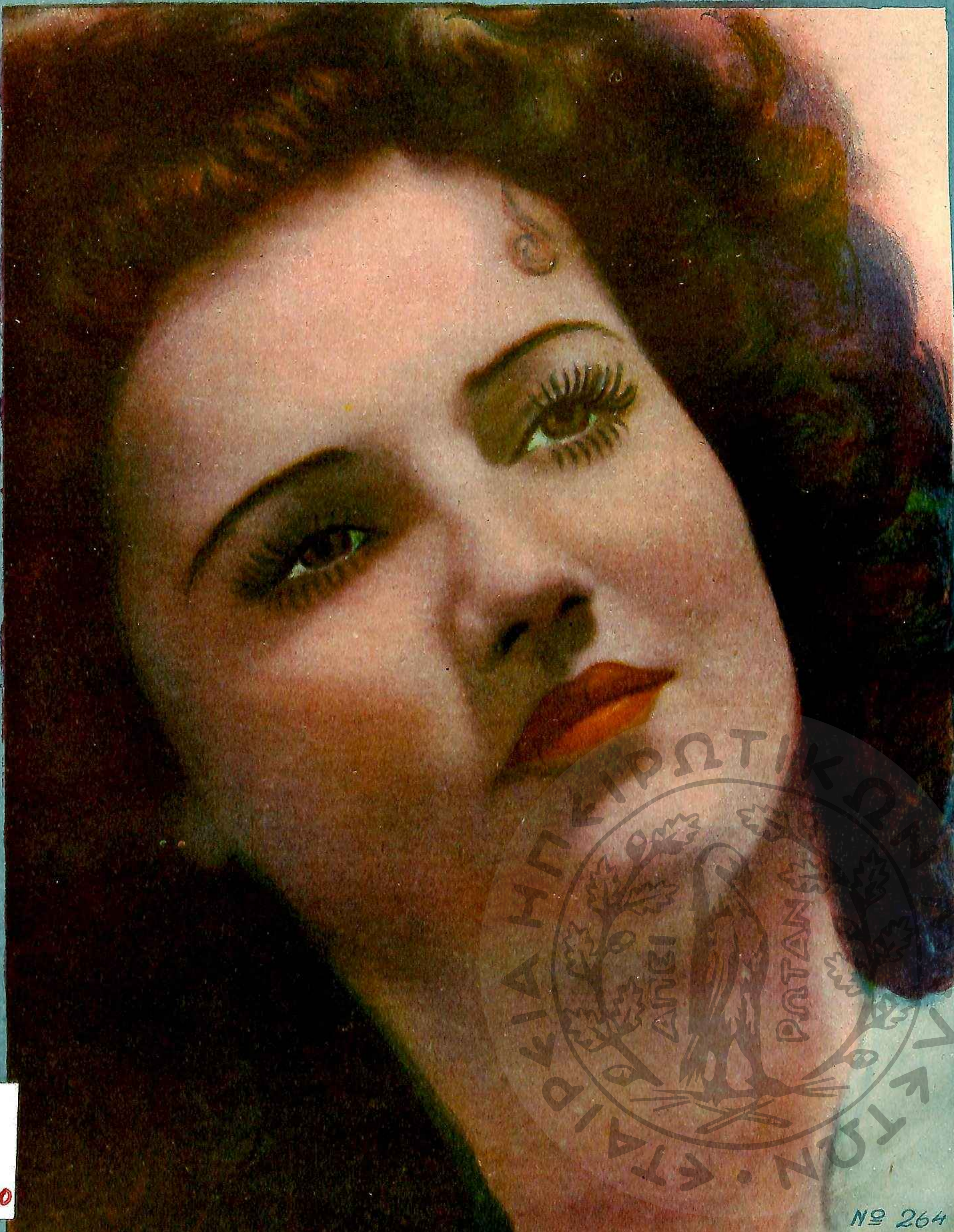

Νο 264

T
Θ5 20

ΤΟ ΧΤΥΠΗΜΑ — τῆς μοίρας

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Στὴν ὁδὸ Λαροφουσκὼ βρίσκεται ἡ κλινικὴ τῆς μαμμῆς κ. Ντυμποά. Στὴν κλινικὴ αὐτὴ ποὺ κάθε ἄλλο παρὰ τοκετοὶ γίνονται, δὲν συχνάζουν ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ. Ἡ πελατεία τους στρατολογεῖται ἀπὸ γυναῖκες τοῦ ἡμικόσμου καὶ ἀπὸ κυρίες γιὰ τὶς ὁποῖες ἡ μητρότης ἰσοδυναμεῖ μὲ τὴν καταστροφή.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἕνα ἁμάξι στάθηκε ἀπέξω. Μιὰ νεαρὴ κόρη ἀνέβηκε τὴ σκάλα καὶ χτύπησε στὸ δεύτερο πάτωμα. Ἡ ὑπηρέτρια ἄνοιξε καὶ ὡδήγησε τὴ νέα στὸ γραφεῖο τῆς κ. Ντυμποά. Ἡ κυρία Ντυμποά μιὰ γυναῖκα ἡλικιωμένη πιά, ἔβαλε τὰ ματογυάλια της γιὰ νὰ δῆ τὴν καινούργια πελάτισσά της. Ἦταν μιὰ ὄμορφη μελαχροινούλα μὲ χαρακτηριστικὰ λεπτά, ὄχι περισσότερο ἀπὸ εἴκοσι χρόνων. Ἡ κ. Ντυμποὰ τὴ ρώτησε:

— Σὲ τί μπορῶ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμη, δεσποινίς;

— Μοῦ χρειάστηκε πολὺ θάρρος, ἀπάντησε ἡ νέα, γιὰ νάρθω νὰ σᾶς βρῶ. Μὰ δὲν μποροῦσα νὰ περιμένω περισσότερο. Δὲν ξέρω οὔτε ἐγὼ πῶς τόσο καιρὸ κατώρθωσα νὰ κρύψω τὴν κατάστασί μου. Πρέπει νὰ μὲ σώσετε. Οὔτε παντρεμένη εἶμαι, οὔτε ἀρραβωνιασμένη καὶ ἕνα τέτοιο σκάνδαλο θὰ ἀτίμαζε ἐμένα καὶ τοὺς δικούς μου γιὰ πάντα. Πρόκειται νὰ γίνω μητέρα!

— Μὰ παιδί μου, πρέπει νὰ πῆς τὴν ἀλήθεια στὴ μητέρα σου, τὴ συμβούλεψε ἡ μαμμή.

— Δὲν ἔχω πιὰ μητέρα, καὶ θὰ πέθαινε ἀπ' τὴν ντροπή μου ἂν ξεστόμιζα τὸ λάθος μου στὸν πατέρα μου! Εἶνε ἕνας τίμιος καὶ καλὸς ἄνθρωπος κι' ἔχει ἐμπιστοσύνη σὲ μένα. Μοῦ εἶχε δώσει ἐλευθερία νὰ πηγαίνω ὅπου θέλω καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς μὲ κατέστρεψε...

— Μὰ ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ σας θὰ μποροῦσε...

— Ὤ, ἂν ζοῦσε αὐτὸς θὰ μ' ἔπαιρνε γυναῖκα του. Ἀλλοίμονο, σκοτώθηκε τὴν ἡμέρα ποὺ κατάλαβα τὴ θέσι ποὺ βρισκόμουν, σ' ἕνα αὐτοκινητικὸ δυστύχημα. Πᾶνε τώρα τέσσερες μῆνες...

— Θὰ ἔπρεπε νὰ ἐρχόσαστε νωρίτερα.

— Δὲν τολμοῦσα. Δὲν ἤθελα νὰ πιστέψω σὲ τί κατάστασι βρισκόμουν. Κατέφυγα σὲ διάφορα φάρμακα.

— Ἂν ἐρχόσαστε νωρίτερα θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμη... Τώρα εἶνε πολὺ ἀργά.

Τὸ δυστυχισμένο κορίτσι ἔπεσε στὰ πόδια τῆς κ. Ντυμποά.

— Σῶστε με, ξέρω πῶς μπορεῖτε νὰ τὸ κάνετε ἅμα θέλετε.

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς της ἐσπάραξε τὴν καρδιὰ τῆς κ. Ντυμποά.

— Ἐλᾶτε, ἡσυχᾶστε, τῆς εἶπε. Ἂν ἐγὼ δὲν μπορέσω νὰ κάνω τίποτε, ξέρω τὴ μυστικὴ κλινικὴ ἑνὸς χειρούργου ποὺ θὰ σᾶς ἐλευθερώση χωρὶς κίνδυνο.

Ἡ νέα εὐχαρίστησε τὴν κ. Ντυμποὰ καὶ ἔφυγε.

⁂

Ὁ δόκτωρ Τισσὼ βηματίζε νευρικὰ στὸ ἰατρεῖο του, σημεῖο ποὺ ἔδειχνε τὴ μεγάλη ταραχή του. Εἶχε χάσει ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες στὴ Λέσχη ἕνα πολὺ μεγάλο ποσόν.

Ὁ Τισσὼ εἶχε μείνει χῆρος πολὺ ἐνωρίς, μὲ μιὰ κόρη ποὺ τὴ λάτρευε. Καὶ σκεπτόταν τώρα πῶς μιὰ μέρα ἔπρεπε νὰ ὁμολογήση στὴ κόρη του τὴ κατάστασί του. Ἂν ἤθελε ἡ Λουίζα του νὰ παντρευτῆ, δὲν ὑπῆρχε προῖκα!

Ἔξαφνα ἕνα κουδούνισμα τὸν ἀπέσπασε ἀπὸ τὶς σκοτεινές του σκέψεις. Ὁ ὑπηρέτης ἀνήγγειλε τὴν κ. Ντυμποά. Ὁ γιατρὸς εἶχε συνδεθῆ μαζί της ἐξ ἀφορμῆς μιᾶς ἠθοποιοῦ ποὺ προσέφερε ἕνα σεβαστὸ ποσὸν γιὰ ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ ἐνοχλητικὴ μητρότητα. Ὁ πειρασμὸς τοῦ χρυσοῦ τὸν παρεκίνησε ν' ἀναλάβη τὴ δουλειὰ αὐτή. Ἀπὸ τότε στοὺς φανεροὺς πόρους του ὡς φημισμένου χειρούργου προσετέθησαν καὶ τὰ τῶν ἐνόχων ἐπεμβάσεών του.

⁂

— Ἔ, τί νέα; ρώτησε μόλις μπῆκε ἡ κ. Ντυμποά.

— Ἔχω μιὰ πελάτισσα γιὰ σᾶς, γιατρέ μου. Ἕνα κορίτσι οἰκογενείας ποὺ ἔπαθε ἐρωτικὸ δυστύχημα.

— Πόσα ζητήσατε;

— Τὸ ποσὸν δὲν εἶνε μεγάλο, ὁ κίνδυνος ὅμως...

— Θὰ πληρώση μπροστά; ρώτησε ὁ γιατρός, αὐτὸ μ' ἐνδιαφέρει. Ἐλᾶτε μεθαύριο στὶς ἐννηὰ τὸ πρωῒ μαζί της. Θὰ μπῆτε ἀπὸ τὸ περιβόλι.. ὅλα θὰ εἶνε ἕτοιμα.

Ἄξαφνα στὴ διπλανὴ κάμαρη μιὰ νεανικὴ φωνὴ γλυκειά, ἁρμονικὴ ἀκούστηκε νὰ τραγουδᾷ μιὰ ρωμάντσα μελαγχολική. Ἦταν ἡ κόρη τοῦ γιατροῦ!

⁂

Τὴν μεθεπομένη τὸ ἁμάξι τοῦ γιατροῦ σταμάτησε στὸ ἐργαστήριο τῶν ἐγκληματικῶν του ἐπεμβάσεων.

— Ἡ ἄρρωστη εἶνε ἐδῶ; ρώτησε μπαίνοντας τὴ μαμμή.

— Ναί, τὴν ἔβαλα νὰ κοιμηθῆ, ἀπάντησε ἡ κ. Ντυμποά. Στὴν ἀρχὴ φαινόταν θαρραλέα, ἀλλὰ κατόπιν φοβήθηκε καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἐγχειρισθῆ. Ἔλεγε ὅτι ἔχει κακὰ προαισθήματα. Τὴν καθησύχασα καὶ τώρα κοιμᾶται.

— Πήρατε τὰ λεπτά; ρώτησε ὁ γιατρός. Ξέρετε ποιὰ εἶνε; Ἀπὸ ποῦ ἔρχεται;

— Δὲν θέλησε νὰ πῆ τίποτε. Ἔγραψε μόνο ἕνα γράμμα, ἔδωσε τὰ χρήματα καὶ μὲ παρακάλεσε ἂν συμβῆ κανένα δυστύχημα νὰ τὸ ἀνοίξω.

Ὁ γιατρὸς μπῆκε στὸ ἐργαστήριο λέγοντας:

— Πηγαίνετε νὰ τὴν χλωροφορμήσετε, ὅσο νὰ ἑτοιμάσω τὰ ἐργαλεῖα μου.

Σὲ δέκα λεπτὰ ὁ γιατρὸς ἔμπαινε στὸ χειρουργεῖο του. Στὸ τραπέζι ἦταν γυμνό, ἀναίσθητο τὸ σῶμα τῆς δυστυχισμένης νέας. Μονάχα ἡ μάσκα τοῦ χλωροφορμίου ἔκρυβε τὸ πρόσωπό της.

Ὁ χειρουργὸς ἄρχισε τὴ δουλειά του. Μὰ μόλις ἄρχισε, περιπλοκὲς ἀπρόοπτες παρουσιάστηκαν. Ἄξαφνα ὁ γιατρὸς κιτρίνισε.

— Θεέ μου! ἔκανα λάθος. Πρέπει νὰ τῆς κάμω λαπαροτομιὰ ἀμέσως. Εἶνε ἡ μόνη ἐλπίδα...

Καὶ συνέχισε τὸ ἔργο του, ἐνῷ τὰ χέρια του τρέμανε.

— Ἡ καρδιὰ ἔπαψε νὰ χτυπᾷ!... φώναξε ἄξαφνα τρομαγμένη ἡ κ. Ντυμποά, ἡ ὁποία παρακολουθοῦσε τὸ σφυγμὸ τῆς νέας.

Πραγματικὰ ἡ καρδιὰ εἶχε σταματήσει.

— Καὶ τώρα τί θὰ κάνουμε; Πῶς θὰ δικαιολογήσουμε τὸν θάνατο αὐτό; ρώτησε ἡ κ. Ντυμποὰ σκεπάζοντας μ' ἕνα ἄσπρο σεντόνι τὸ πτῶμα χωρὶς ν' ἀφαιρέση τὴ μάσκα τοῦ χλωροφορμίου.

— Δὲν ξέρω, ψιθύρισε ὁ γιατρός. Εἶμαι χαμένος!... Ἀτιμασμένος! Καὶ ἡ κόρη μου ποὺ μὲ νομίζει ἔντιμο καὶ θὰ μάθη πῶς ὁ πατέρας της εἶνε ἕνας ἄθλιος!...

— Οἱ γονεῖς της θὰ μᾶς καταγγείλουν, εἶπε ἡ κ. Ντυμποά.

— Ἀλήθεια, ποῦ εἶνε τὸ γράμμα; Θὰ πάω νὰ παρακαλέσω τοὺς γονεῖς της νὰ μὴ μὲ καταδιώξουν, θὰ τοὺς δώσω ὅσα χρήματα θέλουν...

Ἡ κυρία Ντυμποὰ τοῦ ἔδωσε τὸ γράμμα.

Ὁ γιατρὸς τὸ ἄνοιξε καὶ διάβασε:

«Πέστε στὸν πατέρα μου ὅτι προτίμησα νὰ ριψοκινδυνέψω νὰ πεθάνω παρὰ νὰ κοκκινίσω ἀπὸ τὴ ντροπή μου μπροστά του. Ἂς μὲ συγχωρήση. Ἤμουν περισσότερο δυστυχὴς παρὰ ἔνοχος.

Λουΐζα Τισσὼ»

Ἦταν ἡ ἴδια ἡ πολυαγαπημένη κόρη του. Ὁ γιατρὸς σωριάσθηκε κάτω ἀναίσθητος.

ΑΝΤΡΕ ΛΟΡΝΤ

ΛΑΪΚΑ — ἐρωτικὰ δίστιχα

Ἐκείνης ποὺ δὲν μ' ἀγαπᾷ
δός της, Θεέ μου, δός της
Δυὸ μαχαιριὲς μέσ' τὴ καρδιὰ
γιὰ νὰ γενῶ γιατρός της.

Πρόβαλε, διαβολόπιστη
νὰ δῆς καὶ νὰ σὲ δοῦνε
Τὰ μάτια ποὺ σ' ὀρέγονται
καὶ ποὺ σὲ λαχταροῦνε.

Τί ἔχουν τὰ ματάκια σου
κι' ὅταν μὲ ἰδοῦνε κλαῖνε;
Ἂν ἔχουνε παράπονο
γιατὶ δὲν μοῦ τὸ λένε;

Τὰ μαῦρα μάτια τὰ γλυκὰ
τὰ φρύδια τὰ μεγάλα
μὲ κάνανε κι' ἀρνήθηκα
τῆς μάνας μου τὸ γάλα.

Μεγάλοι ἄνδρες... μικροὶ βλάκες!

Τί ἀναφέρει ἡ ἱστορία. — Οἱ διάσημοι ἄνδρες στὰ γράμματα, στὴν πολιτική, στὶς τέχνες κατὰ τὴν νεότητά τους. — Ἀνεπίδεκτοι μαθήσεως, χοντροκέφαλοι, ἀδιόρθωτοι. — Πῶς ὁ Λινναῖος διέτρεξε τὸν κίνδυνο νὰ γίνη...παπουτσῆς! Πῶς κατώρθωσε νὰ ξεσκολίση ὁ Σουΐφτ. — Τί ἔλεγε ὁ Γόλδσμιθ γιὰ τὸ χάλι τῆς νεότητός του, κτλ, κτλ.

Εἶνε ἐξακριβωμένο ἀπὸ τὴν ἱστορία, εἶνε ἀληθέστατο, ὅτι πολλοὶ ἀπὸ τοὺς μεγάλους ἐπιστήμονας, ποιητὰς καὶ καλλιτέχνας, κάθε ἄλλο παρὰ ἔξυπνοι ἦσαν στὴν παιδική τους ἡλικία. Ἔδειχναν μᾶλλον πὼς θὰ γίνουν κλασσικοὶ βλάκες, καὶ ἰδοὺ μερικὰ σχετικὰ παραδείγματα:

Ὁ περίφημος χημικὸς Ἰουστῖνος Λέβιγ, ὡς μαθητής, πολὺ λίγο ἱκανοποιοῦσε τοὺς δασκάλους του. Ἦταν χοντροκέφαλος καὶ δύσκολα καταλάβαινε τὰ μαθήματα.

Ὁ Γοδεφρῖδος Αὔγουστος Μποῦργερ ποὺ ὡς ποιητὴς ἀπόκτησε μεγάλη φήμη, ἦταν παιδὶ ποὺ σφούγγιζε τὸν ἱδρῶτα ἀπὸ τὸ πρόσωπό του, βασανιζόμενος νὰ μάθη τοὺς κανόνες τῆς «Γραμματικῆς»!

Ὁ Λινναῖος, ὁ μέγας φυσιολόγος, ὅταν ἦταν μαθητής, δὲν εἶχε καθόλου ἀντίληψι καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς ὑπόδειγμα ἀνοήτου παιδιοῦ. Ὅταν μάλιστα ἔβγαλε τὸ γυμνάσιο, τοῦδωσαν ἕνα πιστοποιητικό, διὰ τοῦ ὁποίου ἐπιστοποιεῖτο... ἡ βλακεία του! Ὁ πατέρας του, ἕνας φτωχὸς παπᾶς, ἀποφάσισε νὰ τὸν κάνη τότε... παπουτσῆ, Καὶ θὰ γινόταν αὐτό, ἂν δὲν ἐπενέβαινε κάποιος συμπατριώτης του γιατρός.

⁂

Ὁ Βάλτερ Σκώττ, τοῦ ὁποίου τὰ μυθιστορήματα μεταφρασθήκανε σ' ὅλες τοῦ πολιτισμένου κόσμου τὶς γλῶσσες, ἐθεωρεῖτο στὸ σχολεῖο ὡς βλὰξ καὶ ἱκανὸς γιὰ ὅ,τι δήποτε ἄλλο, ὄχι ὅμως καὶ γιὰ νὰ μάθη γράμματα. Ὅταν μάλιστα φοιτοῦσε στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Ἐδιμβούργου ὁ καθηγητής του Δόλσελ τοῦ εἶπε μιὰ μέρα φανερά:

— Παιδάκι μου, ἄδικα σπαταλᾷς τὸν καιρό σου γιὰ νὰ μάθης γράμματα!...

⁂

Ἐπίσης ὁ περίφημος Σουΐφτ, ὁ συγγραφεὺς τοῦ κλασσικοῦ «Ταξιδιοῦ τοῦ Γιούλιβερ», ὁ ἐξυπνότατος καὶ πνευματωδέστατος σατυρικός, ἀπέτυχε ὅταν ἦταν νέος στὶς ἐξετάσεις του στὸ Δουβλῖνο καὶ μόνον κατόπιν «ἰδιαιτέρας εὐνοίας» κατώρθωσε νὰ ξεσκολίση!

⁂

Ὁ διαπρεπὴς σατυρικὸς καὶ κοινοβουλευτικὸς ρήτωρ Σέρινταν, ἔδειχνε στὸ σχολεῖο τόσο λίγο μυαλὸ πρὸς τὴ μάθησι, ὥστε οἱ δάσκαλοι του ἦσαν ἀπελπισμένοι μαζί του. Ὁ Ὀλιβιέρος Γόλδσμιθ, ἐξ ἄλλου, ὁ ποιητὴς καὶ ἱστορικός, ἦταν ἐπίσης κουτούτσικος μικρὸς καὶ γι' αὐτὸ συνήθιζε νὰ λέη γιὰ τὸν ἑαυτό του:

— Ἤμουν σὰν τὸ φυτὸ τὸ ὁποῖο ἀργεῖ ν' ἀνθίση!»

⁂

Ὁ Μπύρνς ἦταν μικρὸς βραδύνους καὶ μόνο στοὺς ἀγῶνες καὶ τὰ γυμνάσματα ἔδειχνε κάποια δεξιότητα.

Γιὰ τὸν Ἰταλὸ ποιητὴ Ἀλφιέρι ἐπίσης γνωρίζουμε ὅτι ἐγκατέλειψε κάποτε τὸ σχολεῖο βαρυνθεὶς τὰ γράμματα. Ἐπανῆλθε δὲ σ' αὐτό, ἀφοῦ περιηγήθηκε ὁλόκληρη σχεδὸν τὴν Εὐρώπη.

⁂

Ὁ Νεύτων, ὁ μεγάλος φυσικός, μαθηματικὸς καὶ ἀστρονόμος, ὡς μαθητὴς ἦταν ἐπίσης ὄχι καὶ τόσο ἔξυπνος. Γι' αὐτὸ τὸν κάθιζαν στὸ σχολεῖο τελευταῖον στὸ προτελευταῖο θρανίο! Μιὰ μέρα, τέλος, ἕνας ἀπὸ τοὺς παρακαθημένους μαθητὰς τοῦ φέρθηκε περιφρονητικά. Ὁ Νεύτων θύμωσε, πειράχθηκε τὸ φιλότιμό του καὶ ἀπὸ τότε τόσο στενοχωρήθηκε, ὥστε μέσα σ' ἐλάχιστο διάστημα ἔγινε ὁ πρῶτος τῆς τάξεως!

⁂

Ὁ Χόγγαρθ, ὁ ζωγράφος καὶ χαλκογράφος, τοῦ ὁποίου τὰ σχέδια μποροῦν νὰ ὀνομασθοῦν εὐφυέστατα, στὸ σχολεῖο ἦταν πολὺ χοντροκέφαλος. Σ' ὅλη του τὴ ζωὴ δὲν ἔμαθε καὶ πολλὰ γράμματα, μόλις δὲ κατώρθωνε νὰ ὀρθογραφῆ. Καὶ ὅμως οἱ εἰκόνες του ἀποτελοῦν μνημεῖο τοῦ χαρακτῆρος τῶν ἠθῶν καὶ τοῦ πνεύματος τῆς ἐποχῆς του.

⁂

Ὁ Ναπολέων Βοναπάρτης καὶ ὁ Οὐέλλιγκτων ἦσαν ἐπίσης στὴν παιδική τους ἡλικία χοντροκέφαλοι. Καὶ ὁ Ροβέρτο Κλιβε, ὁ περίφημος στρατηγὸς καὶ θεμελιωτὴς τῆς βρεταννικῆς κυριαρχίας στὶς Ἀνατολικὲς Ἰνδίες, στὴ νεότητά του ἦταν πνευματικῶς περιωρισμένος καὶ τόσο ἄγροικος, ὥστε οἱ γονεῖς του τὸν ἔστειλαν στὸ Μάδρας, γιὰ..νὰ τὸν ξεφορτωθοῦν!

Ὁ Ὀδυσσεὺς Γράντ, ὁ Πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἔγινε αἰτία ὅταν ἦταν παιδί, νὰ χύση ἡ μητέρα του πικρὰ δάκρυα, ἐξ αἰτίας τῆς ἀνοησίας του καὶ τῆς ἀδεξιότητός του.

⁂

Καὶ ὁ περίφημος Ἀμερικανὸς στρατηγὸς Στένεβαν Γιάζαν ἦταν γνωστὸς στὴ νεότητά του ὡς βραδυνούστατος!

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ὑπάρχουν καὶ ἄπειρα ἄλλα σχετικὰ παραδείγματα, παραδείγματα σοβαρά. Μὴν ἀπελπίζεσθε λοιπὸν μὲ τὰ παιδιά. Ἀφῆστε τα νὰ μεγαλώσουν καὶ τότε θὰ δείξουν τί εἶνε ἄξια νὰ κάμουν καὶ ἂν τὰ ἔχουν τετρακόσια!

Ἰδιοκτησία
Κ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ & Σια

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις οἱουδήποτε θέματος τοῦ παρόντος τεύχους, διαφυλασσομένου παντὸς σχετικοῦ δικαιώματός μας.

Θησαυρός
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διευθυντὴς
Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ
Γραφεῖα: Ὁδὸς Σανταρόζα 5
Τηλέφωνον: 29.967
Συνδρομαί: Ἐτησία Δρχ. 15.600
Ἑξάμηνος » 7.800

ΕΤΟΣ ΣΤ' ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 264 ■ ΑΘΗΝΑΙ 11 ΙΟΥΛΙΟΥ 1943 ■ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 400

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΜΙΑ ΛΕΞΙΣ — ποὺ μᾶς λείπει

Ὑπάρχει φλὲρτ στὴν Ἑλλάδα; Ἀμφιβάλλω. Ἂν ὑπῆρχε τὸ πρᾶγμα θὰ ὑπῆρχε καὶ ἡ λέξις. Ἡ λέξις ὅμως ἔμεινε ἀμετάφραστη. Ὅπως ἀμετάφραστη ἔμεινε καὶ ἡ λέξις «κοζερί». Δὲν ὑπάρχει κοζερί. Ὑπάρχει συζήτησις, κουτσομπολιό, ἀνταλλαγὴ πληροφοριῶν, ἀλλὰ τὸ εὐχάριστο κουβεντολόϊ, ποὺ εἶνε τ' ὡραιότερο ἄνθος τοῦ λόγου, δεν εὐδοκιμεῖ παρὰ σὲ σπανιώτατες περιστάσεις.

Τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὸ φλέρτ. Ὁ γνήσιος ἔρωτας τὸ ἀγνοεῖ. Ἴσως νὰ ὀφείλεται ἡ ἄγνοια αὐτὴ στὴν ἰδιοσυγκρασία ἑνὸς λαοῦ μεσημβρινοῦ ποὺ ἀπεχθάνεται τὶς μέσες καταστάσεις. Ἢ τοῦ ὕψους ἢ τοῦ βάθους. Ἢ ὁ πάγος τῆς ἀδιαφορίας, ἢ ἡ λάβα τοῦ ἡφαιστείου. Ἀγαποῦμε ἢ δὲν ἀγαποῦμε. Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος τὸ μεγάλο πάθος ποὺ ὁδηγεῖ στοὺς ἀναστεναγμούς, στὶς ἀϋπνίες, στὸ δρᾶμα, στὸ γάμο, στὴν αὐτοκτονία κάποτε. Ἀπὸ τὸ ἄλλο ἡ πλήρης ἀδιαφορία ἀπέναντι τῆς γυναίκας ποὺ δὲν μᾶς ἐμπνέει τὸν ἔρωτα.

Ἀνάμεσα στοὺς δυὸ αὐτοὺς πόλους τὸ φλὲρτ ἀποτελεῖ τὴ μέση κατάστασι. Μιὰ γυναῖκα ποὺ δὲν μᾶς ξυπνᾷ τὸ πάθος, ἀλλὰ οὔτε καὶ μᾶς παγώνει. Μᾶς εἶνε ἐνδιαφέρουσα χωρὶς τὸ ἐνδιαφέρον της νὰ μᾶς εἶνε βασανιστικό. Ζοῦμε καὶ μακρυὰ ἀπ' αὐτὴν χωρὶς νὰ εἴμαστε δυστυχεῖς. Κοντά της ὅμως νοιώθουμε τόσο εὐχάριστα... Μᾶς ἑλκύει ἡ συντροφιά της, μᾶς προξενεῖ χαρὰ ἡ παρουσία της, ἐπιζητοῦμε νὰ μείνουμε μόνοι μαζί της, τῆς κρατᾶμε τὸ χέρι καὶ ἡ ἐπαφὴ αὐτὴ δὲ μᾶς ἀφίνει ψυχρούς. Ἁπλὸς φίλος της; Ἔρχεται λίγο. Ἐραστής της; Πάει πολύ. Μιὰ ἐρωτικὴ φιλία, ποὺ δὲν ἀποβλέπει σὲ συνέχειες καὶ σὲ τέρματα.

Μιὰ τέτοια ὅμως προσέγγισις δὲν εἶνε ἀπ' αὐτὲς ποὺ συνηθίζονται στὸ κλῖμα τὸ δικό μας. Ἀερολόγοι σὲ ὅλα μας γινόμαστε θετικοὶ καὶ ρεαλιστὲς στὸν ἔρωτα: Βαδίζουμε ἐπάνω σὲ σχέδιο. Ἐρωτικὴ φιλία μὲ τὴ γυναῖκα, χωρὶς εὐρύτερες ἐπιδιώξεις μᾶς φαίνεται «φιλολογία», μὲ τὴν ὁποία κι' ἂν ἐμεῖς οἱ ἴδιοι συμβιβαστοῦμε, δὲ θὰ συμβιβασθοῦν οἱ φίλοι καὶ οἱ γνώριμοι ποὺ θέλουν, κατὰ τὸν ἀπολογισμὸ τῆς ἐρωτικῆς δράσεώς μας νὰ τοὺς παρουσιάσουμε θετικὰ ἀποτελέσματα.

Καὶ δὲν εἶνε ἀνεξήγητο τὸ φαινόμενο. Κοινωνίες ποὺ, λόγῳ τῶν παραδόσεων καὶ τῶν συνθηκῶν ὑπὸ τὶς ὁποῖες ἔζησαν, ἐγνώρισαν μακρὰ περίοδο νηστειῶν δὲν εἶνε οἱ καταλληλότερες γιὰ νὰ ἐπιδοθοῦν μ' εὐθύτητα σ' ἕνα σπόρ, ὅπως τὸ φλέρτ, ποὺ προϋποθέτει τὸν ἐρωτικὸ χορτασμό.

Λένε ὅτι τὸ φλὲρτ ἀρχίζει νὰ καλλιεργῆται καὶ κάτω ἀπὸ τὸ δικό μας οὐρανό. Λένε... Τὸ φλὲρτ μὲ χλαμύδα ἑλληνική; Ὑποπτεύομαι ὅτι στὰ χέρια τοῦ πονηροῦ Ἕλληνος δὲ θὰ εἶνε τίποτ' ἄλλο παρὰ ἕνα ἐπὶ πλέον μέσο γιὰ νὰ διευκολύνῃ τὸ σκοπό.

Μὴ φορτώνουμε ὅμως ὁλόκληρο τὸ βάρος τῶν εὐθυνῶν στὸν ἄντρα. Ἂν ὁ Ἕλλην εἶνε μιὰ φορὰ ἀκατάλληλος γιὰ νὰ ἐπιδοθῇ στὸ ἐρωτικὸ μάτς, χωρὶς νὰ ἐπιδιώκῃ τέρματα, ἡ γυναῖκα εἶνε δέκα φορὲς πιὸ ἀνέτοιμη ἀπ' αὐτὸν γιὰ ἕνα παιχνίδι χωρὶς ἀντικειμενικὸ σκοπό. Σ' ἕνα κόσμο ὅπου ὁ γάμος ἀποτελεῖ τὸ μοναδικὸ σκοπὸ τῆς κάθε κοπέλλας, ἀπρόθυμης νὰ δημιουργήσῃ μὲ τὴν ἐργασία της δικούς της πόρους ζωῆς, μὴν περιμένετε νὰ διεξαχθῇ χωρὶς ζαβολιὲς ἕνα τόσο ντελικᾶτο σπόρ.

Φλερτάρει ὁ ἄντρας μὲ ἀντικειμενικὸ σκοπὸ τὴν ἀδάπανη καὶ ἀνεύθυνη ἀπόκτησι τῆς γυναίκας. Φλερτάρει ἡ γυναῖκα μὲ ἀντικειμενικὸ σκοπὸ σαφῶς καθωρισμένο. Τὸν ξέρετε ὅλοι: Τὸ γάμο. Στὸ πρόσωπο τῆς γυναίκας ὁ ἄντρας βλέπει τὴ μέλλουσα ἐρωμένη του, στὸ πρόσωπο τοῦ ἄντρα ἡ γυναῖκα βλέπει τὸν μέλλοντα σύζυγό της. Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ἡ λαχτάρα τῆς ἱκανοποιήσεως τοῦ πόθου, ἀπὸ τὸ ἄλλο ἡ λαχτάρα τῆς «ἀποκαταστάσεως». Ἀπ' ἐδῶ ἡ εἰσβολὴ στὸν ξένο ἀμπελῶνα καὶ ὁ ἀνέξοδος τρυγητός, ἀπ' ἐκεῖ ἡ ἐξαργύρωσις καὶ τοῦ ἁπλούστερου φιλοφρονήματος. Λυσσώδης μάχη καὶ στὶς δύο παρατάξεις. Ἄλλοτε εὐπρεπής, ἄλλοτε ξετσίπωτη, πάντοτε ὅμως μάχη. Δὲν ὑπάρχει δὲ μάχη στὴν ὁποία νικητὲς ἀναδεικνύονται καὶ οἱ δύο ἐμπόλεμοι. Κάποιος θὰ εἶνε ὁ νικημένος, κάποιος θὰ εἶνε ὁ νικητής. Ἢ θὰ ἐπικρατήσῃ ὁ ἄντρας καὶ θὰ στρίψῃ μετὰ τὸν τρυγητό, ἢ θὰ ἐπικρατήσῃ ἡ γυναῖκα καὶ θὰ τυλίξῃ ἐκεῖνον ποὺ δὲν εἶχε διάθεσι παρὰ γιὰ μιὰ ἁπλῆ ἐρωτικὴ φιλία.

Ὅλοι ὅμως δὲν εἶνε καμωμένοι γιὰ τὰ μεγάλα πάθη. Εἶνε καὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ δὲν ἀντικρύζουν ἀπαθεῖς τὴ γυναῖκα, ἀλλὰ οὔτε εἶνε καὶ εὔκολοι σὲ ζωηροὺς ἀναβρασμούς. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ζητοῦν τοὺς γαλήνιους δεσμούς, τὴν ἐρωτικὴ φιλία, ποὺ δὲν εἶνε οὔτε ὁ φλογερὸς ἔρωτας, οὔτε ἁπλῆ φιλία.

Ζητοῦν πολλά, ζητοῦν ὅ,τι δὲν ἔχει νὰ τοὺς δώσῃ ὁ τόπος. Θὰ τὸ ἀποκτήσῃ ἴσως μὲ τὸν καιρό, ὅταν ὁ ἄντρας παύσῃ νὰ ἐκμεταλλεύεται καὶ τὴν παραμικρὴ προσφορά του πρὸς τὴ γυναῖκα καὶ νὰ τῆς ζητῇ ἀντάλλαγματα γιατὶ τῆς παραχώρησε τὴ θέσι του στὸ τράμ, ἢ γιατὶ τῆς προσέφερε ἕνα παγωτό. Θὰ τὸ ἀποκτήσῃ ὅταν ἡ γυναῖκα ἐξασφαλίσῃ τὴν οἰκονομικὴ αὐτοτέλειά της. Αὐτάρκης, ὑπερήφανη καὶ ἀξιοπρεπής, θὰ παύσῃ νὰ κυττάζῃ μὲ τ' ἀνήσυχα μάτια τῆς μελλόνυμφης ποὺ ψάχνει νὰ βρῇ ὅπως-ὅπως τὸ νυμφίο, καὶ θὰ ἐπιδοθῇ μὲ ἁπλότητα κι' εὐθύτητα σ' ἕνα σπὸρ ποὺ συντρίβεται σήμερα πάνω στὴν ὑστερόβουλη διάθεσι καὶ τῶν δυὸ φύλων. Καὶ τότε, ὅταν τὸ φλὲρτ γίνῃ καὶ ἑλληνικὴ πραγματικότης, ἀσφαλῶς θὰ βρεθῇ καὶ ἡ ἀπόδοσίς του στὴ γλῶσσα μας ποὺ λείπει σήμερα.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Η ΣΑΤΥΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΕΣ..

Ἡ Πάουερ ἀκρίβηνε ξανὰ τὸ εἰσιτήριο,
μὲ λίγα λόγια δηλαδὴ τὸ ἔφτασε διακόσες,
γι' αὐτό, παιδιά, μοῦ φαίνεται πραγματικῶς μυστήριο,
ποὺ ἄντρες ἀπειράριθμοι καὶ ποὺ γυναῖκες τόσες,
ἀλλάξανε τοὺς τρόπους τους καὶ φτάσαν στὸ σημεῖο,
νὰ θέλουν σώνει καὶ καλὰ
νὰ πλημμυρίσουνε ψιλὰ
τῆς Πάουερ τὸ πλούσιο καὶ παχυλὸ ταμεῖο.
Ἂν ἔχετε ἀντίρρησι ἐμένα δὲ μὲ μέλλει.
Πάντως σᾶς δίνω μιὰ καλὴ
καὶ σοφωτάτη συμβουλή:
Ἀντὶ νὰ μπαίνετε στὸ τρὰμ νὰ τρῶτε ἕνα παστέλι!
Σὲ περασμένες ἐποχὲς μὲ τὸ ποσὸν αὐτό,
ἐγώ, παιδιά, τοὐλάχιστον — χωρὶς νὰ παινευτῶ —
μαζὶ μὲ τὴν ἑκάστοτε πολυαγαπημένη,
πήγαινα μ' αὐτοκίνητο μέχρι τὴ Βουλιαγμένη,
σ' ἕνα της κέντρο κάναμε πολὺ σπουδαία φέστα,
τρώγαμε τὸν περίδρομο καὶ παίρναμε καὶ ρέστα!
Ἄλλοτε πάλι, φίλοι μου, μὲ τὸ ποσὸν αὐτό,
καὶ δὲν τὸ λέω, φυσικά, γιὰ νὰ σᾶς παινευτῶ,
σ' ἐκεῖνα τ' ἀλησμόνητα κι' εὐτυχισμένα χρόνια,
παρίστανα τὸν πλούσιο στὰ κοσμικὰ σαλόνια.
Ἔπαιζα μπρίτζ, πινάκλ, κοὺν-κάν, ἐπήγαινα σὲ πάρτυ
τὴν Τρίτη, τὴν Παρασκευή, τὴν Πέμπτη, τὴν Τετάρτη,
ἀπ' τοῦ Ζονὰρ ἀγόραζα ἕνα κουτὶ μαρόν,
τὸ διακοσάρι μου συχνά, τὸ ξόδευα ἀδίκως,
πρὸς γενικὴν κατάπληξιν μεγάλων καὶ μικρῶν
ποὺ εἶχαν τὴν ἐντύπωσι πὼς ἤμουν Ἐμπειρῖκος!
Καὶ τώρα — ἥμαρτον Θεέ! — τὰ ἴδια τὰ λεφτὰ
δὲν ἐπιτρέπουνε χαρτιὰ καὶ γλέντια ζηλευτά,
κι' ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐποχῆς αὐτῆς τῆς ἐπαράτου
σοῦ φτάνουν μόνο μὲ τὸ τρὰμ στὸ σπίτι σου νὰ πᾶς,
νὰ στριμωχτῇς, νὰ πατηθῇς, βλαστήμιες νὰ σκορπᾷς,
καὶ τελικῶς — ἂν ἀγαπᾷς,
νὰ φᾷς καὶ λίγες καρπαζὲς ἀπ' τὸν εἰσπράκτορά του!

ΖΕΣΤΗ!.... ΖΕΣΤΗ!...

Ὅπως κι' ἐγὼ ξέρω καλὰ κι' ὅπως κι' ἐσεῖς θὰ ξέρετε,
ἡ ζέστη ἔσφιξε γερὰ καὶ πιὰ δὲν ὑποφέρεται,
καὶ καθὼς πᾶμε ἄψητος κανένας δὲ θὰ μείνῃ
μέσα στῆς Πρωτευούσης μας τὸ τρομερὸ καμίνι.
Κυκλοφοροῦμε ὅλοι μας μὲ τὰ λινά μας ροῦχα,
κι' ἀράδα καταπίνουμε ποτὰ ἀεριοῦχα,
χωρὶς νὰ καταφέρνουμε νὰ σβύσουμε τὴ λαύρα
ποὺ μᾶς ἀνάβουν συνεχῶς κάτι κορμάκια μαῦρα.
Κανεὶς βεβαίως δὲν μπορεῖ νὰ πάῃ ἐξοχή,
ποὺ μᾶς ὑπόσχεται [illegible]
γι' αὐτὸ λοιπόν, ἀγαπητοί, δικαίως ὑποθέτω,
πὼς θὰ καοῦμε ἀσφαλῶς μέσ' [illegible] ἐφέτο,
καὶ πὼς θὰ τὸ γλυτώσουμε τὸ τρομερὸ καμίνι
σὰν εὐδοκήσῃ ὁ Θεὸς νὰ γίνῃ μιὰ Εἰρήνη.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΔΩΡΕΑ
ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85
ΑΡΙΘ. 36033

Ο ΙΟΥΛΙΟΣ — στὴν ἱστορία

Ἀπ' ὅλους τοὺς μῆνες τοῦ χρόνου, ἐκεῖνος κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ὁποίου ἔγιναν οἱ μεγαλύτερες καὶ περιφημότερες μάχες τοῦ κόσμου, εἶνε ὁ Ἰούλιος. Ἰδοὺ ἕνας χαρακτηριστικὸς κατάλογος, ποὺ τὸ ἐπιβεβαιώνει αὐτό:

Στὶς 18 Ἰουλίου 390 π. Χ. ἔγινε ἡ μεγάλη μάχη τῆς Ἀλλια ἡ ὁποία ἔθεσε σὲ κίνδυνο ὁλόκληρο τὸ Ρωμαϊκὸ κράτος.

Τὴν 13ην Ἰουλίου 1187 μ. Χ. ἔγινε ἡ μάχη τῆς Τιβεριάδος, ἀποτέλεσμα τῆς ὁποίας ὑπῆρξε ὁ ἀφανισμὸς τοῦ κράτους τῆς Ἱερουσαλήμ.

Ἡ μάχη τῆς Οὐρίκ, ἡ ὁποία ἐστοίχισε τὴν ἐλευθερία του στὸν Πορτογαλλικὸ λαό, συνεκροτήθη τὴν 25ην Ἰουλίου τοῦ 1139.

Στὶς 11 Ἰουλίου τοῦ 1690 ἔγινε ἡ μεγάλη μάχη τοῦ Μπούν ἡ ὁποία ἐπέτρεψε στὸν πρίγκηπα τῆς Ὀράγγης νὰ φορέσῃ τὸ ἀγγλικὸ στέμμα.

Τὴν 8ην Ἰουλίου 1709 ἔγινε ἡ μάχη τῆς Πολτάβας ἡ ὁποία ἐσήμανε τὸ τέλος τῶν Σουηδικῶν κατακτήσεων στὴν εὐρωπαϊκὴν ἤπειρον.

Στὶς 21 Ἰουλίου τοῦ 1798 ἔλαβε χώραν ἡ μεγάλη «Μάχη τῶν Πυραμίδων», ἡ ὁποία ἐσήμανε τὸ τέλος τῆς ἐκστρατείας τοῦ Ναπολέοντος κατὰ τῆς Αἰγύπτου.

Τέλος στὶς 6 Ἰουλίου τοῦ 1809 ἔγινε ἡ μεγάλη μάχη τοῦ Βογκράμ, ἡ ὁποία ἐπέτρεψε στὸν Ναπολέοντα νὰ σημειώσῃ μιὰ μεγάλη νίκη. Ἡ νίκη αὐτὴ ἦταν τὸ προοίμιον μιᾶς ἄλλης μεγαλύτερης τῆς νίκης τοῦ Μπαλέν, ἡ ὁποία ἔγινε τὴν 20ὴν Ἰουλίου τοῦ ἰδίου ἔτους.

⁂

Ἰδοὺ τώρα καὶ μία σειρὰ ἄλλων μαχῶν δευτερεούσης στρατιωτικῆς σημασίας:

Στὶς 22 Ἰουλίου τοῦ 732 ἔγινε ἡ μάχη τοῦ Πουατιέ, ἡ ὁποία ἐπέτρεψε στὸν Κάρολο Μαρτὲλ νὰ κατασυντρίψῃ τοὺς Σαραζίνους.

Στὶς 27 Ἰουλίου 1214 ἔγινε ἡ μάχη τοῦ Μπουβὲν ἡ ὁποία ὑπῆρξε καὶ ἡ πρώτη μεγάλη γαλλικὴ νίκη.

Τὴν 11ην Ἰουλίου τοῦ 1302 ἔγινε ἡ μάχη τοῦ Κοντραί. Καὶ στὶς 3 Ἰουλίου τοῦ 1866 ἡ μάχη τῆς Σάντοβας.

Τὴν 3ην Ἰουλίου 1912 ἄρχισε ἐπίσης ὁ Ἑλληνοτουρκικὸς πόλεμος.

Τέλος τὴν 1ην Ἰουλίου τοῦ 1916 ἐδόθη στὸ Δυτικὸ Μέτωπο ἡ μεγάλη μάχη τοῦ Σόμ, κατὰ τὸ πρῶτο μεγάλο πόλεμο.

Στὶς 15 Ἰουλίου 1099 ἔγινε ἡ κατάληψις τῆς Ἱερουσαλὴμ ἀπὸ τοὺς σταυροφόρους.

Ἡ κατάληψις τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ τοὺς σταυροφόρους ἐπετεύχθη τὴν 17ην Ἰουλίου 1203.

Τὴν 16ην Ἰουλίου τοῦ 1863 ἐγένετο ἔξωθι τῆς Βιέννης ἡ μεγάλη μάχη μεταξὺ Τούρκων καὶ Αὐστριακῶν.

Καὶ τὴν 23ην Ἰουλίου 1704 ἐγένετο ἡ μάχη τοῦ Γιβραλτάρ, ποὺ κατέληξε στὴν κατάληψι τοῦ φρουρίου ὑπὸ τῶν Ἄγγλων.

⁂

Καὶ τώρα ἰδοὺ μερικὲς ἐπαναστάσεις ποὺ ἔγιναν κατὰ καιροὺς τὸν μῆνα Ἰούλιον πάντοτε:

Ἡ ἐπανάστασις τῆς Ἀμερικῆς 1776.

Ἡ ἐπανάστασις τῆς Πλάτα τὸ 1816.

Τοῦ Καλμὰρ 1397.

Ἡ πρώτη Γαλλικὴ ἐπανάστασις τὸν Ἰούλιο τοῦ 1789 καὶ ἡ δευτέρα τὸν ἴδιο μῆνα τοῦ 1830.

Καθὼς βλέπετε, ὁ Ἰούλιος ἔπαιξε μεγάλο ρόλο στὴν ἱστορία τοῦ κόσμου. Γιὰ νὰ ἰδοῦμε τί μᾶς ἐπιφυλάσσει ὁ Ἰούλιος 1943.

Ο ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ
Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΘΕΑΤΡΟ

Μιὰ γαρδένια «μαύρη ἀγορά»

(Σὲ κάποια σκοτεινὴ γωνιὰ ἑνὸς κοσμικοῦ συνοικιακοῦ ζαχαροπλαστείου. Ἐκείνη τελειώνει τὴν κασάτα της. Ἐκεῖνος τὸ τσιγάρο του. Περνάει ἕνας μικρὸς μ' ενα πανεράκι γεμᾶτο γαρδένιες).

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ἔλα δῶ, μικρέ...

Ο ΜΙΚΡΟΣ.— Γαρδένιες... Ὡραῖες γαρδένιες..

ΕΚΕΙΝΟΣ (διαλέγει τὴν πιὸ μεγάλη γαρδένια καὶ τὴν προσφέρει σ' Ἐκείνη. Στὸ μικρό).— Πόσο θές;...

Ὁ ΜΙΚΡΟΣ.— Χίλιες πεντακόσιες δραχμές...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Τί λές, βρὲ παιδί μου;... Χίλιες πεντακόσιες δραχμὲς μιὰ γαρδένια;...

Ὁ ΜΙΚΡΟΣ. — Δηλαδὴ, ἑκατὸ δράμια ψωμί..

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ἄλλο τὸ ψωμί, κι' ἄλλο ἡ γαρδένια... Τὸ ψωμὶ εἶνε εἶδος πρώτης ἀνάγκης, ἐνῶ ἡ γαρδένια εἰνε κάτι ὄμορφο καὶ περιττό.. Ποὺ κι' ἂν δὲν τὴν πάρουμε, δὲν πεθαίνουμε τῆς πείνας... Δὲν ἔπρεπε νὰ πουλιέται τόσο μαύρη ἀγορά...

Ὁ ΜΙΚΡΟΣ.— Ὁρίστε.. Δῶστε χίλιες διακόσιες.

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Πάλι ἀκριβά. Τέλος πάντων ὅμως, πάρε.. (Ὁ μικρὸς φεύγει). Ἀκοῦς, χίλιες διακόσιες δραχμὲς μιὰ γαρδένια! Ποῦ φτάσαμε...

ΕΚΕΙΝΗ.—Δὲν ἦταν ἀπαραίτητο νὰ τὴν πάρης...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Πῶς δὲν ἦταν; Ἤθελα νὰ στὴν προσφέρω..

ΕΚΕΙΝΗ.—Τότε δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ κάνης τόσα παζάρια...

ΕΚΕΙΝΟΣ (δαγκώνεται).— Ἔχεις δίκηο, ἀλλά... Πῶς νὰ σοῦ πῶ;... Μοῦ φάνηκε τερατῶδες..

ΕΚΕΙΝΗ.—Γιατὶ δὲ σοῦ φαίνεται τερατῶδες ὅτι τὰ κολοκυθάκια κάνουνε χίλιες διακόσιες δραχμές;...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ὅ,τι εἶνε εἶδος πρώτης ἀνάγκης, λογικὸ εἶνε νὰ ὑπερτιμηθῇ... Τὰ ἄχρηστα πράματα ὅμως;...

ΕΚΕΙΝΗ.—Τὰ «ἄχρηστα» πράγματα ποὺ λές, εἴχανε πάντοτε, καὶ πρὶν ἀπ' τὸν πόλεμο, τιμὲς στρατοσφαιρικές. Ἡ ρετσίνα ἔκανε δέκα δραχμὲς ἡ ὀκᾶ καὶ μιὰ μπουκάλα γαλλικὴ σαμπάνια, τοῦ κιλοῦ νομίζω, δυὸ χιλιάδες στὴ Γλυφάδα ἢ στὴν «Ἀρζεντίνα»... Ἕνα φορεματάκι πρωινό, μαζὶ μὲ τὴ μοδίστρα στὸ σπίτι, δὲ μᾶς κόστιζε περισσότερο ἀπὸ διακόσιες δραχμές, ἐνῶ ἕνα μοντέλλο τῆς Τσαμαδοῦ τὸ πληρώναμε δέκα χιλιάδες.. Τὸ τρὰμ ἔκανε ἕνα δίφραγκο καὶ τὸ ταξὶ εἴκοσι δραχμές, γιὰ τὴν ἴδια ἀκριβῶς διαδρομή... Ἕνα μάτσο ραπανάκια μιὰ δραχμή, καὶ μιὰ ἀγκαλιὰ νάρκισσοι ἀπ' τοῦ Ἀγαλιώτη ἕνα πεντακοσάρικο... Κι' ὅλ' αὐτά, τὰ φτωχὰ καὶ «χρήσιμα» τῆς προπολεμικῆς ζωῆς κάνανε περίφημα τὴ δουλειά τους: Μὲ μιὰ ὀκᾶ ρετσίνα μποροῦσες ἀξιόλογα νάρθῆς στὸ κέφι, ἕνα καλοδιαλεγμένο τσιτάκι, καλοραμμένο στὸ σπίτι, ἔντυνε κοκέττικα μιὰ γυναίκα, τὸ τρὰμ σὲ πετοῦσε στὴν Ὁμόνοια, καὶ τὰ ραπανάκια σοῦ ἀνοίγανε τὴν ὄρεξι... Τὰ «ἄχρηστα» ὅμως καὶ πολυτελῆ σοῦ χαρίζανε τὴν ἀπόλυτη εὐτυχία : Ἡ μπουκάλα «Βὲβ—κλικὸ» ἢ τὸ μοντέλλο τῶν «Γκαλερὶ Λαφαγιέτ», ἢ τὸ ταξὶ μὲ τὰ κατεβασμένα κουρτινάκια, ἢ οἱ νάρκισσοι μὲ τὴν αἰσθησιακὴ μυρωδιά.. Μέσα σ' αὐτὰ τὰ «ἄχρηστα», ἐπειδὴ δὲν ἀνήκει βέβαια στὰ λαχανικὰ ἢ στὰ ὄσπρια, συγκαταλέγεται κι' ἡ φτωχὴ γαρδένια... Κόστιζε, ἂν θυμᾶσαι, ἕνα τάλληρο... Μὲ τὸ νὰ πουλιέται σήμερα χίλιες πεντακόσιες δραχμές, δηλαδὴ τριακόσες φορὲς ἀπάνω, δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο, νομίζω, παρὰ νὰ μιμηθῇ τὰ κοκκινογούλια... Πῶς δὲν τῆς δίνεις τὸ δικαίωμα νὰ προσφερθῇ σὰ λαχανικό; Ἐπειδὴ ὁ κόσμος ὁλοσέταψε ν' ἀσχολῆται στὴν ἐποχή μας μὲ τὰ ζητήματα τῆς καρδιᾶς, κι' ἀπορροφήθηκε ἀπ' τὰ προβλήματα τοῦ στομαχιοῦ;... Ξεχνᾶς ὅμως, φίλε μου, ὅτι μείνανε μερικὲς ἱστορίες παραπονεμένες ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐξέλιξι: Νά, πρῶτα—πρῶτα, ἡ ἱστορία τοῦ ἔρωτος.. Αὐτοῦ τοῦ ἔρωτος, ποὺ μᾶς ἔστειλε ἀπόψε νὰ καθήσουμε σ' αὐτὴ τὴν σκοτεινὴ γωνιά, καὶ ν' ἀνταλλάξουμε τ' «ἄχρηστα» ἀερολογήματα, ποὺ δὲν ἀναφέρονται οὔτε στὸ πλουγοῦρι, οὔτε στὸ σταφυλοζάχαρο, οὔτε στὴ μπομπότα... Ἐφ' ὅσον σ' ὅλες τις ἄλλες της ἐκδηλώσεις, σήμερα κυρίως, ἡ ζωὴ ἔμεινε πεζὴ καὶ τιποτένια, ἂς ἐπιτρέψουμε καὶ στὶς λίγες, τὶς ἐλάχιστες στιγμὲς τοῦ ἔρωτος, νάχουνε κι' αὐτὲς τὶς ἀπαιτήσεις τὶς δικές τους... Ὅπως πληρώνεις ἀσυζήτητα μιὰ ὀκᾶ πατάτες, πλήρωσε καὶ μιὰ φτωχὴ γαρδένια χωρὶς παζάρια καὶ τελειώνει!

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ εἰλικρινὴ συντριβή).— Ἔχεις δίκηο...

ΕΚΕΙΝΗ (τοῦ πιάνει τὸ χέρι). —Μὴ στενοχωριέσαι, καλέ μου φίλε, γι' αὐτὸ τοὔγινε... Δὲ φταῖς ἐσύ. Φταίει ἡ γενικὴ νοοτροπία τῆς ἐποχῆς... Ὅ,τι δὲν εἶνε στομάχι, μπῆκε στὸ περιθώριο... Τότε ὅμως, κι' ἐμεῖς ἀπόψε, δὲν κάναμε καλὰ νάρθοῦμε ἐδῶ, νὰ ξοδέψουμε δέκα χιλιάδες γιὰ δυὸ παγωτά, μιὰ γαρδένια κι' ἕνα πακέττο τσιγάρα. Πηγαίναμε ὡραῖα—ὡραῖα στὴν ἀντικρυνὴ ταβερνούλα, τρώγαμε δυὸ μερίδες φασόλια, δυὸ μερίδες ρεβύθια, δυὸ κομμάτια ψωμὶ καὶ μισὴ ὀκᾶ κρασὶ καὶ γεμίζαμε τὸ στομάχι μας εἰς βάρος τῆς καρδιᾶς μας ὅμως...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τῆς φιλάει τὸ χέρι).— Θὰ μὲ συγχωρήσης;...

ΕΚΕΙΝΗ. — Ἔλα, ἔλα.. Δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ παίρνης τόσο συντετριμμένο ὕφος... Σοῦ μίλησα, ἔτσι, γιατὶ σ' ἀγαπάω... Καί, πάνω ἀπὸ σένα, ἀγαπάω τὸν ἔρωτά μας...Αὐτὸς ὁ ἔρωτάς μας μ' ἔβαλε νὰ σοῦ μιλήσω ἔτσι... Χωρὶς κακία, ἔ;..

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Σ' ἀγαπῶ!...

ΕΚΕΙΝΗ.—Κι' ἐγώ...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ἂν ξαναρχόταν ὁ μικρός, θ' ἀγόραζα ὅλο του τὸ πανεράκι μὲ τὶς γαρδένιες!...

ΕΚΕΙΝΗ.—Καὶ θἄκανες μιὰ μεγάλη τρέλλα! Τί θὰ τὶς ἔκανα τόσες γαρδένιες;... Δὲν γίνονται, βλέπεις, οὔτε σαλάτα!..

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Σοφὰ λόγια

* Ἡ ἐπιτυχία μπορεῖ νὰ εἶνε ἕνα τυχαῖο συμβάν, ἡ ἀτυχία ὅμως εἶνε πάντα μιὰ συνήθεια.

* Μονάχα οἱ πραγματικὰ μεγάλοι συναισθάνονται τὶς μικρότητές των.

* Ὁ καλύτερος καθρέφτης στὸν ὁποῖον θὰ δῆτε τὸν πραγματικὸ ἑαυτό σας, εἶνε ἡ ἐργασία σας.

* Λάθος ἐξωμολογημένο εἶνε διορθωμένο κατὰ τὸ ἥμισυ.

* Οἱ μεγαλύτεροι ἀπαισιόδοξοι εἶνε οἱ νέοι.

* Ὁ ἔρως, ὅπως καὶ τὰ κράτη, δὲν ἐπιθυμεῖ τὴν εἰρήνη, παρὰ μετὰ τὸν πόλεμο.

* Ὅλα τὰ μεγαλεῖα τοῦ ἔρωτος, ὅπως καὶ ὅλες οἱ καταστροφές του, προέρχονται ἀπὸ τὴν προσπάθεια τοῦ ἀνθρώπου νὰ συγκεντρώσῃ τὸ ἄπειρον στὸν πόθο του.

* Τὰ μάτια εἶνε πάντοτε πιὸ τρυφερὰ ἀπ' τὴν καρδιά.

* Ἡ εὐτυχία εἶνε ὁ χειρότερος ἐχθρὸς ἑνὸς διανοουμένου, γιατὶ περιφρονεῖ τὴν σκέψι, ὅσο μιὰ ὡραία γυναίκα τὴν ἄσχημη ἀντίζηλό της.

* Στὸν ἔρωτα ἡ καλωσύνη εἶνε ὅπως ὁ χειμωνιάτικος ἥλιος ποὺ φωτίζει χωρὶς νὰ θερμαίνῃ.

* Συνήθως οἱ ἐγωισταὶ συναντοῦν τὶς μεγαλύτερες ἀφοσιώσεις.

Ἀληθινὴ ΑΓΑΠΗ

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

— Πρέπει, τὸ καταλαβαίνεις... Πρέπει νὰ γίνῃς δική μου. Εἶνε ἕνα δικαίωμα ἀνώτερο ἀπὸ κάθε νόμο, ἕνας νόμος ἀνθρώπινος, πιὸ δυνατὸς ἀπὸ κάθε ἄλλο δικαίωμα: ἡ ἀγάπη!

Ἡ γυναίκα σώπαινε βυθισμένη στὶς σκέψεις της. Μέσα της γινόταν μιὰ μεγάλη πάλη μεταξὺ συνειδήσεως καὶ αἰσθήσεων.. Καὶ τὴν φωνὴ ἀκόμη τοῦ ἀνδρὸς τὴν ἄκουγε ἀφηρημένη, μὴ ξεχωρίζοντας τὶς λέξεις.

—Ἄκουσε, τῆς εἶπε τότε ἐκεῖνος. Αὐτὸ λέγεται ἀδιαφορία.

Ἡ φράσις αὐτὴ τὴν πείραξε. Σήκωσε ὁρμητικὰ τὸ κεφάλι της.

— Μὴ μοῦ λὲς ἔτσι! Ἔχεις ἄδικο. Διαφορετικὰ ἐγὼ δὲν θὰ βρισκόμουν ἐδῶ αὐτὴ τὴ στιγμή, νἀκούσω τὰ τρελλὰ λόγια σου ποὺ μοῦ κάνουν κακό, ποὺ μοῦ παίρνουν τὰ λογικὰ σὰν ἕνα πολὺ δυνατὸ κρασί. Οὔτε θὰ ἔνοιωθα τὴν ἐπιθυμία νὰ σὲ βλέπω καὶ νὰ σὲ ἀκούω. Δὲν μπορῶ ὅμως. Ξέρω πὼς αὐτὸ εἶνε κακό, ἀλλὰ γοητεύομαι ἀκούγοντάς σε νὰ μιλᾶς γιὰ τὴν ἀγάπη ποὺ νοιώθεις γιὰ μένα.. Σὲ ἀγαπῶ, Πάολο...

—Τὴ λὲς ἀγάπη τὴν δική σου; Μὰ ἐσὺ δὲν ἔχεις ἰδέα τί θὰ πῇ ἀγάπη. Ἀγάπη εἶνε ἕνας καταιγισμὸς ζωῆς καὶ αἵματος, εἶνε ἕνα ἄγριο ξέσπασμα ποὺ δὲν λογαριάζει κανένα καὶ τίποτε, κάτι τὸ δυνατὸ καὶ βάναυσο, ποὺ οὐρλιάζει, γελᾶ, τραγουδᾶ.. Ἐσὺ ὅμως δὲν ξέρεις ν' ἀγαπᾶς. Εἶσαι νέα κι' ὄμορφη, ἀλλὰ ἔχεις μιὰ γερασμένη καρδιά.

Καὶ ὁ Πάολο τὴν κύτταξε στὰ μάτια, βέβαιος πὼς τὰ λόγια του εἶχαν μεθύσει τὴν γυναίκα αὐτὴ ποὺ δὲν ἦταν συνηθισμένη νὰ νοιώθῃ γύρω της μιὰ ἐρωτικὴ ἀτμόσφαιρα. Ἐκείνη ὅμως, παρὰ τὴν ἀδυναμία της, ἀντιστεκόταν.

— Ὑπάρχει καὶ καθῆκον! τοῦ εἶπε. Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ προδώσω...

Ἔμειναν γιὰ λίγο σιωπηλοί, βυθισμένοι στὴν ἴδια σκέψι ποὺ τοὺς ἀπεμάκρυνε σὰν δυὸ ἐχθρούς.

— Πηγαίνω! εἶπε στὸ τέλος ἡ Μάρθα καὶ σηκώθηκε.

Ἔξω εἶχε σουρουπώσει.

—Πήγαινε! τῆς εἶπε ἐκεῖνος μὲ ὕφος μάρτυρος. Θὰ εἶσαι πάντα κλαψιάρα καὶ ἀναποφάσιστη. Σὰν νὰ σοῦ προσφέρω κανένα δηλητήριο καὶ ὄχι τὴν ἀγάπη μου. Δὲν μπορεῖς νὰ πῇς ψέμματα, δὲν μπορεῖς νὰ προδώσῃς, δὲν μπορεῖς νὰ ἀπατήσῃς ποιόν; Ἕνα γέρο, ἕναν ἐγωιστή, ποὺ παίρνει τὰ νειᾶτα σου καὶ εἰς ἀντάλλαγμα τί σοῦ δίνει;

— Στοργὴ καὶ ἐμπιστοσύνη! εἶπε ἡ Μάρθα. Καὶ ὁ Ροδόλφος μὲ ἀγαπᾶ. Ἡ ἀγάπη του εἶνε βέβαια πολὺ διαφορετικὴ ἀπ' τὴ δική σου. Ποιὸς ξέρει ὅμως;..

**

Ξαπλωμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα, κοντὰ στὸν ἄνδρα της, ἡ Μάρθα σκεπτόταν, ὅταν βρισκόταν στὸ σπίτι της, ὅτι ἦταν πρόθυμη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰ πάντα γιὰ τὰ φλογερὰ ἐρωτόλογα τοῦ Πάολο. Ὅταν ὅμως βρισκόταν κοντὰ στὸν ἀγαπημένο της, ἔνοιωθε ἐξ ἐνστίκτου, ἕνα ἐμπόδιο νὰ τὴν ἀπωθῇ πρὸς τὸ σπίτι της, πρὸς τὸν σύζυγό της, πρὸς τὴν καθημερινὴ μονότονη ζωή της.

—Εἶσαι διαρκῶς λυπημένη, τῆς εἶπε μιὰ μέρα ὁ σύζυγός της. Γιατί δὲ μοῦ λὲς τὸ πόνο σου;

—Καὶ νὰ στὸν ἔλεγα, δὲν θὰ μὲ ἔννοιωθες, δὲν θὰ μποροῦσες...

— Τὸν νοιώθω καὶ τὸ ξέρω...

Καὶ πιάνοντας τὰ χέρια της μὲ ἀδελφικὴ στοργή, προσέθεσε: Εἶσαι βέβαιη πὼς σ' ἀγαπᾶ κι' ἐκεῖνος;

Ἡ Μάρθα χλώμιασε. Δὲν ἔπρεπε νὰ μιλήσῃ, δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν κάνῃ νὰ πονέσῃ. Δὲν μποροῦσε ὅμως νὰ πῇ καὶ ψέμματα. Ἔσκυψε λοιπόν, τὸ κεφάλι.

— Συγχώρεσέ με, ψιθύρισε, ποτέ μου δὲν...

Τὴν διέκοψε, κλείνοντας μὲ τὸ χέρι του τὸ στόμα της.

—Μὴ τῆς λέξι. Ξέρω, καταλαβαίνω... Μὴ σπαράζεις... Εἶμαι γέρος καὶ μοῦ ἔκανες ἕνα ἀνεκτίμητο δῶρο: Τὰ νειᾶτα σου. Τώρα θὰ σοῦ κάνω κι' ἐγὼ ἕνα πιὸ μεγάλο: τὴν ἐλευθερία σου. Τὴν ἐλευθερία ν' ἀγαπήσῃς..

Τί τρομερὴ ποὺ ἦταν ἡ καλωσύνη του! Τί ἀνυπόφορο τὸ βάρος τῆς γενναιοδωρίας του. Προτιμώτερο ἦταν νὰ τὴν προσέβαλε. Πόσος πόνος κρυβόταν μέσα στὴ φωνή του, πόση ἀγάπη μέσα στὴν καρδιά του, γιὰ νὰ βγαίνῃ ἀπ' αὐτὴν τόση καλωσύνη.

Ἂν καὶ ἀνοιγόταν μπροστά της ἡ εὐτυχία ποὺ περίμενε τόσο καιρό, ἡ Μάρθα ἦταν τώρα βαθειὰ θλιμμένη... Ἡ καρδιά της δὲν σκιρτοῦσε.

Ὁ Πάολο τῆς φανέρωνε μὲ ὄμορφα λόγια τὴν ἀγάπη του καὶ δικαιολογοῦσε τὸν πόθο του. Ἐνῷ ἀντιθέτως ὁ Ροδόλφος ποτὲ δὲν τῆς εἶχε μιλήσει ἔτσι. Τὴν εἶχε νοιώσει, τὴν εἶχε συγχωρήσει, τῆς ζητοῦσε αὐτὸς συγγνώμην.

Κύτταξε γύρω της. Τὸ δωμάτιο ἦταν σκοτεινὸ καὶ θλιμμένο. Γέλιο ποτὲ δὲν εἶχε ἀντηχήσει ἐκεῖ μέσα, οὔτε τραγοῦδι. Καὶ ὅμως, μόνο ἐκεῖ μέσα ἔνοιωθε καλωσύνη, γαλήνη, ἁγιότητα.

Ὁ Ροδόλφος σηκώθηκε, τῆς εἶπε: «πήγαινε» καὶ βγῆκε σὰν ἔνοχος. Σὲ λίγο βγῆκε κι' ἐκείνη καὶ διευθύνθηκε μηχανικὰ πρὸς τὸ σπίτι τοῦ Πάολο.

Μὲ πρόσωπο θυμωμένο καὶ φοβισμένο συγχρόνως ἐκεῖνος τὴν ρώτησε:

— Τί ἔπαθες; Τρελλάθηκες ; Ἦταν ἀνάγκη νὰ τὰ βγάλῃς ὅλα στὰ φόρα; Δὲν μποροῦσες νὰ σωπάσῃς; Δὲν ξέρεις ἐσὺ ἀπὸ προδοσίες καὶ ἀπιστίες, ἀλλὰ ξέρεις νὰ φέρνεις τοὺς ἀνθρώπους σὲ δύσκολη θέσι!

Ἡ Μάρθα τὸν κύτταξε κατάπληκτη. Τέτοιο πρόστυχο φέρσιμο δὲν τὸ περίμενε. Συλλογίστηκε τὴν εὐγένεια τοῦ ἄλλου, ποὺ τὴν ἀγαποῦσε πραγματικά, ἐνῶ αὐτὸς ἔτρεμε τώρα μπροστὰ στὶς εὐθῦνες καὶ τὶς συνέπειες.

— Ἄκουσε, Πάολο, τοῦ εἶπε. Ἦρθα νὰ σοῦ πῶ πὼς δὲν μπορῶ νὰ τὸν ἐγκαταλείψω. Στὴν ἀρχὴ φοβόμουν πὼς θὰ σὲ λυποῦσε πολὺ αὐτό. Τώρα ὅμως σ' εὐχαριστῶ ποὺ μοῦ ἀποκάλυψες πὼς δὲν μ' ἀγάπησες ποτέ. Μοῦ ἔμαθες τί εἶνε ἀγάπη: Ἕνας καταιγισμὸς ζωῆς καὶ αἵματος, ἕνα ἄγριο ξέσπασμα ποὺ δὲν λογαριάζει τίποτε. Τώρα θὰ σοῦ διδάξω καὶ ἐγὼ τί εἶνε ἀγάπη. Εἶνε ἕνα ὑπέροχο τραγοῦδι, εἶνε κάτι ποὺ ὑπομένει καρτερικά, σιωπηλά, ποὺ ὑποφέρει καὶ προτιμᾶ νὰ χαθῇ, παρὰ νὰ πληγώσῃ, ποὺ νικᾶ τὸν ἐγωισμό. Ἀγάπη θὰ πῇ ν' ἀρνηθῇς τὸν ἑαυτό σου πρὸς χάριν ἑνὸς ἄλλου. Σὲ εὐχαριστῶ ποὺ μὲ βοήθησες νὰ μάθω καὶ νὰ βρῶ τὴν πραγματικὴ ἀγάπη. Δὲν καίει, δὲν ξεσπᾶ σὰν καταιγίδα, μὰ εἶνε βάλσαμο γιὰ τὶς πληγὲς καὶ ἀνακούφισις γιὰ τὴν καρδιὰ ποὺ ὑποφέρει.

Στενοχωρημένος ὁ Πάολο δὲν εὕρισκε νὰ πῇ λέξι. Ἄλλως τε καὶ ἡ Μάρθα δὲν τὸν πρόσεχε. Σὰν νὰ ἄκουγε ἕνα ἄλλο μυστικὸ κάλεσμα, ἔτρεξε στὸ σπίτι της ντροπιασμένη, ἀλλὰ γαληνεμένη.

Ὁ Ροδόλφος ἦταν καθισμένος κοντὰ στὸ τζάκι.

—Ἤξερα πὼς θὰ ξαναγυρνοῦσες, τῆς εἶπε. Δὲν ἦταν ἄξιος γιὰ σένα.

— Πῆγα νὰ τοῦ πῶ πὼς δὲν μποροῦσα νὰ σὲ προδώσω, ἐσένα, τὸ σπίτι μου, τὴν καρδιά μου ποὺ ἀνήκει σὲ σένα...

Πῆρε τὰ παγωμένα χέρια της ἀνάμεσα στὰ δικά του καὶ τῆς εἶπε:

— Σὲ πιστεύω, Μάρθα, σὲ πιστεύω, γιατὶ ἐγὼ σ' ἀγαπῶ.

ΠΑΜΠΛΟ ΒΙΛΑΛΟΜΠΟΣ

Περιπέτεια

Ἔσφιξαν οἱ ζέστες καὶ ἡ μαντὰμ Σουσοῦ δὲν μποροῦσε νὰ βρῇ ἡσυχία. Μιὰ κυρία καθὼς πρέπει δὲ μπορεῖ νὰ κάθεται μέσα στὴν Ἀθήνα Ἰούλιο μῆνα. Γι' αὐτὸ καὶ ἔτρωγε τὸν Παναγιωτάκη.

— Βλάξ!

— Τ' εἶνε πάλι;

— Ἡ κατάστασις περιπλέκεται, ἡ ζέστη γίνεται ἀφόρητος, Παναγιωτάκη. Ἀντιλαμβάνεσαι ὅτι δὲν ἠμπορῶ νὰ κάθομαι μέσα στὴν Ἀθήνα, ὅπως οἱ τσοκαρίες. Ἐξ ἄλλου ζεσταίνομαι.

— Κι' ἐγώ.

— Αὐτὸ μοῦ εἶνε ἀδιάφορον.

— Καὶ σὲ μένα εἶνε ἀδιάφορον, ζαργάνα μου ὅτι καψώνεις. Ἀντιλαμβάνεσαι; Ἂν σὲ πιάσανε τόσο πολὺ οἱ ζέστες νὰ κοιμᾶσαι στὴν ταράτσα.

— Ἐκεῖ νὰ κοιμᾶσαι ἐσύ!

— Ἐγὼ κοιμᾶμαι εὐχαρίστως.

— Θέλω ἐξοχή.

Ἄλλα πάλι! Ἐξοχὴ αὐτὴ τὴν ἐποχή.

— Σοὔστριψε;

— Ποσῶς!

— Σ' ἐβάρεσε ἡ ζέστη; Ἄντε νὰ πάρῃς μιὰ βουτιὰ στὸ Φάληρο.

Ἦταν ἡ μόνη διέξοδος. Τὸ καλοσκέφθηκε καὶ ἡ μαντὰμ Σουσοῦ ὅτι αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ἦταν δυσχερέστατο ἂν μὴ ἀδύνατο νὰ πάῃ ἐξοχή. Γι' αὐτὸ καὶ ἀποφάσισε νὰ ἀρχίσῃ μπάνια — ἂν καὶ ἀπὸ τὸ παρελθὸν δὲν διατηροῦσε καθόλου καλὲς ἀναμνήσεις ἀπὸ τὴν θάλασσα.

Πάντως ἔψαξε νὰ βρῇ τὸ μαγιὼ της. Μετὰ πολλὲς ἔρευνες τὸ ἀνακάλυψε σ' ἕνα σεντοῦκι ἀνάμεσα σὲ ναφθαλῖνες. Ἦταν ἕνα μαγιὼ ἰδιότροπο, ἰδιόρρυθμο, κίτρινο, ξεθωριασμένο μᾶλλον, μὲ μερικὲς τρύπες εἰς τὶς περιφέρειες, γιατὶ τὸ εἶχε φάει ὁ σκόρος εἰς παρῳχημένες ἐποχές. Πάντως ἦταν ἕνα μαγιὼ ποὺ θὰ ἔκανε σίγουρα ἐντύπωσι καὶ θὰ κατέπλησσε τὸ πλῆθος τῶν λουομένων. Τὸ μπάλωσε σὲ μερικὰ σημεῖα, σὲ ἄλλα τὸ καρύκωσε, τὸ ἐπῆρε ὑπὸ μάλης, ἐπῆρε τὰ φασαμαίν της, ἐπῆρε τὰ ποδαράκια της, ἐπῆρε τὸ ὕφος της τὸ ἐξαίσιον ἐπῆρε τὸ τρὰμ τοῦ Φαλήρου καὶ ἔφθασε ὕστερα ἀπὸ πολλὰ στὸ Φάληρο.

Ἐσταμάτησε στὰ μπάνια τῆς Οὔλεν.

Ἐσήκωσε τὸ κεφάλι ψηλά, ἐκύτταξε τὸν κόσμο, δὲν ἔμεινε ἱκανοποιημένη. Ἐφ' ᾧ καὶ ἐστράφη στὸν ταμία:

— Παρακαλῶ;

— Ὁρίστε.

— Πολλὲς τσοκαρίες βλέπω.

— Τί βλέπετε;

— Λαουτζῖκο. Ποῦ εἶνε τὰ μπάνια τοῦ καλοῦ κόσμου;

Ὁ ἄνθρωπος ἐσεκλετίσθηκε λιγάκι καὶ τῆς εἶπε:

— Στὴν παραπάνω γειτονιά.

— Τί ἐννοεῖτε;

— Τίποτε.

Καὶ ἔσκυψε στὴ δουλειά του, μουρμουρίζοντας δυὸ λόγια ἀκατάληπτα.

Ἡ Σουσοῦ ἐθίγη ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀδιαφορίαν τοῦ ἀνθρώπου.

— Ψίτ!...

— Ἐμένα μιλᾶτε;

— Ἐσένα, σαχλέ! Καὶ ὅταν σοῦ ὁμιλεῖ μιὰ μαντὰμ Σουσοῦ νὰ σηκώνῃς τὸ κεφάλι καὶ νὰ στέκεσαι προσοχή. Καὶ ὄχι νὰ κατεβάζῃς τὰ μοῦτρα ἀδιαφόρως.

Ὁ ἄνθρωπος εἶδε πὼς ἡ γυναίκα δὲν ἦταν μὲ τὰ καλά της, κάτι ἐψιθύρισε περὶ ζέστης καὶ ἐν τέλει τῆς εἰσέπραξε τὸ εἰσιτήριον, μὲ ὅση ἠρεμία τοῦ ἐπέτρεπε τὸ προκλητικὸν καὶ ἀγέρωχον ὕφος τῆς πυργοδέσποινας τοῦ Βούθουλα.

Ἐπλήρωσε ἡ Σουσοῦ, ἐπροχώρησε στὸ ἐσωτερικό. Ἐζήτησε μιὰ καμπίνα, ἐγδύθηκε, ἔβαλε τὸ μαγιὼ της καὶ σὲ λίγα λεπτὰ ἔβγαινε μὲ τέτοιο ὕφος, μὲ τέτοιο τουπὲ καὶ πόζα, ὡσὰν νὰ ἔμπαινε σὲ δεξίωσιν ἀνακτόρων.

Ἡ ἐμφάνισις τῆς Σουσοῦς μὲ τὸ παρδαλὸ ἐκεῖνο καναρινὶ μαγιὼ, ἐπροκάλεσε τὸ γενικὸν ἐνδιαφέρον, πρῶτα. Ὕστερα τὴν θυμηδίαν. Ὕστερα τὴν ἱλαρότητα. Ὕστερα τὰ χάχανα.

Ἔξαφνα, ἕνας λέτσος ἔβαλε τὶς φωνές:

— Μωρὴ πεινάλα!...

Τὴν εἶπε «πεινάλα» τὴ Σουσοῦ προφανῶς γιατὶ ἐμετριοῦντο τὰ κόκκαλά της ὄχι βέβαια ἀπὸ τὴν πεῖνα, ἀλλὰ διότι ἀνέκαθεν ἔτσι ἦταν ἡ σωματικὴ κατασκευή της.

Ἡ Σουσοῦ στὴν ἀρχὴ δὲν ἀντελήφθη ὅτι ἐπρόκειτο γι' αὐτήν. Ἀλλὰ σιγὰ - σιγὰ τὸ γελοῖο ἐλάμβανε διαστάσεις καὶ οἱ λουόμενοι ἄρχισαν νὰ γίνωνται ἀναιδέστεροι.

— Μανδάμ.

— Τί συμβαίνει, σαχλέ!

— Ποῦ ψωνίζεις μαγιώ;

— Εἶν' ἀπέξω, γελοῖε τύπε! Καὶ πάντως δὲν σ' ἐνδιαφέρει. Ἀπορῶ, μάλιστα, πῶς ἔχεις τὸ θράσος νὰ μοῦ ἀπευθύνῃς τὸν λόγο.

Καὶ ἡ Σουσοῦ ἔκανε ν' ἀπομακρυνθῇ μὲ τὴν ἴδια πόζα.

Ἀλλὰ τὸ γλέντι ἐξακολουθοῦσε καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ νευριασμένη ἐστράφη νὰ γυρίσῃ πρὸς τὴν καμπίνα της.

Ἀλλά, ὦ θεέ! Ἔλειπαν τὰ ροῦχα της! Φαρσέρ; Κλέπτης;

Τὸ γεγονὸς εἶνε ὅτι ἡ Σουσοῦ ἔμεινε μὲ τὸ μαγιὼ της.

— Αἶσχος!

— Τί συμβαίνει, μαντάμ;

— Κλέπται!

— Τί σᾶς ἔκλεψαν;

— Τὴν τουαλέττα μου!...

Τέτοια περιπέτεια οὐδέποτε εἶχεν ὑποστῇ ἡ Σουσοῦ. Φρίκη καὶ ἀηδία καὶ ὀργὴ καὶ ἀγανάκτησις καὶ τρόμος τὴν κατέλαβαν.

— Δεν πρόκειται διὰ τὴν τουαλέττα, εἶνε τὸ σπίτι μου γεμᾶτο. Ἀλλὰ πῶς νὰ ἐπιστρέψω εἰς Μπύθουλα; Καὶ τί ἤθελα νὰ κατέβω εἰς λαϊκὰ μπάνια; Σοχλότεροι ἄνθρωποι ἀπὸ τοὺς λαουτζίκους δὲν ὑπάρχουν.

Ἐπὶ μιὰν ὥραν ἐταλαιπωρήθη ἡ Σουσοῦ, ἐδοκιμάσθη ὅσον ποτέ της.

Κάποτε, τέλος πάντων, βρέθηκε μιὰ Χριστιανὴ καὶ τῆς ἐδάνεισε ἕνα φουστάνι...

Ἔτσι ἐπέστρεψε στὸν Βούθουλα ἡ Σουσοῦ, ὁρκισθεῖσα νὰ ὑποστῇ τὴν ζέστην μέν, ἀλλὰ νὰ μὴ κατεβῇ πλέον ποτὲ στὰ μπάνια.

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΕΝΤΟΣ ΟΛΙΓΟΥ

στὸ

«ΘΗΣΑΥΡΟ»

Μιὰ νέα ἄφθαστος, μοναδικὴ στὸ εἶδος της, συναρπαστικὴ ἱστορικὴ σειρά, γραμμένη ἀπὸ τὸν ἐκλεκτὸ λογοτέχνη καὶ ποιητὴ συνεργάτη μας

κ. ΣΤΕΦΑΝΟ ΔΑΦΝΗ

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ
ΣΤΑ ΧΑΡΕΜΙΑ

Ἀληθινὲς ἱστορίες, ἐξωτικῆς ὀμορφιᾶς Ἑλληνίδων, ποὺ κλείστηκαν στὰ σουλτανικὰ χαρέμια κι' ἐγοήτευσαν, ξετρέλλαναν, ἐσκλάβωσαν μὲ τὴν ὡραιότητά τους καὶ τὸ πνεῦμα τους ὀνομαστοὺς Σουλτάνους.

Ἱστορίες φλογεροῦ ἔρωτος, πάθους, ἡδονῆς καὶ θανάτου.

Ἀληθινὲς ἱστορίες, γεμᾶτες περιπάθεια κι' ἐξωτισμόν, ἱστορίες ἀγάπης καὶ αἵματος, τρυφερότητος καὶ φρίκης, ἀριστουργηματικὲς στὸ εἶδος των, γραμμένες μὲ γλαφυρότητα καὶ ζωντάνια.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ αὐλοκολάκων

Ὡς ποὺ φτάνει ἡ αὐλοκολακεία. — Πριόνισαν τὰ χέρια τους ἐπειδὴ ἔχασε τὸ δικό του ὁ διάδοχος —Ἡ μόδα τῶν αἱμορροΐδων στὴν Αὐλὴ τοῦ Λουδοβίκου 14ου.— Ἕνα δάσος ἐξαφανίζεται γιὰ νὰ βλέπῃ καλύτερα ὁ βασιλεύς.— «Φτύστε μας, ἀκόμη, Μεγαλειότατε!»

Ὁ Διόδωρος ὁ Σικελιώτης διηγεῖται ὅτι ἐὰν ὁ βασιλεὺς τῶν Αἰθιόπων ἔχανε τὸ ἕνα του μάτι ἢ τὸ πόδι του ἢ τὸ χέρι του, οἱ αὐλικοί του ἦταν ὑποχρεωμένοι νά...κάνουν ἀμέσως τὸ ἴδιο! Κάποτε ποὺ ὁ διάδοχος τοῦ θρόνου ἔχασε σὲ μιὰ μάχη τὸ χέρι του, ἐκλήθη ἕνας...χειροῦργος καὶ μὲ ἕνα χοντροπρίονο κατέστησε.. κουλοὺς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τοῦ παλατιοῦ!

⁂

Ὁ Λουδοβῖκος 14ος ὑπέφερε ἀπὸ αἱμορροΐδες. Ὅταν τὸ πρᾶγμα ἐγνώσθη γιὰ πρώτη φορὰ στὸ παλάτι, ὅλοι οἱ αὐλικοὶ καὶ ὅλοι οἱ εὐγενεῖς τοῦ βασιλείου ἄρχισαν...νὰ ὑποφέρουν ἀπὸ τὸ ἴδιο κακό! «Οἱ αἱμορροΐδες — γράφει ὁ Σαὶν Σιμὸν στὰ ἀπομνημονεύματά του — ἔγιναν τόσο τῆς μόδας, ὥστε καὶ οἱ ἁπλοϊκοὶ ἀστοὶ θεωροῦσαν καθῆκον τους νὰ παραπονοῦνται πὼς ὑποφέρουν ἀπὸ τὴν ἴδια πάθησι! Ὅταν ὁ βασιλεὺς ἐγχειρίσθηκε, ὅλοι οἱ εὐγενεῖς ἔκαμαν τὸ ἴδιο. Καὶ οἱ ἀτυχεῖς χειροῦργοι ἀναγκάζονταν νὰ ἐπεμβαίνουν ἐκεῖ ποὺ δὲν ὑπῆρχε λόγος, γιατὶ οἱ ὑψηλοὶ πελάται των ἐπέμεναν σώνει καὶ καλὰ νὰ ἐγχειρισθοῦν!..»

⁂

Κάποτε ὁ δοὺξ ντ' Ἀντὲν, διαχειριστὴς τῶν κτημάτων τοῦ Λουδοβίκου 14ου, διέταξε νὰ κόψουν σὲ μιὰν νύχτα μέσα, τὶς πανύψηλες λεῦκες τῆς ὀνομαστῆς δενδροστοιχίας τοῦ Πετὶ - Μποὺργκ, ποὺ ἔκρυβαν τὴ θέα ἀπὸ τὸ περίπτερο, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ διανυκτερεύσῃ ὁ βασιλεύς. Τὴν ἑπομένην ἔκπληκτος ὁ μονάρχης κυττάζοντας ἀπὸ τὸ παράθυρό του, ρώτησε τί ἀπέγιναν τὰ δέντρα.

— Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη ὁ δούξ, ἐμάντευσαν τὴν ἐπιθυμία σας καὶ ἔπαυσαν νὰ ζοῦν!

Ὁ ἴδιος αὐλοκόλαξ ἔβαλε κάποτε νὰ πριονίσουν σύρριζα τὰ δέντρα ἑνὸς ὁλοκλήρου δάσους κατὰ τρόπο ποὺ νὰ στέκωνται ὅμως ἀκόμη ὄρθια. Ἕνα πλῆθος ἐργατῶν εἶχαν διαταχθῇ νὰ δέσουν τοὺς κορμοὺς μὲ σχοινιὰ καὶ νὰ περιμένουν τὸ σύνθημα ποὺ θὰ τοὺς ἔδιδε ὁ δοὺξ ἀνεμίζοντας ἕνα μαντῆλι. Τὴν ἑπομένην ὁ βασιλεὺς μὲ τὴν ἀκολουθία του βγῆκαν περίπατο πρὸς τὸ μέρος τοῦ δάσους. Καὶ ὅταν ὁ βασιλεὺς ἐξέφρασε τὸ παράπονο ὅτι τὰ δέντρα ἐμποδίζουν τὴ θέα, ὁ δοὺξ ἔσπευσε νὰ τοῦ πῇ ὅτι δὲν εἶχε παρὰ νὰ διατάξῃ τὴν ἐξαφάνισί του.

— Ἀλήθεια, εἶπε ὁ βασιλεὺς γελῶντας, θἄθελα νὰ ἐξαφανιζόταν ἀμέσως.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ ντ' Ἀντὲν ἔβγαλε τὸ μαντῆλι του καὶ ὢ τοῦ θαύματος, τὰ δέντρα τοῦ δάσους ἄρχισαν νὰ πέφτουν τὸ ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου, σὰν νὰ τὸν προσκυνοῦσαν.

— Ἄχ, κυρίες μου! φώναξε τότε ἡ δούκισσα ντὲ Μπουργκόν, ποὺ συνώδευε τὸν μονάρχη. Ἐὰν ὁ βασιλεὺς εἶχε ζητήσει τὰ κεφάλια μας, ὁ κ. ντ' Ἀντὲν θὰ τὰ ἔκανε νὰ πέσουν μὲ τὴν ἴδια εὐκολία....

⁂

Ὁ Μεγάλος Πέτρος ρώτησε ἕνα πρωῒ κάποιον αὐλικό του πόσα παιδιὰ εἶχε.

— Ἔχω τέσσερα. Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη ὁ αὐλικός.

Στὸ διάστημα τῆς ἡμέρας ὁ Τσάρος συνηντήθη τρεῖς φορὲς μὲ τὸν ἴδιον αὐλικὸ καὶ τοῦ ἀπηύθυνε ἀφηρημένος τὴν ἴδια ἐρώτησι.

— Ἔχω τέσσερα, Μεγαλειότατε, ἀπήντησε καὶ πάλι ὁ αὐλικός.

Ἀλλὰ τὸ βράδυ, σὲ μιὰν δεξίωσι, ὅταν ὁ Τσάρος ρώτησε γιὰ πέμπτη φορὰ τὸν αὐλικό του, πόσα παιδιὰ ἔχει:

— Μεγαλειότατε, εἶπε, ἔχω ἕξη!

— Πῶς διάβολο! φώναξε ὁ Τσάρος... Νομίζω ὅτι τὸ πρωῒ μοῦ εἴπατε τέσσερα.

Καὶ ὁ αὐλοκόλαξ:

— Εἶνε ἀλήθεια αὐτό, Μεγαλειότατε, εἶπε. Φοβήθηκα μήπως σᾶς ἐνοχλήσω ἐπαναλαμβάνοντας διαρκῶς τὰ ἴδια πράγματα!

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

Χαμένη εὐτυχία

25ο —Ναί, ναί, εἶπε, πρέπει νὰ δεχθοῦμε τὸν κ. Μπωφόρ, ἀφοῦ μάλιστα εἶνε τόσο δυστυχής, τόσο μόνος.

Ἡ Μαρκελίνα σώπαινε ἀκόμη. Τρομερὴ πάλη γινόταν μέσα της.

— Λοιπόν, μαμά; ξαναρώτησε ὁ Γεράρδος.

— Νομίζω, παιδί μου, πὼς δὲν πρέπει νὰ βιαζόμαστε.

Ὁ Γεράρδος ἀπόρησε.

—Σύ, μαμά, μιλᾶς ἔτσι; Γιατί λοιπόν; Τί θὰ μᾶς ἐμποδίση νὰ δεχόμαστε τὸν κ. Μπωφόρ; Μήπως δὲν εἶνε ἕνας πρώτης τάξεως ἄνθρωπος;

— Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, Γεράρδε. Ὡστόσο μὴ βιάζεσαι τόσο. Ἄφησέ με νὰ σκεφθῶ.

—Δὲν σὲ καταλαβαίνω, μαμά.

Ἡ Μαρκελίνα χαμήλωσε τὸ κεφάλι της.

Ὡστόσο ὁ Γεράρδος ἐπέμεινε.

— Ἀγαπητή μου μητέρα, δὲν πρέπει ν' ἀφήσουμε τὸν καλὸν αὐτὸν ἄνθρωπο νὰ πεθάνη. Εἶνε ἀνεξήγητο αὐτὸ ποὺ μοῦ συμβαίνει μαζί του. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ τὸν εἶδα, αἰσθάνθηκα γι' αὐτὸν ἀπέραντη ἀγάπη.

—Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο, φώναξε ἡ Σοφία. Τὸ πονεμένο ὕφος του μὲ συγκινεῖ βαθύτατα.

Ἡ θέσις τῆς Μαρκελίνας ἦταν δύσκολη. Ἀναγκαζόταν νὰ μιλάη σκληρὰ καὶ ἀδιάφορα γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶχε γίνει δυστυχισμένος ἐξ αἰτίας της.

— Δὲν γίνονται αὐτὰ τὰ πράγματα, εἶπε τέλος. Πρέπει ν' ἀκούσετε τὴ μητέρα σας καὶ νὰ πάψετε νὰ ἐπιμένετε...

Ἡ Σοφία ἔσκυψε τὸ κεφάλι της λυπημένη.

— Καὶ ὅμως, ὁ καλὸς αὐτὸς ἄνθρωπος μοῦ ἔσωσε τὴ ζωὴ ἄλλοτε, ψιθύρισε.

—Ναί, εἶπε καὶ ὁ Γεράρδος, κι' ἀπορῶ, ἀγαπητή μου μαμά, πῶς τὸ λησμονεῖς αὐτὸ τὸ πράγμα..

Ποτὲ ἄλλοτε ἡ Μαρκελίνα δὲν εἶχε αἰσθανθῆ τόση ἀγωνία, τέτοιο μαρτύριο.

Ἦταν ἀναγκασμένη νὰ δείχνη ἀδιαφορία γιὰ τὸν λατρευτό της σύζυγο καὶ τὸ χειρότερο, ζητοῦσε νὰ πνίξη τὴ συμπάθεια τῆς Σοφίας γιὰ τὸν Μπωφόρ, τὸν πατέρα της. Τί τρομερὴ δοκιμασία!

⁂

Ὁ μόνος ἄνθρωπος ποὺ ἐπισκεπτόταν τὸ σπιτάκι τῆς Μαρκελίνας, ἦταν ὁ Ροβέρτος Βαλόν, ὁ ὁποῖος εἶχε γοητευθῆ μὲ τὴν ὀμορφιὰ τῆς Σαφίας ἀπὸ τὴν βραδυὰ τοῦ χοροῦ.

Ὁ Ροβέρτος δὲν εἶχε μυστικὰ ἀπὸ τὸν πατέρα του. Τοῦ εἶχε μιλήσει εἰλικρινὰ γιὰ τὸ αἴσθημα ποὺ ἔτρεφε γιὰ τὴ Σοφία Λαγκὲν κι' ὁ πατέρας του οὔτε ξαφνιάστηκε γι' αὐτό, οὔτε τοῦ ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρησι.

— Ἔχεις δίκηο παιδί μου, τοῦ εἶπε, ἡ Σοφία εἶνε ἕνας ἄγγελος, καὶ θὰ χαρῶ πολὺ νὰ σὲ δῶ ἑνωμένον γιὰ πάντα μαζί της. Μόνο...

Ὁ Ροβέρτος κύτταξε τὸν πατέρα του ξαφνιασμένος.

—Μόνο; τὸν ρώτησε μ' ἀπορία.. Τί θὲς νὰ πῆς πατέρα;

—Φοβᾶμαι ὅτι ὁ γάμος αὐτὸς δὲν εἶνε εὔκολος ὅσο νομίζεις.

— Γιατί;

— Ἡ Μαρκελίνα Λαγκὲν ἔχει παράξενες ἀντιλήψεις μερικὲς φορές. Καὶ...δὲν ξέρω πῶς νὰ σοῦ τὸ πῶ, φοβᾶμαι ὅτι δὲν εἶνε ἀπίθανο νὰ ἀρνηθῆ νὰ σοῦ δώση τὴν κόρη της. Γι' αὐτὸ ἔχω νὰ σοῦ δώσω μιὰ καλὴ συμβουλή: Νὰ φροντίσης νὰ ἐξασφαλίσης τὴν εὔνοια τῆς μητέρας. Ὅσο γιὰ μένα, τὸ ξέρεις καλά, πὼς δὲν ἐπιθυμῶ παρὰ τὴν εὐτυχία σου.

Πέρασαν μερικὲς ἡμέρες.

Ὁ Ροβέρτος ἐξακολουθοῦσε νὰ πηγαίνη στὸ σπίτι τῆς Μαρκελίνας καὶ νὰ βλέπη τὴ Σοφία.

Ἡ νέα τοῦ φερνόταν μὲ τρυφερότητα. Τὸ πρόσωπό της ἔλαμπε ἀπὸ χαρὰ ὅταν τὸν ἀντίκρυζε..

Βέβαιος γιὰ τὴν ἀγάπη της, ὁ Ροβέρτος εἶπε πάλι μιὰ μέρα στὸν πατέρα του:

— Εἶμαι βέβαιος, πὼς ἡ Σοφία μὲ ἀγαπᾶ. Μὰ κι' ἐγὼ τὴν λατρεύω. Καὶ θὰ ἤμουν εὐτυχὴς ἂν γινόταν γυναίκα μου.

— Δὲν ἔχω καμμιὰ ἀντίρρησι, τοῦ ἀπάντησε ὁ πατέρας του. Ἡ χαρά μου εἶνε νὰ σὲ βλέπω εὐτυχισμένο. Πές μου, τί ζητᾶς ἀπὸ μένα; Θέλεις νὰ πάω καὶ νὰ μιλήσω σχετικῶς στὴν Μαρκελίνα;

—Ὤ, πατέρα μου! Πόσο εἶσαι καλός!

—Γιατί εἶμαι καλός; Ὅ,τι κάνω εἶνε φυσικό. Θέλεις μάλιστα νὰ σοῦ ἐξομολογηθῶ κάτι; Εἶχα ἀγαπήσει ἄλλοτε τὴν Μαρκελίνα μετὰ τὸν θάνατο τῆς μητέρας σου. Τὸ ὄνειρό μου ἦταν νὰ τὴν νυμφευθῶ γιὰ νὰ μὴ σοῦ λείψη ἡ μητρικὴ στοργή. Τῆς τὸ ἐπρότεινα μὰ ἡ Μαρκελίνα δὲν δέχτηκε. Εἶμαι λοιπὸν καταμαγευμένος γιὰ ὅ,τι συμβαίνει σήμερα. Θὰ πάω καὶ θὰ πῶ στὴ μητέρα τῆς Σοφίας: «Σᾶς ζήτησα ἄλλοτε νὰ γίνετε γυναίκα μου καὶ ἀρνηθήκατε. Σήμερα ὅμως δὲν μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε ὄχι γι' αὐτὸ ποὺ θὰ σᾶς ζητήσω. Ὁ Ροβέρτος ἀγαπάει τὴ Σοφία. Δέχεσθε νὰ τοὺς κάμετε εὐτυχισμένους;»

Ὁ Ροβέρτος ἀγκάλιασε τὸν πατέρα του μὲ συγκίνησι καὶ τὸν φίλησε.

— Θάρθῶ καὶ ἐγὼ μαζί σου, τοῦ εἶπε.

— Ναί, παιδί μου, πρέπει νάρθῆς, πρέπει, εἶνε ἀνάγκη.

— Φοβᾶσαι τίποτε; ρώτησε ὁ Ροβέρτος ἀνήσυχος.

— Δὲν ξέρω, δὲν εἶμαι βέβαιος. Ὡστόσο, ἂς πᾶμε μαζὶ καὶ οἱ δύο. Ἀνέβηκαν στὸ ἀμάξι τους κι' ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα βρισκόντουσαν στὸ σπίτι τῆς κυρίας Λαγκέν.

Ἡ Μαρκελίνα ἦταν μόνη της. Μόλις τοὺς εἶδε νὰ μπαίνουν, μόλις ἀντίκρυσε τὸ Ροβέρτο χλωμὸ καὶ ταραγμένο, μάντεψε τὴν αἰτία τῆς ἐπισκέψεώς του κι' ἔνοιωσε τὴ καρδιά της νὰ σφίγγεται.

— Καλημέρα, Μαρκελίνα, εἶπε ὁ Βαλόν. Ἡ δεσποινὶς Σοφία δὲν εἶνε ἐδῶ;

— Ὁ ἀδελφός της τὴν πῆρε μαζί του σ' ἕνα γειτονικὸ χωριὸ ποὺ πάει νὰ ἐξετάση κάποιον ἄρρωστο, ἀπάντησε ἡ Μαρκελίνα.

— Δὲν πειράζει, εἶπε ὁ Βαλόν. Θὰ τὰ ποῦμε ἔτσι μὲ τὴν ἡσυχία μας. Θὰ μιλήσω χωρὶς περιστροφές. Κυρία Λαγκέν, ὁ γυιός μου ἀγαπᾶ τὴν κόρη σας. Δὲν ἔχετε περιουσία, ἐμεῖς εἴμαστε πλούσιοι. Τὰ πράγματα λοιπὸν συμβιβάζονται ἔτσι θαυμάσια. Σᾶς ζητῶ, λοιπόν, τὸ χέρι τῆς δεσποινίδος Σοφίας γιὰ τὸν γυιό μου Ροβέρτο.

Ἡ Μαρκελίνα δὲν ἀπάντησε ἀμέσως. Ἔνοιωθε κάτι σὰν παραζάλη.

Ὁ Βαλὸν τὴν κύτταξε περίεργα.

—Λοιπόν; Μαρκελίνα, λοιπόν; τῆς εἶπε τέλος.

Ἐκείνη σήκωσε τὸ χέρι της στὸ μέτωπό της σὰν νὰ ἤθελε νὰ διώξη κάποια σκέψι ποὺ τὴν βασάνιζε κι' ἀπάντησε:

—Μοῦ κάνετε μεγάλη τιμή.... Θὰ ἦταν μεγάλο εὐτύχημα... Μὰ δὲν ξέρω ἂν αὐτὸς ὁ γάμος θὰ μποροῦσε νὰ γίνη...

—Γιατὶ τὸ λέτε αὐτό; ρώτησε ἀπότομα ὁ Ροβέρτος.

—Πρέπει νὰ ξέρω ἂν σᾶς ἀνταγαπᾶ ἡ Σαφία, ἀπάντησε ἡ Μαρκελίνα.

—Ἀσφαλῶς, εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό, εἶπε ὁ Ροβέρτος.

—Μπορεῖ ν' ἀπατηθήκατε, κύριε Ροβέρτε.

—Ὥστε λέτε, ὅτι δὲν μ' ἀγαπᾶ;

Ἡ Μαρκελίνα δὲν ἀπάντησε. Θὰ ἦταν ἀναγκασμένη νὰ πῆ ἕνα ψέμμα. Μὰ θὰ τὸ ἔκανε καὶ αὐτὸ γιατὶ δὲν ἤθελε τὸ γάμο ποὺ τῆς ἐπρότειναν.

Ἂν ἡ Σαφία παντρευόταν, ἔπρεπε νὰ τῆς φανερώση τὸ πραγματικό της ὄνομα. Ἡ σκέψις αὐτὴ τῆς ἔφερνε τρόμο.

Μισόκλεισε τὰ μάτια της κι' ἐνόμισε γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅτι εἶδε μπροστά της μὲ πύρινα γράμματα τὶς λέξεις: «Σοφία, κόρη τῆς Μαρκελίνας ντὲ Μοντεσκοὺρ καὶ τοῦ Πέτρου Μπωφόρ!.. Ὤ, ὄχι, ὄχι, ἦταν προτιμώτερο νὰ πῆ ψέμματα.

— Μοῦ φαίνεται πραγματικά, ὅτι ἡ Σοφία δὲν σᾶς ἀγαπᾶ, κύριε Ροβέρτε, εἶπε στὸ νέο.

—Τὴν ἔχετε ρωτήσει; κυρία;

—Τὴν ἔχω ἐξετάσει. Σᾶς θεωρεῖ ἁπλῶς ὡς φίλο..

Ὁ πατέρας τοῦ Ροβέρτου τὴν κύτταζε μὲ προσοχή. Δὲν πίστευε στὰ λόγια της.

Ὅσο γιὰ τὸ Ροβέρτο, ἡ ἀπελπισία του ἦταν ἀπερίγραπτη.

—Κι' ἐγὼ νόμιζα πὼς μ' ἀγαπᾶ, ψιθύρισε λυπημένος.

Ἐπενέβη τώρα ὁ Λουδοβῖκος Βαλόν. Ἔσφιξε τὸ χέρι τῆς Μαρκελίνας καὶ τῆς εἶπε:

— Εἶσαι βέβαιη γι' αὐτὸ ποὺ λὲς Μαρκελίνα; Ἀγαπῶ τὸ Ροβέρτο ὅσο καὶ σεῖς ἀγαπᾶτε τὴ Σοφία... Κυττᾶξτε πόσο κακὸ τοῦ προξένησαν τὰ λόγια σας.

—Ἀλλοίμονο! ψιθύρισε ἡ Μαρκελίνα. Σᾶς εἶπα τὴν ἀλήθεια... Δὲν μπορεῖ νὰ γίνη τίποτε..

Ξαφνικὰ κρότος ἀμαξιοῦ ἀκούστηκε ποὺ πλησίαζε.

Ἡ Μαρκελίνα ταράχτηκε.

Ὁ Ροβέρτος ἔτρεξε πρὸς τὸ παράθυρο καὶ φώναξε:

— Εἶνε ἡ δεσποινὶς Σοφία μὲ τὸν Γεράρδο...

Καὶ ξαναγυρίζοντας κοντὰ στὴ Μαρκελίνα, τῆς εἶπε παρακλητικά:

—Σᾶς παρακαλῶ, κυρία, σᾶς ἱκετεύω, ἀφῆστε με νὰ τὴν ρωτήσω ἐγὼ ὁ ἴδιος. Ἴσως ἀπατηθήκατε. Ἢ τοὐλάχιστον ρωτῆστε την σεῖς... γιὰ τελευταία φορά.... καὶ δὲν θὰ μὲ ξαναδῆτε πιά.

— Γιὰ ποιὸ λόγο; ἀπάντησε ἡ Μαρκελίνα. Αὐτὸ θὰ μεγάλωνε ἁπλῶς τὴ λύπη σας.

— Σᾶς ἱκετεύω, μὴ μοῦ ἀρνεῖσθε...

Ἡ Μαρκελίνα δὲν δέχεται. Διστάζει. Πνίγεται ἀπὸ τὴν ἀγωνία. Ποιὸς λοιπὸν θὰ τὴν λυτρώση ἀπὸ τὴ δύσκολη αὐτὴ θέσι στὴν ὁποία βρισκόταν;

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ μπῆκε στὸ μάτιο ἡ Σοφία. Δὲν περίμενε νὰ βρῆ ἐκεῖ τὸν Ροβέρτο καὶ τὸν πατέρα του. Δὲν κρύβει τὴ χαρά της ποὺ τοὺς βλέπει. Τρέχει ν' ἀγκαλιάση τὴ μητέρα της, χαιρετᾶ τὸν Λουδοβῖκο Βαλὸν καὶ πλησιάζει κατόπιν τὸν Ροβέρτο. Ἐκεῖνος εἶνε περίλυπος, ἕτοιμος νὰ κλάψη σχεδόν.

— Θεέ μου! φωνάζει ἡ Σοφία, τί τρέχει, τί συνέβη;

— Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἀπαντήσω, δεσποινίς, λέει ὁ Ροβέρτος, μὲ φωνὴ ποὺ τρέμει. Εἶμαι τόσο δυστυχισμένος....

— Δυστυχισμένος σεῖς; Γιατί;

— Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ, δεσποινίς, ρωτῆστε τὴ μητέρα σας.

Ἡ Σοφία γύρισε πρὸς τὴ μητέρα της.

— Μαμά, τῆς εἶπε. Τί συμβαίνει ἐπὶ τέλους; Θέλω νὰ μάθω.

Ἡ Μαρκελίνα ἀναγκάζεται νὰ ἐξηγηθῆ:

— Ὁ κύριος Βαλόν, κόρη μου, ἦρθε νὰ μοῦ ζητήση τὸ χέρι σου γιὰ τὸ Ροβέρτο...

Τὸ πρόσωπο τῆς Σοφίας ἔλαμψε ἀπὸ χαρά. Τὰ μάγουλά της φλογίστηκαν. Μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ συγκίνησι ρώτησε;

—Καὶ τί ἀπάντησες;

— Τὴν ἀλήθεια, κόρη μου. Ἀπάντησα, ὅτι ἡ αἴτησις τοῦ κ. Βαλὸν μᾶς τιμᾶ πολύ, ἀλλ' ὅτι δὲν ἀγαπᾶς τὸν κύριο Ροβέρτο....

— Μητέρα! φώναξε ἡ Σοφία.

Ἦταν ἕτοιμη νὰ συνεχίση: «Δὲν εἶνε ἀλήθεια. Τὸν ἀγαπῶ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ τὸν εἶδα. Τοῦ ἀνήκω ὁλοψύχως». Μὰ σώπασε, δὲν τόλμησε νὰ πῆ τὰ λόγια αὐτά.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

Γιὰ τὴν γυναίκα καὶ γιὰ τὸν ἔρωτα

* Ἡ πρώτη ἐρωτικὴ ἐξομολόγησις εἶνε τοὐλάχιστον ἡ δεύτερη, γιατὶ πάντοτε τὰ μάτια ἀγαπήσανε καὶ μιλήσανε πιὸ μπροστὰ ἀπὸ τὸ στόμα. (Ἀδόλφος Οὐδινώ)

* Ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους θεούς, μόνον ὁ ἔρωτας θαυματουργεῖ ἀκόμα. (Χ. Ρίχτερ)

* Ἡ γυναίκα ὅταν δὲν μπορῆ νὰ σὲ πνίξη, σοῦ χαμογελᾶ. (Ἀγ. Σεβαστιανός)

* Καὶ ἡ πιὸ ἀνόητη γυναίκα, ὅταν δὲν εἶνε ἐρωτευμένη, ἔχει περισσότερο πνεῦμα ἀπὸ τὸν ἄνδρα ποὺ τὴν ἀγαπᾶ. (Κα Στάελ)

* Στὶς γυναῖκες ποὺ μισογυμνώνονται γιὰ νὰ γοητεύσουν τοὺς ἄνδρες, δὲν ἔχω νὰ πῶ, παρὰ τὰ λόγια τοῦ Μονταίν: «Ἡ μεγάλη, ἡ ἀπόλυτη πεῖνα, εἶνε πιὸ δυνατὴ ἀπὸ ἐκείνην ποὺ ἱκανοποιήθηκε». (Ἀδόλφος Ρικάρ)

* Ὅταν ἀγαποῦμε μὲ ἁγνότητα, μὲ ἀφοσίωσι, μὲ αὐτοθυσία, εἴμαστε τόσο εὐτυχεῖς γιὰ τὸ αἴσθημά μας αὐτό, ὥστε δὲν μποροῦμε νὰ πιστέψουμε ὅτι ἐκείνη ἢ ἐκεῖνος δὲν τὸ συμμερίζονται (Μ. Τιναίρ)

* Τὸν καιρὸ ποὺ ἀγαποῦμε μιὰ γυναίκα, μιλοῦμε γι' αὐτήν. Ὅταν πάψουμε νὰ τὴν ἀγαποῦμε, τῆς μιλοῦμε γιὰ τὸν ἑαυτό μας. (Κάρμεν Σύλβα)

* Γυναίκα μὲ σταθερὴ καρδιὰ δὲν γεννήθηκε ὡς τώρα καὶ οὔτε θὰ γεννηθῆ, φαντάζομαι, ποτέ. (Πώπ)

* Ἡ γυναίκα εἶνε τὸ γλυκὸ ὄνειρο καὶ συγχρόνως ὁ ἐφιάλτης τοῦ ἀνδρός. (Μωϋσῆς)

* Ἡ γυναίκα κρατεῖ τὸ λόγο της τόσον καιρό, ὅσον διατηροῦνται καὶ τὰ ἴχνη τοῦ περάσματος ἑνὸς φτεροῦ, ἐπάνω στὸ τρεχούμενο νερό. (Ἀλφρ. Μυσσέ)

* Ὅταν λείπη μακρυά μας ὁ διαλεχτὸς τῆς καρδιᾶς μας, ἡ ἀπουσία του εἶνε μιὰ ἀόρατη γόησσα, ἡ ὁποία σὲ κάθε στιγμὴ δίνει εὐκαιρία στὴ φαντασία μας νὰ τὸν στολίζη μὲ τὰ πιὸ ὄμορφα λουλούδια της. (Κα Στάελ)

* Ἡ ἀπάτη εἶνε πιστὴ σύντροφος τῆς γυναίωας. Χωρὶς τὴν ἀπάτη, ἡ γυναίκα δὲν θὰ ἔνοιωθε κανένα θέλγητρο σ' αὐτὸ τὸν κόσμο. (Πώπ)

* Ἡ φύσις μόνον παράγει γυναῖκες, ὅταν δὲν κατορθώνη νὰ πλάση ἄνδρες. (Ἀριστοτέλης)

* Ὁ γάμος εἶνε γλυκὸς καὶ εὐεργετικὸς μονάχα γιὰ κείνους ποὺ τὸν σέβονται. (Β. Οὐγκώ)

* Ἡ γυναίκα εἶνε ἕνα λουλοῦδι ποὺ ἀναδίδει τὴν εὐωδιά του, μονάχα ὅταν σκιάζεται ἀπὸ τὸν ἄνδρα. (Λαμεναί)

ΚΩΣΤΑ ΑΘΑΝΑΤΟΥ

ΗΡΩΪΔΕΣ τῆς ΒΙΒΛΟΥ

Μιὰ ἀπαρηγόρητη χήρα

Ἡ ἄτυχη νυφούλα Θάμαρ. — Ἐγκαταλελειμμένη στὴν ἐρημιά. — Ἐνῷ εἶχαν ἀνάψει τὴν πυρὰ νὰ τὴν κάψουν. — Πῶς παντρεύτηκε τὸν πεθερό της.

ΕΝΑΣ ἀπὸ τοὺς πρώτους γυιοὺς ποὖχε ἀποχτήσει ὁ Ἰακὼβ ἀπὸ τὴ Λεία, ἦταν κι' ὁ Ἰούδας. Αὐτὸς εἶνε ποὺ πρότεινε στοὺς ἄλλους του ἀδελφοὺς νὰ πουλήσουν τὸν μικρότερό τους ἀδελφὸ Ἰωσὴφ σ' ἕνα καραβάνι ποὺ περνοῦσε γιὰ τὴν Αἴγυπτο. Ὕστερ' ἀπ' αὐτό, μὴ μπορῶντας νὰ σταθεῖ στὸ σπίτι, ἔφυγε καὶ παντρεύτηκε. Ἔκαμε καὶ τρεῖς γυιοὺς στὴ γραμμή. Τὸν πρωτότοκό του τὸν Ἠρ, τὸν πάντρεψε μὲ μιὰ νέα ποὺ τὴν ἔλεγαν Θάμαρ.

Ἀλλά, ἡ φαμίλια αὐτὴ δὲν πῆγε καθόλου καλά. Ἡ Θάμαρ ἡ καημένη θυσιάστηκε ἄδικα. Κακοτύχησε πολὺ στὸ γάμο της ἐνῷ εἶχε στηρίξει τόσα χρυσᾶ ὄνειρα γιὰ τὴ ζωή της. Ὁ ἄντρας της ὁ Ἠρ τἄβαζε μ' ὅλο τὸν κόσμο, μοχθηρός, πλεονέκτης, φαυλόβιος, κι' ἀπάνω στὴν ἀρχὴ τοῦ γάμου του πέθανε ἄκληρος. Ἄτυχη νυφούλα ἡ Θάμαρ, καταδικάσθηκε ἀπάνω στὸν ἀνθό της νὰ βουτηστεῖ στὸ πένθος τῆς χηρείας.

— Ἔννοια σου, τὴν παρηγόρησε ὁ πεθερός της ὁ Ἰούδας, γιὰ νὰ μὴ μαραθεῖς θὰ σοῦ δώσω τὸ δεύτερό μου γυιό.

Τέλος πάντων, κάτι ἦταν κι' αὐτό.

Ὅμως ἐκεῖνος ἦταν ἠλίθιος, δὲν ἤξερε καθόλου νὰ μεταχειρισθεῖ τὴ γυναῖκα του, ἔκφυλος καὶ χαυνωμένος, τὴν ἄφισε ἄθικτη, ὡς ποὺ σὲ πολὺ σύντομο διάστημα πέθανε κι' αὐτός, κι' ἔτσι ἡ Θάμαρ μ' ὅλα της τὰ νειᾶτα ξαναχήρεψε ἄδοξα. Ὁ Ἰούδας τῆς ὥρισε ἕνα πολὺ μικρὸ εἰσόδημα, ἴσα - ἴσα γιὰ ψωμί, καὶ τὴν ἐγκατέστησε στὴν καλυβοῦλα τοῦ πατέρα της, ὀρφανή, ὁλομόναχη κ' ἐγκαταλειμμένη στὴν ἐρημιά. Κάθε φορὰ ποὺ ἡ νέα τοῦ παραπονιόταν, τῆς ἔλεγε γιὰ νὰ τὴ συγκρατεῖ:

— Ἄσε κ' ἔχω τὸ νοῦ μου γιὰ σένα. Ἅμα θὰ μεναλώσει τὸ τρίτο μου ἀγόρι, ὁ Σηλᾶ, θὰ στὸν δώσω γι' ἄντρα σου.

Ὅμως αὐτὸ ἦταν ψέμμα. Γιατὶ ἡ γυναῖκα τοῦ Ἰούδα, ἡ πεθερά της, δὲν θὰ ἐθυσίαζε σ' αὐτὴν καὶ τὸ τρίτο της παιδί. Κι' ὁ Σηλᾶ ξεπόρτισε, καὶ ἡ ὑπόσχεσις χάθηκε. Τότε κι' ὁ Ἰούδας χήρεψε. Μιὰ ἰδέα ἦρθε στὸ μυαλὸ τῆς Θάμαρ ξαφνικά: Ἂν ἔπαιρνε τὸν Ἰούδα τὸν ἴδιο, τὸν πεθερό της, γι' ἄνδρα της; Ἀλλὰ πῶς;

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ θὰ πήγαινε κι' ὁ Ἰούδας πρὸς αὐτὰ τὰ μέρη, γιατὶ ἦταν ἡ ἐποχὴ ποὺ θὰ κούρευαν τὰ πρόβατά του, κ' ἔπρεπε νὰ παραλάβει τὸ μαλλί.

Ἡ Θάμαρ δὲν ἔπρεπε νὰ χάνει καιρό. Κάθησε νυχτέρια κ' ἔρραψε μονάχη της μιὰ τουαλέττα πολὺ χτυπητὴ καὶ κομψή, μὲ ἀνοιχτὸ ντεκολτὲ καὶ κοντὸ φουστάνι. Χωρὶς νὰ πεῖ τίποτε σὲ κανένα, ντύθηκε ἔτσι, σκέπασε καὶ τὸ πρόσωπό της καλὰ ὅπως συνήθιζαν οἱ κοινὲς γυναῖκες καὶ βγῆκε στὸ τρίστρατο κάνοντας πὼς ζητεῖ ἐραστή!

Νάσου κι' ὁ Ἰούδας, ποὺ ἦταν γεμᾶτος κέφια ἀπὸ τὴν πούλησι τοῦ μαλλιοῦ. Ἡ Θάμαρ πέρασε ἀπὸ μπροστά του κι' ἀκκίστηκε. Ὁ Ἰούδας τὴν πρόσεξε:

— Μωρέ, ποιὰ εἶν' αὐτὴ ἡ σερπετὴ μικρούλα; ρώτησε τὸ φίλο του ποὺ τὸν συνώδευε.

— Καμμιὰ καινούργια θᾶνε ὡρισμένως, τώρα θὰ πρωτοβγαίνει στὸ κλαρί, γιατὶ δὲν τὴν ἔχω ξαναϊδεῖ ποτέ.

Ὁ Ἰούδας ἐπλησίασε. Ἡ ἄγνωστη φάνηκε ἐνδοτική.

— Ἔρχεσαι μαζί μου, μικρούλα μου; τῆς πρότεινε ὁ Ἰούδας.

— Καὶ τί θὰ μοῦ δώσης; τοῦ ἀποκρίθηκε αὐτή.

— Θὰ σοῦ στείλω ἕνα κατσικάκι τοῦ γάλακτος ἀπὸ τὴ στάνη μου.

Ἔγιναν ζευγάρι καὶ κάπου τρύπωσαν.

Ἀλλά, ἡ ἄγνωστη τοὔφερνε δυσκολίες.

— Καὶ πῶς θὰ ξέρω 'γὼ πὼς θὰ μοῦ στείλης τὸ δῶρο; τὸν ρώτησε. Περαστικὸς εἶσαι. Ἂν μὲ γελάσεις, τί θὰ κρατῶ;

— Νά, πάρε τὸ ραβδί μου μὲ τὴν ἀσημένια λαβή.

— Καὶ τί νὰ τὸ κάνω 'γὼ ἂν τυχὸν καὶ μοῦ τ' ἀφίσεις γιὰ πάντα;

— Πάρε, ὁρίστε, καὶ τὸ χαϊμαλί μου μὲ τὰ πολύτιμα πετράδια ποὖχει ἀπάνω καὶ τὸν τουρά μου, τὴ σφραγῖδα τῆς ὑπογραφῆς μου, ποὺ χωρὶς αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ κάνω στιγμή.

— Ἔστω!

Ἡ Θάμαρ τὰ μάζεψε ὅλα αὐτὰ τὰ ἐνέχυρα.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἐνῷ εἶχε φύγει πρὶν ἀπ' τὰ ξημερώματα ὁ Ἰούδας, φάνηκε στὸ ἴδιο μέρος ἕνας δοῦλος κρατῶντας τὸ κατσικάκι καὶ μαζὶ μὲ τὸ φίλο τοῦ Ἰούδα γύρευαν τὴν ἄγνωστη μὲ τὰ παρδαλὰ φορέματα. Κανεὶς δὲν τὴν ἤξερε. Τἄκουσε καὶ ἡ Θάμαρ, ποὺ ντυμένη στὰ πένθιμα τῆς χηρειᾶς καθόταν κ' ἔγνεθε φρόνιμα στὸ κατῶφλι της. Ὁ δοῦλος ἔφυγε ἄπρακτος. Τὸ κατσικάκι δὲν τὸ πῆρε κανείς.

Θἆχαν περάσει ὡς τρεῖς μῆνες, ὅταν ὁ φίλος τοῦ Ἰούδα τοῦ ἀνήγγειλε:

— Ἡ νύφη σου ντρόπιασε τ' ὄνομά σας!

— Ἔχεις ἀποδείξεις;

— Ἀφοῦ εἶνε ἔγκυος;

Θύμωσε ὁ Ἰούδας καὶ διέταξε τὴν τιμωρία τῆς ἄπιστης. Ὁ κόσμος συνάχτηκε στὴν πλατεία τοῦ χωριοῦ. Σώριασαν τὰ κούτσουρα κι' ἄναψαν τὴν πυρά. Ὁ Ἰούδας παρών. Σὲ λίγο ἡ συνοδεία ἔφερε καὶ τὴν ἄνομη καὶ θὰ τὴν ἔκαιγαν.

— Μὲ ποιὸν μᾶς ἀτίμασες; τὴ ρώτησε ὁ πεθερός της ψυχρὰ καὶ μὲ περιφρόνησι.

Καὶ πρόσθεσε μὲ κάποια συγκατάβασι ἀπὸ λύπη γιὰ τὰ νειᾶτα της.

— Πές το μου κρυφὰ στ' αὐτί, νὰ στὸν δώσω ἄντρα σου, νὰ σοῦ σώσω τὴ ζωή.

— Νὰ τὰ ἐνέχυρα ποὺ μοῦ ἄφισε! εἶπε αὐτὴ δίνοντάς του τὸ μπαστοῦνι, ποὺ εἶχε κρυμμένο κάτω ἀπ' τὸ φουστάνι της καὶ τὸ χαϊμαλὶ μὲ τὸν τουρᾶ!

Κι' ἔτσι ἡ ὄμορφη Θάμαρ ἔγινε γυναῖκα τοῦ Ἰούδα, καὶ στὸν καιρὸ τοὔκαμε δίδυμα!...

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ

Τὸ βιβλίο τῆς καρδιᾶς

ΟΙ ΠΕΡΙΦΗΜΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Τοῦ Ναπολέοντος πρὸς τὴν Ἰωσηφίνα

Φθάνοντας στὸ Μιλᾶνο ἔτρεξα σὰν τρελλὸς στὸ σπίτι σου, ἐγκαταλείποντας τὰ πάντα, προκειμένου νὰ σὲ ξαναϊδῶ, νὰ σὲ σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου. Δὲν σὲ βρῆκα ὅμως ἐκεῖ! Διασκεδάζεις, πηγαίνεις στοὺς χοροὺς καὶ στὶς ἑσπερίδες, φεύγεις ὅταν ἔρχομαι σὲ σένα. Δὲν σκέπτεσαι πιὰ τὸν Ναπολέοντα. Δὲν εἶνε ἀγάπη αὐτὸ ποὺ αἰσθάνεσαι γιὰ μένα, εἶνε ἕνα ἐρωτικὸ καπρίτσιο ποὺ πέρασε.

Τώρα εἶμαι γιὰ σένα ἕνας ξένος. Ξέρω ὅτι ὑπάρχει παρηγοριὰ στοὺς πόνους καὶ τὴν πλῆξι τῆς ζωῆς, ἀλλὰ δὲν περίμενα ἀπὸ σένα τέτοια ἀδιαφορία, Ἰωσηφίνα!

Θὰ μείνω στὸ Μιλᾶνο ἕως τὰ μεσάνυχτα. Μὴν ἀνησυχῆς. Πήγαινε στὶς διασκεδάσεις σου. Εἶσαι καμωμένη γιὰ ὅλες τὶς εὐτυχίες καὶ ὅλους τοὺς θριάμβους. Ἄλλοι εἶνε εὐτυχεῖς, ἐκεῖνοι ποὺ ἀπολαμβάνουν τὴν γλυκειὰ παρουσία σου καὶ μόνο ὁ ἄνδρας σου εἶνε δυστυχισμένος, πολὺ δυστυχισμένος.

Βοναπάρτης

Τῆς Ἰωσηφίνας πρὸς τὸν Ναπολέοντα

Εἶσαι ἄδικος, ἀγαπημένε μου!

Τὰ παράπονά σου μοῦ ἐράγισαν τὴν καρδιά. Μὲ κατηγορεῖς ὅτι διασκεδάζω. Ἤμουν ἀπὸ τὸ πρωῒ χθὲς στῆς πριγκηπίσσης Φερύ, ἡ ὁποία εἶνε ἄρρωστη καὶ μὲ κάλεσε κοντά της. Ὅταν γύρισα σπίτι καὶ βρῆκα τὸ γράμμα σου, δὲν μπορῶ νὰ σοῦ περιγράψω πόσο λυπήθηκα. Ἐγὼ ποὺ νοσταλγοῦσα τόσον καιρὸ τὸν ἄνδρα μου νὰ μὴ τὸν ἰδῶ ποὺ πέρασε ἀπ' τὸ σπίτι μας.

Τὴν νύχτα ἔβρεξα τὸ μαξιλάρι μου μὲ τὰ δάκρυά μου. Πρὸ παντὸς μὲ λύπησε ὁ πικρὸς τόνος, μὲ τὸν ὁποῖο μοῦ μιλᾶς. Εἶνε ἀνάγκη νὰ σοῦ ἐπαναλάβω πὼς σὲ λατρεύω καὶ πὼς εἶμαι ὑπερήφανη γιὰ τὴν ἀγάπη σου;

Γράψε μου καὶ πές μου πότε θὰ σὲ ξαναϊδῶ. Νὰ μὲ εἰδοποιήσης ὅμως γιὰ νὰ μὴ συμβῆ πάλι καμμιὰ παρεξήγησις.

Θὰ σὲ περιμένω μὲ ἀγωνία.

Δική σου
Ἰωσηφίνα

Τὸ ντύσιμό σας

ΟΜΙΛΕΙ Η ΜΑΡΙΚΑ ΡΕΚ

Ὅπως γιὰ κάθε ἔργο καταρτίζεται ἕνα σχέδιο, ἔτσι, προκειμένου καὶ γιὰ τὴν μόδα εἶνε ἀπαραίτητο νὰ κάνωμε προηγουμένως τὸ σχέδιό μας ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου θὰ προβοῦμε στὶς ἀγορές μας σὲ κάθε ἐποχή. Ἐὰν εἶνε ἀλήθεια ὅτι τὸ χρῆμα δὲν φέρνει τὴν εὐτυχία, τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὴν ὑπερβολικὴ κομψότητα. Γιὰ νὰ εἶσθε καλοβαλμένες, μὲ ἕνα μέτριο προϋπολογισμό, ἀρκεῖ νὰ ξέρετε πῶς θὰ ξοδέψετε τὸ χρῆμα σας, ὥστε νὰ ἔχετε τὴν μεγαλύτερη δυνατὴ ἀπόδοσι. Μὲ ἄλλα λόγια πρέπει νὰ ξέρετε τί θὰ πῆ οἰκονομία.

Ὁδηγούμενες ἀπὸ τὴν πεῖρα, δὲν πρέπει νὰ χρησιμοποιῆτε παρὰ ὑλικὰ πρώτης ποιότητος, γιὰ κάθε τι ποὺ ἀγοράζετε καὶ δὲν ἀλλάζει εὔκολα ἡ μόδα του, ὅπως π. χ. τὰ φορέματα καὶ τὰ παπούτσια σπόρ. Ἐὰν θελήσετε νὰ κάνετε οἰκονομία σ' αὐτὰ τὰ εἴδη, αὐτὴ δὲν θὰ εἶνε σκόπιμη. Πολλὲς γυναῖκες κάνουν τὸ τρομερὸ λάθος νὰ διαλέγουν κακῆς ποιότητος ὑφάσματα καὶ φθηνὰ παπούτσια. Μέσα σὲ δυὸ μῆνες καὶ τὰ μὲν καὶ τὰ δὲ καταντοῦν σὲ κακὰ χάλια. Ἐνῷ ὅταν ξοδέψετε περισσότερα γι' αὐτὰ τὰ ἴδια πράγματα, θὰ περάσετε περισσότερο καιρὸ καὶ τὸ σπουδαιότερο, δὲν θὰ χάσουν τὴν κομψότητά τους, τὴ φρεσκάδα τους.

Μεταξὺ τῶν πραγμάτων τὰ ὁποῖα στοιχίζουν σχετικῶς ἀκριβά, εἶνε τὰ ταγιέρ. Τὸ φόρεμα αὐτὸ πρέπει πάντοτε νὰ τὸ κατασκευάζετε ἀπὸ ὕφασμα ἀκριβὸ καὶ σκούρου χρώματος, ὅπως τὸ μπλὲ-μαρέν, τὸ μαρρὸν καὶ τὸ σκοῦρο γκρί, πάντοτε δὲ νὰ τὸ ράβετε σὲ καλὸ ράφτη. Ἕνα καλὸ ταγιὲρ παρουσιάζει πολλὰ πλεονεκτήματα. Συνδυάζεται μὲ διάφορες μπλοῦζες καὶ μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῆ τὸ πρωΐ, τὸ βράδυ, ἀκόμη δὲ καὶ στὰ ταξίδια σας.

Τὰ ταγιὲρ γενικῶς ἀπαιτοῦν παπούτσια καὶ τσάντες ἀπὸ καλὸ δέρμα, ἁπλὰ καὶ κομψά.

ΠΛΕΚΤΑ, ΚΑΛΤΣΕΣ

Ἡ μόδα τῶν πλεκτῶν εἶνε ἀληθινὴ πρόνοια, γιατὶ μᾶς ἐπιτρέπει νὰ κατασκευάσωμε χωρὶς μεγάλους κόπους καὶ ἔξοδα διάφορα εἴδη τουαλέττας. Γιὰ τὰ κλασσικὰ πλεκτὰ πρέπει νὰ μεταχειρίζεσθε τὰ καλύτερα μαλλιὰ καὶ σὲ βαθειὰ χρώματα. Ἀπεναντίας γιὰ τὰ φανταιζὶ πλεκτά, τὰ ὁποῖα δὲν θὰ φορέσετε πολὺ καιρό, πρέπει νὰ ἀγοράζετε φθηνότερα, ἀλλὰ πάντως ὄχι καὶ κακῆς ποιότητος.

Ὅσο γιὰ τὰ ἀσπρόρρουχα, καλὸ εἶνε νὰ μεταχειρίζεσθε ὑφάσματα πρώτης ποιότητος. Συνδυάζετε ἔτσι τὴν κομψότητα μὲ τὴν στερεότητα. Κάλτσες καλὸν εἶνε νὰ ἀγοράζετε δυὸ-τρία ζεύγη τοῦ ἰδίου χρώματος καὶ ἀπὸ φίνο, πάντοτε μετάξι, γιὰ νὰ μπορῆτε νὰ συμπληρώσετε τὰ ζεύγη σας ὅταν καμμιὰ κάλτσα χαλάση.

ΜΑΡΙΚΑ ΡΕΚ

12ο »Τὸν εἶχε βάλει τὸν Γκιζέππε νὰ μὲ σκοτώσῃ, συνέχισε ὁ Ραμόν. Κι' αὐτὸς δὲν τὰ κατάφερε. Ἔπειτα, τοῦ εἶπε νὰ μὲ συνοδέψῃ. Γιὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ μὲ σκοτώσῃ. Ὁ Γκιζέππε ἀρνήθηκε. Φαίνεται δείλιασε, ἢ μὲ λυπήθηκε... μετάνοιωσε. Καὶ ἀπὸ κείνη τὴ στιγμὴ ὁ Μοραλὲς τὸν κατεδίκασε. Ἐγὼ ἤμουν ζαλισμένος τότε καὶ ὅμως θυμᾶμαι. Ἡ ματιὰ ποὺ τοὔρριξε ὅταν ἀρνήθηκε νάρθῃ μαζί μου, ἦταν ματιὰ θανάτου. Ὁ Μοραλὲς τὸν σκότωσε μὲ τὸ στιλέτο. Μὰ ποιὸς μπορεῖ νὰ τὸν ὑποπτευθῇ; Καὶ ποιὸς μπορεῖ νὰ τὸ ἀποδείξῃ;

Ἡ Περλίτα ἀνατρίχιασε.

— Φοβᾶμαι, ψιθύρισε. Φοβᾶμαι γιὰ σένα, ἀγαπημένε μου

Ὁ Ραμὸν γέλασε ξαφνικὰ μὲ νεανικὴ ξεγνοιασιά.

— Μὴ φοβᾶσαι, Περλίτα! Ἦταν ἐπικίνδυνο ὅσο δὲν ἤξερα τὸν κίνδυνο. Τώρα, ποὺ τὸν ξέρω, δὲν φοβᾶμαι... Ὁ Μοραλὲς δὲν θὰ καταφέρῃ τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ μεγαλώσῃ τὴν ἀγάπη μας.

Ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της στὸν ὦμο του.

— Ραμόν, ψιθύρισε. Ἂν πάθῃς τίποτε ἐσύ, θὰ πεθάνω κι' ἐγώ, νὰ τὸ ξέρῃς.

Πάλι γέλασε τὸ παλληκάρι.

— Κουτὸ κορίτσι! Ὄχι, σοῦ λέω, δὲν θὰ πάθω τίποτε ἐγώ. Καὶ μὲ τὸν ἀφέντη θὰ κάνω πὼς δὲν ξέρω τίποτε. Μονάχα θὰ φυλάγωμαι. Τώρα, ἔλα, δῶσε μου τὴν κιθάρα. Νὰ ξεχάσουμε τὶς λύπες καὶ νὰ σκεφθοῦμε πὼς εἶνε ἡ τελευταία βραδυὰ ποὺ μ' ἔχεις μουσαφίρη.

Ξεκρέμασε ἡ κοπέλλα τὴν κιθάρα. Τὰ δάχτυλα τοῦ Ραμὸν ἦταν ἐπιδέξια στὸ ὄργανο, ὅπως ἦταν ἄξια καὶ στὴ δουλειά του. Ἡ φωνὴ τῆς Περλίτας δροσερή, μελωδική, ἑνώθηκε μὲ τὶς νότες τῆς κιθάρας Καὶ τὸ φτωχικὸ σπιτάκι ἔγινε καὶ ἐκείνη τὴ βραδυὰ παράδεισος γιὰ τὰ δυὸ ἐρωτευμένα παιδιά.

Ο ΑΦΕΝΤΗΣ ΧΑΜΟΓΕΛΑΕΙ

— Εἶσαι καλὰ τώρα, ἐντελῶς καλά, Ραμόν;

Ὁ Μοραλὲς Ἀλσίνα στεκόταν μὲ τὸ μαστίγιό του στὸ χέρι καὶ μὲ τὴν πίπα στὸ στόμα, μπροστὰ στὸ Ραμὸν ποὺ ἑτοιμαζόταν νὰ καβαλλικέψῃ ἕνα ἀπὸ τὰ ἄγρια ἄλογα. Λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια ὁ Μοραλὲς ἔβγαλε τὴν πίπα ἀπὸ τὸ στόμα του καὶ ἕνα χαμόγελο πέρασε γιὰ μιὰ στιγμὴ στὰ παχειά του χείλη. Ἦταν ἕνα χαμόγελο καλόβολο, γεμᾶτο συγκατάβασι, ἀπὸ αὐτὰ ποὺ χαρίζουν οἱ ἀφέντες στοὺς ὑποτακτικούς τους. Μὰ τὰ χείλη τοῦ Μοραλὲς φαινόταν παράξενο, γιατὶ δὲν συνήθιζε νὰ δείχνῃ τὸ πρόσωπό του γελαστό.

Ὁ Ραμὸν στάθηκε σὰν μουδιασμένος... Κάτι ἀφίχθηκε στὴν ψυχή του. Ἂν τὸν ἔβριζε ὁ ἀφέντης χωρὶς λόγο, ἂν τοῦ φερόταν βάναυσα, δὲν θὰ ἀνησυχοῦσε. Αὐτὸ τὸ χαμόγελο ὅμως, δὲν τοῦ ἄρεσε.

— Εἶμαι ἐντελῶς καλά, εὐχαριστῶ, ἀποκρίθηκε σοβαρός, ἀποφεύγοντας τὴ ματιὰ τοῦ Μοραλές.

— Εὐτυχῶς, εἶπε αὐτός. Εἶχα στενοχωρεθῆ μὲ τὸ ἀτύχημά σου. Αὐτὸς ὁ μακαρίτης ὁ Γκιζέππε, ἦταν πολὺ κουτός... Ὅλα τὰ θαλάσσωνε. Νά, πῆγε νὰ σὲ σκοτώσῃ ἐσένα καὶ στὸ τέλος τὰ κατάφερε νὰ σκοτωθῇ αὐτός.

Ὁ Ραμὸν ἀνατρίχιασε. Μέσα του ἦταν πιὰ βέβαιος πὼς ὁ Ἀσίνα εἶχε κάνει τὴν ἀπόπειρα νὰ τὸν δολοφονήσῃ καὶ πὼς αὐτὸς εἶχε σκοτώσει τὸν Γκιζέππε. Καὶ ἔφριττε μὲ τὴν φυσιογνωμία τοῦ κακούργου νὰ φέρνῃ τὴν κουβέτα στὰ ἐγκλήματά του.

— Ἀφέντη μου, ἀποκρίθηκε μὲ μιὰ ἀστραπὴ στὰ μάτια, ἐγὼ τὸν Γκιζέππε τὸν συγχώρεσα μ' ὅλη μου τὴν καρδιά. Δὲν ξέρω ὅμως ἂν μποροῦν καὶ οἱ πεθαμένοι νὰ συγχωρᾶνε.

Ὁ Μοραλὲς στάθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ σὰ νὰ μὴ καταλάβαινε. Ἔπειτα δάγκωσε τὰ χείλη του.

— Ἂς συγχωρήσῃ ἢ ἂς μὴ συγχωρήσῃ, τί μὲ νοιάζει ἐμένα, εἶπε ξέγνοιαστα... Ἐμπρός, στὴ δουλειά!

Πῆρε τὸ ὕφος τοῦ ἀφέντη καὶ ὁ Ραμὸν εὐχαριστημένος ποὺ τέλειωνε αὐτὴ ἡ ἐνοχλητικὴ καὶ ὕποπτη συζήτησι, ἄρχισε τὴ δουλειά. Τὸ ἄλογο ποὺ πρόκειτο νὰ τιθασσεύσῃ ἦταν ἕνα ζῶο λυσσασμένο. Τὸν πέταξε πολλὲς φορὲς κάτω, κλωτσῶντας μανιασμένα μὲ τὰ πισινά του πόδια. Ὁ Ραμὸν ἔσφιγγε τὰ δόντια του. Καὶ μ' ὅλη τὴ φούρια τῆς δουλειᾶς τὸ μυαλό του ἔτρεχε μακρυά.

Τὸ βράδυ, μόλις σχόλασε, ἔτρεξε στῆς Περλίτας καὶ τῆς διηγήθηκε τὴ σύντομη συνδιάλεξί του μὲ τὸν Μοραλὲς καὶ τὸ ὕποπτο χαμόγελό του. Ἡ Περλίτα χλώμιασε.

— Φοβᾶμαι, εἶπε. Ἔχεις δίκηο, ἀγαπημένε μου. Καλύτερα νὰ τὸν ἔβλεπες θυμωμένον. Ποιὸς ξέρει τί συλλογίζεται!... Ἄχ.. Ἂς μπορούσαμε νὰ φεύγαμε μακρυά.

Πέταξε αὐτὰ τὰ λόγια ψιθυριστὰ καὶ τὰ μάτια της βούρκωσαν.

Τὰ μάτια τοῦ Ραμὸν ἄστραψαν.

— Ἄχ, νὰ μπορούσαμε νὰ φύγουμε μακρυά, τί εὐτυχισμένοι ποὺ θἄμαστε, φώναξε καὶ αὐτός. Μὰ πῶς; Ποῦ νὰ πᾶμε, Περλίτα; Τὸ ξέρεις πὼς δὲν εἶνε κάτι τὸ τόσο εὔκολο νὰ βροῦμε δουλειά; Δὲν ἔχουμε τίποτε, καμμιὰ περιουσία ἐκτὸς ἀπὸ τὰ δυό μας χέρια.

—Ξεχνᾶς τὸ κυριώτερο, εἶπε σιγὰ ἡ Περλίτα. Ἐγὼ ὁπωσδήποτε δὲν μπορῶ νὰ φύγω ἀπὸ ἐδῶ. Τί θὰ τὴν κάνω τὴν μαννούλα μου;

— Βέβαια, ἀναστέναξε ὁ Ραμόν. Αὐτὸς εἶνε ἕνας σπουδαῖος λόγος.

— Εἶνε ἀδύνατον νὰ μετακινηθῇ ἡ μάννα μου.

— Τὸ ξέρω.

— Μονάχα ἂν ἔφευγες μόνος σου ἐσύ, νὰ σωθῇς...

Δειλὰ ἐψιθύρισε ἡ Περλίτα αὐτὰ τὰ λόγια.

Ὁ Ραμὸν πετάχτηκε. Στάθηκε μπροστά της, τὴν κύτταξε βαθειὰ βαθειὰ μέσα στὰ μάτια, πιάνοντάς της τὸ σαγόνι. Ἡ φωνή του ἀκούσθηκε σοβαρή.

— Θέλει ἀλήθεια ἡ Περλίτα μου νὰ φύγω μόνος;

Ἔκρυψε ἡ κοπέλλα τὸ πρόσωπό της στὸ στῆθος του.

— Ἄχ, ἀγαπημένε μου. Δὲν ξέρω καὶ ἐγὼ τί νὰ θελήσω. Φοβᾶμαι, φοβᾶμαι τόσο...

— Μ' ἀγαπᾶς;

— Μὲ ρωτᾶς ἀκόμα;

— Καὶ σκέπτεσαι πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ ζήσουμε χωρισμένοι;

— Αὐτὸ θὰ ἦταν θάνατος γιὰ μένα, τὸ ξέρεις. Θὰ νόμιζα πὼς φεύγει ὁ ἥλιος ἀπὸ δῶ, ἂν ἔφευγες ἐσύ. Ἀλλὰ πάλι, ἂν πάθῃς ἐσὺ κανένα κακό, τί θὰ γίνω ἐγώ; Ραμόν... φοβᾶμαι...

Τὴν κύτταξε πάλι στὰ μάτια.

— Περίεργο, εἶπε Οἱ κοπέλλες σ' αὐτὸ τὸν τόπο εἶνε γενναῖες. Ἐσὺ γιατὶ δειλιάζεις τόσο;

— Γιατὶ δὲ θὰ βρεθῶ ἐγὼ σὲ κίνδυνο, θὰ βρεθῇς ἐσύ.

— Ἀγάπη μου γλυκειά, θάρρος. Ἴσως νὰ μὴν εἶναι τόσο ἀπελπιστικὰ τὰ πράγματα ὅπως τὰ φανταζόμαστε. Στοὺς φόβους μας ἀπάνω, ξεχνᾶμε τὸ κυριώτερο. Πὼς ὁ Μοραλὲς εἶνε ἀρραβωνιασμένος.

— Καὶ τί μ' αὐτό;

— Τί μ' αὐτό; Τὴ ξέρεις αὐτὴ τὴ ντόνα Ἰνές;

— Ὄχι καλά.

— Ἐγὼ ὅμως ἄκουσα νὰ λένε γι' αὐτὴν πὼς εἶνε γενναία καὶ ἀπὸ σόϊ σκληρόκαρδο. Ὁ Μοραλὲς φαντάζομαι πὼς τὴν συλλογίζεται λιγάκι.

— Τί μὲ νοιάζει ἐμένα τί θὰ κάνῃ ἡ Ἰνὲς ἂν πάθῃς ἐσὺ κανένα κακό; Ὁ Μοραλές, Ραμόν, δὲν θὰ ἡσυχάσῃ. Θέλει νὰ μὲ ἀναγκάσῃ νὰ ὑποκύψω.

— Περλίτα, νὰ εἶσαι γενναία καὶ σταθερή. Δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ κάνῃ τίποτε. Κι' ἐγώ, τώρα ποὺ ξέρω τὶς διαθέσεις του, θὰ φυλάγουμαι, θὰ ἀνατρέπω τὰ σχέδιά του. Ὥσπου νὰ παντρευτῇ μὲ τὴν Ἰνές, καὶ τότε, ποιὸς ξέρει, ἴσως μπορέσουμε νὰ τὴν ἔχουμε σύμμαχό μας.

Τὸν κύτταξε ἡ Περλίτα στὰ μάτια Καὶ ἄξαφνα, ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του μ' ἕνα ξεφωνητὸ χαρᾶς.

— Εἶσαι ἔξυπνος, Ραμόν, φώναξε. Αὐτὸ δὲν τὸ εἶχα σκεφθῆ. Ναί, στὴ ἀνάγκη, θὰ ζητήσουμε τὴ βοήθειά της.

— Ναί, μὰ πρόσεχε, Περλίτα. Αὐτὸ εἶνε ἐπικίνδυνο ὅπλο. Πρέπει νὰ σκεφθῇς καλὰ πρὶν ὁμολογήσῃς σὲ μιὰ γυναῖκα σὰν τὴν Ἰνὲς πὼς ὁ ἀρραβωνιαστικός της — ἢ ὁ ἄνδρας της — σ' ἀγαπάει ἐσένα. Δὲν ξέρεις πῶς θὰ τὸ πάρῃ.

— Μὰ ἀφοῦ θὰ τὰ ὁμολογήσω μόνη μου καὶ θὰ τῆς πῶ ὅτι ἡ ἀγάπη του εἶνε δυστυχία γιὰ μένα;

— Δὲ σοῦ λέω... Ναί... Καὶ ὅμως χρειάζεται προσοχή. Αὐτὸ θὰ εἶνε πιὰ τὸ τελευταῖο ὅπλο ποὺ θὰ μεταχειριστοῦμε, στὴ μεγάλη ἀνάγκη.

— Καλά, Ραμόν. Ἐξ ἄλλου, βέβαια, δὲν πρόκειται νὰ κάνω κανένα διάβημα μονάχη μου Ὅ,τι τῆς πῇς ἐσύ, αὐτὸ θὰ γίνῃ.

— Ἔλα, φώναξε ὁ Ραμὸν εὔθυμα. Ἀρκετὰ μιλήσαμε γιὰ δυσάρεστα. Ἔλα, δῶσε μου ἕνα φιλί, γιὰ νὰ μοῦ φανῇ πάλι γαλανὴ ἡ πλάσι.

Πέταξε στὴν ἀγκαλιά του. Τὰ χείλη τους ἑνώθηκαν. Ἡ νύχτα ἔπεφτε σιγὰ - σιγά. Ἡ μητέρα τῆς Περλίτας ἔκανε πὼς λαγοκοιμόταν καὶ πὼς δὲν ἄκουγε. Καὶ ἡ σιγαλιὰ σκέπασε μὲ τὰ διάφανά της πέπλα τὰ ὄνειρα τῶν ἐρωτευμένων παιδιῶν.

Ὅταν χωρίσθηκαν χαμογελοῦσαν καὶ οἱ δυὸ εὐτυχισμένοι. Καὶ ἡ ζωὴ δὲν τοὺς φόβιζε πιά.

ΝΤΟΥΦΕΚΙΕΣ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

— Περλίτα! Ἀκοῦς;

Ἡ φωνὴ τῆς Ἄννας τρομαγμένη ἀκούστηκε μέσα στὸ σκοτάδι. Ἡ Περλίτα ὅμως κοιμόταν μὲ τὸν βαθὺ ὕπνο τῶν εἴκοσι χρόνων.

— Περλίτα! φώναξε ἡ μητέρα.

—Μανούλα! ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα καὶ πετάχτηκε τρομαγμένη. Τί τρέχει; Εἶσαι ἄρρωστη, μαννούλα;

— Ὄχι! ἔκανε ἡ μάννα σιγά. Μὰ ἄκου, ντουφεκιές!

Πραγματικά, μέσα στὴ νύχτα, μακρυνὲς ντουφεκιὲς ἀκούγονταν.

— Τί νὰ εἶνε πάλι; βόγγηξε ἡ ἄρρωστη. Δὲν ἡσυχάζει πιὰ αὐτὸς ὁ τόπος. Κάθε μέρα ἐπανάστασι καὶ σκοτωμοί. Λὲς νὰ γίνεται πάλι κανένα κακό;

— Κάτι τρέχει, ἀποκρίθηκε ἡ Περλίτα καὶ σηκώθηκε.

— Ἄχ, καὶ νἆμαστε δυὸ γυναῖκες μόνες ἐδῶ! Φοβᾶμαι, Περλίτα.

— Τί φοβᾶσαι, μαννούλα; Ἴσα - ἴσα, ἐπειδὴ εἴμαστε δυὸ γυναῖκες μόνες δὲν ἔχουμε φόβο. Γιατὶ θὰ μᾶς πειράξουν ἐμᾶς; Ἂν εἴχαμε ἄντρα στὸ σπίτι, μποροῦσε νὰ κινδυνέψῃ...

Σταμάτησε. Ἡ καρδιά της φτερούγισε.

— Μονάχα γιὰ τὸν Ραμὸν φοβᾶμαι, ψιθύρισε.

— Τί φοβᾶσαι γιὰ τὸν Ραμόν; τὴν παρηγόρησε τώρα ἡ μητέρα της. Εἶνε ἥσυχο παλληκάρι, δὲν πιστεύω ν' ἀνακατεύεται σὲ τέτοια.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

Μάθετε ὅτι...

...Οἱ Κινέζοι καὶ πρ. Χριστοῦ ἀκόμη ἔχτισαν πολλὲς ὡραῖες κρεμαστὲς γέφυρες. Μερικὲς ἀπ' αὐτὲς τὶς γέφυρες χρησιμοποιοῦν καὶ σήμερα, γιὰ βαρύτατες μάλιστα μεταφορές.

...Στὸ Περοὺ συνηθίζουν νὰ φοροῦν πανταλόνια στὰ γαϊδούρια!... γιὰ νὰ τὰ προφυλᾶνε ἀπὸ τὰ κουνούπια.

...Οἱ Γιαπωνέζες ἐπιχρυσώνουν ὅλα τὰ δόντια τους.

...Ὁ δεινότερος ξιφομάχος ἀπὸ ὅλους τοὺς πρώην καὶ νῦν ἐστεμμένους ἐθεωρεῖτο ὁ ἐκθρονισθεὶς βασιλεὺς τῆς Ἱσπανίας Ἀλφόνσος.

...Οἱ περισσότερες γυναῖκες τῶν Ἰνδιῶν βάφουν τὰ δόντια τους κόκκινα, ἐνῷ ἄλλες τὰ βάφουν κατάμαυρα.

...Τὸ μῆκος τῆς Αὐτοκρατορικῆς διώρυγος τῆς Κίνας εἶνε 2.1000 μέτρα καὶ ἡ κατασκευή της διήρκεσε 600 χρόνια.

...Στὸ Λίβερπουλ ὁ διευθυντὴς ἑνὸς ἐξοχικοῦ ξενοδοχείου ὕπνου, ἔλαβε πρὸ καιροῦ μιὰ πετσέτα τὴν ὁποία εἶχε κλέψει ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο μιὰ πελάτις ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια γιὰ νὰ θυμᾶμαι τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος, ποὺ πέρασε ἐκεῖ μὲ τὸν μακαρίτη τὸν ἄνδρα της.

...Οἱ γυναῖκες τῆς Ἀραβίας βάφουν τὰ δάχτυλά τους κόκκινα καὶ τὰ χείλη τους γαλάζια.

...Ἡ κατ' εὐθεῖαν ἀπόστασις ἀπὸ τὸ Λονδῖνον ὡς τὴν Ν. Ὑόρκη εἶνε 3.620 μίλια.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ σκυλί

Αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο τὸν ἔβλεπα κάθε μέρα, στὸ μακρυνὸ ἐξοχικὸ ἐκεῖνο καφενεδάκι. Ἐρχόταν τὸ πρωΐ μὲ συντροφιὰ ἕνα γέρικο σκυλί, ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσε δυὸ βήματα πίσω, οὔτε λιγώτερο, οὔτε περισσότερο Εἶχε πάντα κατεβασμένο τὸ κεφάλι ἐκεῖνος, κατεβασμένο τὸ κεφάλι καὶ τὸ σκυλί, σὰν κάποια βαρειὰ μοῖρα νἄσερνε καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ ζωντανὰ ὄντα.

Ὁ ἄνθρωπος φαινόταν γερασμένος πρὶν τῆς ὥρας του. Βαθειὲς ρυτίδες ἐχάραζαν τὸ μέτωπο καὶ τὰ μάγουλά του καὶ ἡ ράχη του ἦταν κυρτωμένη. Καθόταν σ' ἕνα ἀκρυνό, μοναχικὸ τραπεζάκι καὶ περίμενε τὸ γκαρσόνι νὰ τοῦ φέρῃ τὸν καφέ Καὶ ὧρες ὁλόκληρες ἔμενε καρφωμένος στὴν καρέκλα του, μὲ τὰ μάτια βυθισμένα σ' ἕνα φανταστικὸ κόσμο. Τὸ σκυλί, ξαπλωνόταν στὰ πόδια τοῦ ἀφέντη του κι' ἔμενε κι' αὐτὸ βαθειὰ συλλογισμένο. Θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ πῇ πὼς ἄνθρωπος καὶ σκυλὶ τὸ ἴδιο πρᾶγμα ἐσκέπτονταν. Οὔτε μιὰ φορὰ δὲν θυμᾶμαι νὰ εἶδα τὸν ἄνθρωπο νὰ χαϊδέψῃ τὸ σκυλί του, ἢ νὰ τοῦ πῇ μιὰ κουβέντα. Κι' οὔτε μιὰ φορὰ δὲν εἶδα τὸ σκυλὶ νὰ κουνηθῇ ἀπὸ τὴ θέσι του, νὰ τρέξῃ γιὰ νὰ παίξῃ μὲ τ' ἄλλα σκυλιά, νὰ κουνήσῃ τὴν οὐρά του. Κι' οὔτε τὸ ἄκουσα ποτὲ νὰ γαυγίσῃ. Βυθισμένοι πάντα κι' οἱ δυὸ στὴ θλιβερὴ σιωπή τους, ἔμοιαζαν μὲ ὄντα ποὺ σέρνονταν στὴ ζωή.

Κατὰ τὸ μεσημέρι ὁ ἄνθρωπος σηκωνόταν. Κι' ἀμέσως σηκωνόταν μὲ νωχέλεια καὶ τὸ σκυλὶ κι' ἀκολουθοῦσε τὸν ἀφέντη του, πάντα ἀπὸ δυὸ βήματα ἀπόστασι, σὰν νὰ ἦταν δεμένο μὲ μιὰ ἀόρατη ἁλυσσίδα.

Κι' αὐτὴ ἡ ἱστορία κρατοῦσε καιρό. Φυσικά, μοῦ γεννήθηκε ἡ περιέργεια Κάτι θἄπρεπε νὰ δένῃ καὶ κάτι νὰ χωρίζῃ αὐτοὺς τοὺς δυὸ ἀπίθανους συντρόφους, ποὺ ἦταν σὰν φίλοι καὶ σὰν ἐχθροὶ μαζί.

Ποιὸς θἄξερε νὰ μοῦ πῇ; Ποιὸς ἄλλος ἀπὸ τὸ γκαρσόνι, ἕνα ἡλικιωμένο γκαρσόνι, ποὺ πρέπει νἄχε χρόνια σ' αὐτὸ τὸ καφενεδάκι καὶ πρέπει νἄξερε καὶ τοὺς τακτικοὺς πελάτες. Τοῦ εἶπα, λοιπόν:

—Πολὺ περίεργος ἄνθρωπος αὐτὸς ἐκεῖ μὲ τὸ σκυλί. Ἔρχεται πολὺ καιρὸ στὸ μαγαζί σας;

—Πέντε χρόνια. Σχεδὸν δὲν λείπει μέρα...

— Καὶ κάθεται πάντα μόνος του... Δὲν ἔχει φίλους;

—Κανένα. Κάποτε εἶχε. Ἀλλὰ ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια δὲν λέει σὲ ἄνθρωπο καλημέρα. Ὁ μόνος φίλος του εἶνε τὸ σκυλί. Εἶνε ἡ μόνη του συντροφιά

—Καὶ γιατὶ ὅλ' αὐτά;

Τὸ γκαρσόνι πῆρε μιὰ καρέκλα κάθησε κοντά μου καὶ μοῦ εἶπε:

—Εἶνε ὁλόκληρη ἱστορία. Βέβαια δὲν πρέπει νὰ λέῃ κανεὶς τὰ μυστικὰ τῶν ἄλλων, ἀλλὰ αὐτὸ τὸ μυστικὸ τὸ ξέρουν πολλοί. Ἂς τὸ μάθετε καὶ σεῖς. Λοιπόν, ποὺ λέτε, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια, ἦταν ἕνας πρώτης τάξεως κύριος. Εἶχε καλὴ δουλειά, κέρδιζε ἀρκετά, ντυνόταν πάντα τοῦ κουτιοῦ. Καὶ ἦταν νέος. Σ' αὐτὰ τὰ πέντε χρόνια γέρασε ἀπότομα κι' ἔγινε ὅπως τὸν βλέπετε..

—Λοιπόν;

— Λοιπόν, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἦταν παντρεμμένος. Εἶχε μιὰ πολὺ ὡραία γυναῖκα, νὰ τὴν πιῇς στὸ ποτήρι ποὺ λένε. Καὶ τὴν εἶχε ντυμένη στὰ μετάξια. Τὴν ἀγαποῦσε τρελλά. Καὶ τὴν τάϊζε καὶ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα. Τί φορέματα, τί στολίδια, τί θέατρα, τί χοροί, τί ταξίδια τὸ καλοκαῖρι. Ἀλλὰ οἱ γυναῖκες ξέρουν νὰ ἐκτιμήσουν τὶς θυσίες;.. Καὶ εἶχε κι' αὐτὸ τὸ σκυλὶ ποὺ βέβαια δὲν ἦταν ἔτσι κακομοιριασμένο ποὺ τὸ βλέπετε, σὰν ψοφίμι. Ἦταν ἕνα σκυλὶ ζωηρό, ποὺ ἔτρεχε, πηδοῦσε, γαύγιζε, ἀναστάτωνε τὸ κόσμο... Καὶ ἔξυπνο ζῶο. Μ' αὐτὴ τὴν ἐξυπνάδα του τὰ κατάφερε κι' ἔβγαλε στὴ μέση μιὰ ἱστορία ποὺ δὲν ξέρω ἂν θὰ μαθευόταν ἀλλοιῶς.

—Πῶς ἔγινε δηλαδή;

—Ἕνα ἀπόγευμα ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς καθόταν στὸ γραφεῖο του— ἦταν μηχανικὸς — καὶ δούλευε Ἦταν νὰ φτιάσῃ κάποια πολυκατοικία καὶ εἶχε πέσει μὲ τὰ μοῦτρα στὴ δουλειά. Ξαφνικά, λοιπόν, ἐκεῖ ποὺ ἦταν σκυμένος στὰ χαρτιά του κι' ἔκανε σχέδια, ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ μπαίνει τὸ σκυλὶ λαχανιασμένο. Ὁρμάει ἀπάνω στὸν ἀφέντη του κι' ἀρχίζει νὰ γαυγίζῃ, νὰ οὐρλιάζῃ καὶ νὰ τὸν τραβάῃ ἀπὸ τὸ παντελόνι.

Ὁ ἄνθρωπος βέβαια δὲν κατάλαβε τί ἤθελε τὸ σκυλὶ καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὸ καλμάρῃ πότε μὲ τὸ ἥμερο καὶ πότε μὲ τὸ ἄγριο. Ἀλλὰ τὸ σκυλὶ ἐπέμεινε περισσότερο κι' ὅλο τὸν τραβοῦσε, σὰν νἄθελε νὰ τοῦ πῇ: «Σήκω κι' ἔλα μαζί μου. Κάτι συμβαίνει». Τότε ὁ ἀφέντης του σὰν νὰ κατάλαβε τί ἤθελε νὰ τοῦ πῇ τὸ σκυλί Πῆρε τὸ καπέλλο του καὶ ἀκολούθησε. Τὸ σκυλὶ τραβοῦσε γιὰ τὸ σπίτι. Μπῆκε ἀπὸ τὴ μισάνοιχτη πόρτα τοῦ κήπου. Ἀπὸ πίσω ὁ ἀφέντης του μὲ προφύλαξι. Στὴ μέσα πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τὸ σκυλὶ στάθηκε. Ἐκύτταξε στὰ μάτια τὸν κύριό του, χωρὶς νὰ κάνῃ θόρυβο. Μόνο ποῦ καὶ ποῦ ἔτριβε τὸ κεφάλι του στὴν πόρτα. Ὁ ἄνθρωπος τότε ἄνοιξε σιγὰ μὲ τὸ κλειδί του καὶ μπῆκε στὸ διάδρομο. Τὸ σκυλὶ πήγαινε μπροστὰ καὶ πότε - πότε γύριζε καὶ τραβοῦσε τὸν ἀφέντη του ἀπὸ τὸ παντελόνι. Ἀνέβηκαν τὰ σκαλοπάτια.

»Τὸ σκυλὶ στάθηκε μπροστὰ στὴν πόρτα τῆς κρεββατοκάμαρας κι' ἄρχισε τότε σὰν λυσσασμένο νὰ ξύνῃ αὐτὴ τὴν πόρτα καὶ νὰ γρυλλίζῃ μὲ μῖσος. Ὁ ἀφέντης του ἄνοιξε τότε καὶ εἶδε τὴν γυναῖκα του μὲ τὸν καλύτερό του φίλο ἀγκαλιασμένους. Δὲν ξέρω, βέβαια τί ἔγινε παρακάτω. Ἐκεῖνο ποὺ ξέρω εἶνε ὅτι ἡ γυναῖκα κι' ὁ φίλος της φύγανε ἀμέσως ἀπὸ τὸ σπίτι κι' ἔμειναν μόνο αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος κι' ὁ σκύλος του, ποὺ ἀπὸ τότε δὲν ἐχώρισαν οὔτε μιὰ μέρα.

»Κι' ἀπὸ τότε ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἄλλαξε Παράτησε τὶς δουλειές του, παραμέλησε τὸν ἑαυτό του κι' ἔγινε ἔτσι ὅπως τὸν βλέπετε. Φτωχός, κακομοιριασμένος, καὶ λυπημένος. Σὲ ἄνθρωπο δὲν λέει καλημέρα. Ἔρχεται μόνο μὲ τὸ σκυλί του, πίνει ἕναν καφέ, κάθεται μερικὲς ὧρες συλλογισμένος καὶ φεύγουν μαζί... Ἀλλὰ μήπως κι' ὁ σκύλος δὲν ἄλλαξε; Ἔγινε κι' αὐτὸς ἴδιος ὁ ἀφέντης του. Ἀδύνατος καὶ κακορίζικος, σὰν νὰ ξέρῃ πὼς αὐτὸς εἶνε ὁ αἴτιος τῆς δυστυχίας τοῦ κυρίου του.

— Αὐτὸς εἶνε ὁ αἴτιος; Ὄχι δά!... Τί φταίει τὸ καϋμένο τὸ σκυλί;

—Κι' ὅμως καμμιὰ φορὰ αὐτοὶ ποὺ μᾶς λένε τὶς κρυφὲς δυστυχίες μας εἶνε οἱ αἴτιοι τῆς συμφορᾶς μας. Πόσοι ἄνθρωποι ξέρουν κάτι τέτοια πράγματα γιὰ ἀγαπημένα τους πρόσωπα καὶ ὅμως δὲν τὰ λένε... Κι' ἴσως γι' αὐτὸ ὑπάρχει σὰν μιὰ ἔχθρα στὴ στάσι τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ πρὸς τὸ σκυλί του. Κι' ἐκεῖνο, σὰν νἄχῃ μετανοιώσῃ γιὰ τὴν πρᾶξι του, ἔχει κατεβασμένο τὸ κεφάλι.

Αὐτὰ μοῦ εἶπε τὸ γκαρσόνι.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ μελαγχολικὸς καὶ σιωπηλὸς ἄνθρωπος, σηκώθηκε ἀπὸ τὴν καρέκλα του νὰ φύγῃ. Καὶ τὸ σκυλὶ ἀκολουθοῦσε ἀπὸ δυὸ βήματα, μὲ τὸ κεφάλι κατεβασμένο κι' αὐτό, σὰν νὰ τὸ βάραιναν μυστηριώδεις τύψεις.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Τὸ νεαρὸ ζευγάρι τῶν ἐρωτευμένων κύτταζε νὰ βρῇ κανένα ἥσυχο καὶ μοναχικὸ μέρος. Ὁ λόγος ἦταν εὐνόητος Παντοῦ ὅμως ὅπου πήγαιναν, ἦταν κόσμος, Καὶ ἡ κοπέλλα ἦταν τόσο δειλή...

Ξαφνικά, ὁ νέος εἶχε μιὰ λαμπρὴ ἰδέα. Πῆγε θριαμβευτικὰ στὴν ἀγαπημένη του στὸν πλησιέστερο σταθμὸ κι' ἐκεῖ, ἀφοῦ ἀνέβηκε ἐκεῖνος στὸ πρῶτο σκαλοπάτι τοῦ τραίνου ποὺ ἐπρόκειτο ν' ἀναχωρήσῃ σὲ λίγο, ἔβγαλε τὸ «ἄχτι του», φιλῶντας την...ἀράδα, σὰν νὰ τὴν ἀποχαιρετοῦσε!

Τὸ κόλπο ἐπανελήφθη ἀπ' τὸ παμπόνηρο ζευγάρι ἔξη—ἑφτὰ φορὲς στὶς διάφορες πλατφόρες τοῦ σταθμοῦ ἀπ' ὅπου ἀναχωροῦσαν τραῖνα. Ὅταν ἕνας ὑπάλληλος, ποὺ κάτι εἶχε καταλάβει πλησίασε τὸν ἀχόρταστο νέο καὶ τοῦ ψιθύρισε στὸ αὐτὶ μὲ τὸν φιλικώτερο τρόπο:

— Πάρτην καὶ πηγαίνετε στὴ στάσι τῶν λεωφορείων, ἔξω ἀπὸ τὸν σταθμό. Ἐκεῖ τ' αὐτοκίνητα φεύγουν κάθε τρία λεπτά!

ΑΔΥΝΑΤΟΝ !

Κάποιος ἐπαρχιώτης τμηματάρχης περηφανευότανε γιὰ τὶς ἰδιαίτερες σχέσεις ποὺ εἶχε μὲ τὸν βουλευτὴ τῆς ἐπαρχίας του.

Μιὰ μέρα τὸν πληροφόρησαν ὅτι ὁ βουλευτὴς αὐτὸς πέθανε στὴν Ἀθήνα.

— Ἀδύνατον, ἀπάντησε, ἐγὼ θὰ τὸ μάθαινα πρῶτος. Ἔχουμε μαζὶ τακτικὴ ἀλληλογραφία κι' ἂν συνέβαινε ἕνα τέτοιο πρᾶγμα θὰ μοῦ τὸ ἔγραφε!...

ΑΠΟΡΙΑ

Ἕνας πλούσιος ἀλλὰ ἀμόρφωτος ἐπαρχιώτης ἐπεσκέφθηκε μ' ἕνα πρωτευουσιάνο φίλο του τὸ Μουσεῖο τῆς Ζωολογίας. Ἐκεῖ ἐθαύμασαν μιὰ συλλογὴ διαφόρων τροπικῶν πουλιῶν, βαλσαμωμένων φυσικά.

—Αὐτὴ ἡ συλλογὴ τῶν παραγεμισμένων πουλιῶν κοστίζει χιλιάδες λίρες, γύρισε καὶ τοῦ εἶπε ὁ φίλος του.

— Μπᾶ! ἔκαμε ὁ ἐπαρχιώτης Καὶ μὲ τί εἶνε παραγεμισμένα, ποὺ κοστίζουν τόσα πολλὰ λεφτά. Μὲ ρύζι;

ΕΙΧΕ ΧΑΣΕΙ ΤΟ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟ

Ὁ πατέρας μιᾶς πολυμελοῦς οἰκογενείας εἶχε ἀναλάβει νὰ βάλῃ τὰ παιδιὰ νὰ κοιμηθοῦν. Ἡ γυναῖκα του ἐκεῖνο τὸ βράδυ εἶχε πάει στὸν κινηματογράφο μὲ μιὰ γειτόνισσά της.

Ὅταν ἐπέστρεψε ὁ σύζυγος χαρούμενος τῆς εἶπε ὅτι ὅλα τὰ παιδιὰ κοιμοῦνται.

—Κοιμοῦνται ὅλα τὰ πουλάκια μου, εἶπε. Μόνο τὸ ἕνα μὲ τυράννησε μ' ἐκεῖνο τὸ τραῦμα ποὔχε στὸ χέρι. Τρόμαξε νὰ κοιμηθῇ

—Τί λὲς Τσάρλς; Καὶ τὸ παιδὶ μὲ τὸ τραυματισμένο χέρι βρίσκεται τώρα στὸ κρεββάτι καὶ κοιμᾶται;

—Ναί, ἀγάπη μου.

— Μὰ αὐτὸ τὸ παιδὶ δὲν εἶνε δικό μας, εἶνε τῆς γειτόνισσας

Ἱστορικὰ Ἀνέκδοτα

ΤΟΥ ΑΝΑΤΟΛ ΦΡΑΝΣ

Λίγα χρόνια πρὸ τοῦ θανάτου του, ὁ Ἀνατὸλ Φράνς παραθερίζοντας κάπου, εἶδε πὼς εἶχε ἀνάγκη, γιὰ τὸ προσεχὲς μυθιστόρημά του, νὰ διαβάσῃ μερικὰ ἔργα, ἑνὸς ἐκκλησιαστικοῦ συγγραφέως. Ἦταν μακρυὰ ἀπὸ τὸ Παρίσι, ἀλλὰ γιὰ καλή του τύχη, στὴ γειτονική του βίλλα κατοικοῦσε ὁ κ. Ζέντ, ἕνας πολυμαθέστατος ἐπαρχιώτης, κάτοχος πλουσίας βιβλιοθήκης.

Ὁ συγγραφεὺς ἔστειλε τὴν ὑπηρέτριά του στὸν Ζέντ γιὰ νὰ τοῦ ζητήσῃ νὰ τοῦ δανείσῃ τὰ ἔργα ποὺ τοῦ ἐχρειάζοντο. Λίγα λεπτὰ ἀργότερα ἡ ὑπηρέτρια ἐπέστρεψε μὲ τὰ χέρια ἄδεια.

— Ὁ κ. Ζέντ, ἐξήγησε στὸν κύριό της, εἶπε πὼς δὲν βγάζει ποτὲ τὰ βιβλία ἀπὸ τὸ σπίτι του. Μπορεῖτε, ἂν θέλετε, νὰ πᾶτε ἐκεῖ νὰ διαβάσετε ὅλη τὴν ἡμέρα.

Ὁ Ἀνατὸλ Φράνς δὲν εἶπε τίποτα, ἀλλὰ ὡρκίστηκε στὴν πρώτη εὐκαιρία νὰ πάρῃ τὴ ρεβάνς του. Ὀκτὼ μέρες ἀργότερα, ὁ Ζέντ ἔστειλε καὶ ζήτησε ἀπὸ τὸν συγγραφέα νὰ τοῦ δανείσῃ ἕνα ποτῆρι.

—Κορίτσι μου, εἶπε ὁ Ἀνατὸλ Φράνς στὴν ὑπηρέτρια τοῦ Ζέντ, νὰ πῇς στὸν κύριό σου πὼς δὲν βγάζω ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι ποτὲ τὰ ποτήρια μου, μπορεῖ ὅμως νάρθῃ νὰ ποτίσῃ ἐδῶ ὅλη τὴν ἡμέρα, ἂν αὐτὸ τὸν εὐχαριστεῖ!

ΔΥΟ ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΕΣ

Μιὰ νύχτα ὁ δοὺξ τοῦ Μακελμβούργου, ὁ ὁποῖος ἦταν μανιώδης χαρτοπαίκτης, εἶχε τέτοια γκίνια στὰ χαρτιά, ὥστε ἔχασε μέσα σὲ λίγες ὧρες ὅλη του τὴν περιουσία. Τὴν ἴδια τύχη μὲ τὸν δοῦκα εἶχε καὶ ὁ διπλανός συμπαίκτης του, ὁ ὁποῖος πρὶν γίνῃ πάμπλουτος κατασκεύαζε καζάνια.

Ὁ δοὺξ λοιπόν, ὅταν ἔχασε καὶ τὴν τελευταία του πεντάρα, γύρισε πρὸς τὸν πρώην κατασκευαστὴ καζανιῶν καὶ τὸν ρώτησε μὲ τόνο εἰρωνικό:

— Καὶ τώρα, ἀγαπητέ μου κύριε, τί θὰ κάνωμε;

Ὁ πρώην καζανᾶς ὅμως ἔμεινε ἀτάραχος καὶ ἀποκρίθηκε ἑτοιμότατα:

— Ἁπλούστατα, πρίγκηπά μου, ἡ Ὑψηλότης σας θὰ βάλῃ καινούργιους φόρους στὸ λαό, γιὰ νὰ βγάλῃ τὰ χαμένα, κι' ἐγὼ θὰ ξαναρχίσω νὰ φτιάχνω καζάνια!

ΤΟΥ ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΥ Β΄

Ὁ Γουλιέλμος Β΄ παρατηρῶντας κατὰ τὸ 1875 τὴν καλουμένη «Αὐτοκρατορικὴ καμπάνα» τῆς Κολωνίας, ἡ ὁποία βρίσκεται στὴν μητρόπολι τῆς πόλεως αὐτῆς, εἶπε στὸν χύτη Χάμμ ὁ ὁποῖος μόλις τὴν εἶχε τελειώσει:

— Ἡ καμπάνα αὐτὴ θὰ σᾶς ἔδωσε βέβαια πολλὲς σκοτοῦρες, ὡς ὅτου νὰ τὴν κατασκευάσετε.

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ὁ Χάμμ. Πολλὲς νύχτες δὲν κοιμήθηκα ἐξ αἰτίας της.

—Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, ἀγαπητέ μου Χάμμ, εἶπε τότε ὁ αὐτοκράτωρ, καὶ μένα μ' ἔκανε ν' ἀγρυπνήσω πολλὲς νύχτες τὸ μέταλλο ἀπ' τὸ ὁποῖο κατεσκεύασες αὐτὴ τὴ καμπάνα.

Καὶ δὲν ἔλεγε καμμιὰ ὑπερβολή. Ἡ καμπάνα τῆς Μητροπόλεως τῆς Κολωνίας εἶχε κατασκευασθῆ ἀπὸ τὸ μέταλλο πολλῶν τηλεβόλων ποὺ κυριεύτηκαν ἀπὸ τὸν στρατό του κατὰ τὸν Γαλλογερμανικὸ πόλεμο.

ΤΟΥ ΒΕΡΝΤΙ

Ὁ μεγάλος Ἰταλὸς μουσουργὸς Βέρντι ἦταν περίφημος γιὰ τὴν μετριοφροσύνη του. Μιὰ μέρα ἕνας δημοσιογράφος ποὺ κατώρθωσε νὰ μπῇ στὸ σπίτι του, τὸν ρώτησε ποιὸ ἦταν τὸ πιὸ σπουδαῖο γεγονὸς τῆς ζωῆς του. Ὁ Βέρντι ἀφοῦ σκέφθηκε λίγο, τοῦ ἀπάντησε:

— Τὸ σπουδαιότερο γεγονὸς τῆς ζωῆς μου ἦταν ἡ...γέννησις μου τὸ ἔτος 1813. Ἀπὸ τότε δὲν μοῦ συνέβη τίποτε ἄλλο [illegible] ἀπ' αὐτό!

Μιὰ νύχτα ἀγωνίας

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Οἱ κάτοικοι τῆς Καλαβρίας εἶνε πολὺ κακοὶ καὶ τρέφουν ἄσπονδο μίσος πρὸς τοὺς Γάλλους. Γι' αὐτὸ σ' ἕνα ταξίδι μου ποὺ ἔκανα ὡς ἐκεῖ προφυλαγόμουν πολύ. Στὸ ταξίδι μου εἶχα συντροφιὰ ἕνα νέο, ὁ ὁποῖος κι' αὐτὸς πρώτη φορὰ ἐπισκεπτόταν τὰ ἀφιλόξενα αὐτὰ μέρη.

Ὁ δρόμος ποὺ ἀκολουθούσαμε, ἦταν ἐπικίνδυνος. Περιτριγυριζόμαστε ἀπὸ γκρεμνοὺς καὶ χαράδρες καὶ τ' ἄλογό μας προχωροῦσαν μὲ δυσκολία. Ἄξαφνα καταλάβαμε πὼς εἴχαμε χάσει τὸ δρόμο! Εἴχαμε μπῆ μέσα σ' ἕνα πυκνὸ δάσος κι' ὅλη τὴν ἡμέρα βαδίζαμε ἄσκοπα γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ βροῦμε μιὰ ἔξοδο. Οἱ κόποι μας ὅμως πήγαινε χαμένοι κι' ἐπειδὴ βράδυαζε μπήκαμε στὴ πρώτη καλύβα ποὺ βρήκαμε μπροστά μας. Μέσα στὴ καλύβα ἦσαν μαζεμένοι διάφοροι ἄνθρωποι. Μόλις μᾶς εἶδαν σηκώθηκαν ἀπὸ τὸ τραπέζι, μᾶς εἶπαν πὼς εἶνε ξυλοκόποι καὶ μᾶς κάλεσαν νὰ μοιραστοῦμε τὸ δεῖπνο τους. Καθήσαμε στὸ τραπέζι. Ἡ πορεία καὶ οἱ συγκινήσεις μᾶς εἶχαν ἀνοίξει τὴν ὄρεξι. Ὁ νεαρὸς συνταξιδιώτης μου εἶχε ριχτῆ μὲ τὰ μοῦτρα σ' ἕνα πιάτο γεμᾶτο φασόλια καὶ ἔτρωγε ξέγνοιαστος. Ἐγώ, παρ' ὅλη μου τὴ πεῖνα, δὲν εἶχα ὄρεξι ν' ἀγγίξω τὸ φαγητό, γιατὶ οἱ φόβοι μου μὲ εἶχαν κυριεύσει καὶ κύτταζα μὲ ὑποψία γύρω μου. Δὲν ἔμοιαζαν μὲ ξυλοκόπους οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι. Εἶχαν πρόσωπα ἄγρια! Στοὺς τοίχους ἦσαν κρεμασμένα τουφέκια, πιστόλια, γιαταγάνια καὶ μαχαίρια. Μ' ἄλλα λόγια, οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν μ' ἄρεσαν διόλου. Ἀντελήφθην μάλιστα ὅτι μούρριχναν κάθε τόσο ὕποπτα βλέμματα. Μολαταῦτα ὁ νεαρὸς σύντροφός μου ἐφέρετο μαζί τους ἐντελῶς φιλικά, γελοῦσε, τοὺς ἔλεγε ἀστεῖα. Τὸ κρασὶ ποὺ εἶχε πιῆ τὸν εἶχε ζαλίσει καὶ ἄρχισε νὰ τοὺς λέη ἀπὸ ποῦ ἐρχόμαστε, ὅτι εἴμαστε Γάλλοι καὶ πλούσιοι μάλιστα. Ἀκούγοντας ὅλα αὐτά, εἶχα γίνει ἄνω - κάτω. Καταλάβαινα καλὰ ὅτι ἀφοῦ οἱ ἄγριοι αὐτοὶ Καλαβρέζοι ἔμαθαν τὴν ἐθνικότητά μας, δὲν θὰ περνούσαμε καλὰ μαζί τους. Μετὰ τὸ φαΐ οἱ χωρικοὶ αὐτοὶ μᾶς ὡδήγησαν σ' ἕνα στενὸ δωμάτιο — ἀποθήκη μᾶλλον — γιὰ νὰ περάσουμε τὴ νύχτα μας. Μέσα στὸ δωμάτιο αὐτὸ ὑπῆρχαν δύο στρώματα. Μόλις ἔφυγαν, ὁ σύντροφός μου, στὸν ὁποῖο δὲν ἐξήγησα τοὺς φόβους μου, γιὰ νὰ μὴν τὸν τρομάξω, ἔπεσε ἐντελῶς ἥσυχος στὸ στρῶμα του κι' ἄρχισε νὰ ροχαλίζη! Ἐμένα ὅμως ποῦ νὰ μὲ πάρη ὁ ὕπνος. Σηκώθηκα γιὰ ν' ἀμπαρώσω τὴν πόρτα, μὰ εἶδα μὲ τρόμο, πὼς δὲν εἶχε οὔτε κλειδωνιά, οὔτε σύρτη.

Βρισκόμαστε λοιπὸν στὴ διάθεσι τῶν ἐχθρῶν μας. Ἀποφασισμένος τότε νὰ πουλήσω ἀκριβὰ τὴ ζωή μου, κάθησα στὴν ἄκρη τοῦ στρώματος, περιμένοντας τὴν ἐξέλιξι τῶν γεγονότων.

Πέρασαν ἔτσι, μιὰ - δυὸ ὧρες. Τὰ μάτια μου ἄρχισαν νὰ κλείνουν μόνα τους, ὅταν ἄκουσα ἕνα ἐλαφρὸ θόρυβο ἀπέξω. Ἔτρεξα τότε στὴν πόρτα καὶ εἶδα τὸν γέρο-Καλαβρέζο, τὸν ἰδιοκτήτη τῆς καλύβας, μὲ τὴ γυναίκα του. Εἶχαν βγάλει καὶ οἱ δυό τους τὰ παπούτσια τους, γιὰ νὰ μὴ ἀκούγωνται. Ὁ γέρος κρατοῦσε στὸ ἕνα του χέρι μιὰ λάμπα καὶ στὸ ἄλλο ἕνα τεράστιο μαχαίρι. Ἂν καὶ μιλοῦσαν σιγά, τοὺς ἄκουσα νὰ λένε:

— Εἶσαι βεβαία πὼς κοιμοῦνται;

— Μὰ ναί, καϋμένε... Τοὺς ἄκουσα ποὺ ροχάλιζαν.

— Πρόσεξε ὅμως μὴ τοὺς ξυπνήσης...

— Ἔννοια σου. Ἄνοιξε τὴν πόρτα. Τὸ μαχαίρι εἶνε τροχισμένο καλά;

— Τὸ τρόχισα μόνη μου. Θὰ κάμης τὴ δουλειά σου ἥσυχα καὶ γρήγορα. Οὔτε θὰ μᾶς νοιώσουν καθόλου...

Ὁ Καλαβρέζος δοκίμασε τὴν κόψι τοῦ μαχαιριοῦ καὶ προχώρησε. Ἡ καρδιά μου σφίχτηκε. Πάγωσα ὁλόκληρος!

Μὲ μεγάλη προσοχὴ σύρθηκα ὡς τὴν πόρτα καὶ κρύφτηκα ἐκεῖ πίσω. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ πόρτα ἄνοιξε σιγὰ καὶ μπῆκε τὸ ζεῦγος τῶν κακούργων. Ὁ ἄντρας προχώρησε στὸν σύντροφό μου, ἔρριξε τὸ φῶς ἀπάνω του, καὶ ἀφοῦ βεβαιώθηκε πὼς κοιμόταν, ὕψωσε τὸ μαχαίρι του... φρίκη!... Ἔκλεισα τὰ μάτια μου ἀπὸ τὴν τρομάρα μου. Ἀμέσως ὅμως τὰ ξανάνοιξα. Καὶ τότε εἶδα τὸ γέρο νὰ κόβη μὲ τὸ καλοακονισμένο μαχαίρι του δυὸ χοιρομέρια ποὺ ἦσαν κρεμασμένα πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ φίλου μου.

.. ..

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, ἐνῶ ἡ γρηὰ Καλαβρέζα μᾶς σερβίριζε θαυμάσιες φέτες χοιρομεριοῦ, ὁ ἄντρας της μᾶς ἔλεγε γελῶντας:

— Δὲν ξέρετε πόσο τρόμαξα χτὲς βράδυ. Τὰ χοιρομέρια τὰ κρεμᾶμε στὸ δωμάτιο ποὺ κοιμηθήκατε. Κι' ἀναγκάσθηκα νἄρθω νὰ τὰ κόψω τὴ νύχτα. Δὲν ξέρετε πόσο ἔτρεμα μὴ σᾶς ξυπνήσω... Σεῖς ὅμως, εὐτυχῶς, τὤχατε ρίξει γιὰ καλὰ στὸν ὕπνο...

— Ναί, ναί, δὲν σᾶς καταλάβαμε καθόλου, εἶπα. Κι' ἕνας στεναγμὸς μοῦ φούσκωσε τὸ στῆθος, ἕνας στεναγμὸς ἡδονικῆς ἀνακουφίσεως, ἀπερίγραπτης χαρᾶς. Ἤμουν ζωντανός... ζωντανός! Τὸ θεωρεῖτε λίγο αὐτό; Τότε θὰ πῆ πὼς δὲν εἴδατε ποτὲ τὸ Χάρο μὲ τὰ μάτια σας.

Π. Λ. ΚΟΥΡΙΕ

Ἱστορίες τοῦ ΧΩΡΙΟΥ

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΟΙ ΞΥΠΟΛΗΤΕΣ

Ὁ Γιῶργος, πρώην εὔζωνος καὶ νῦν ἀγροφύλαξ, ἦρθε ἕνα πρωΐ στὸ σπίτι μου, γιὰ νὰ τοῦ διορθώσω τὰς ἐπιστολάς του.

Ἀρραβωνιασμένος πρὸ τριῶν ἐτῶν, μὲ τὴν ἀξιολάτρευτον Περδίκω, ἐξ Αἰτωλοακαρνανίας, καὶ ἀποκλεισθεὶς καὶ παροπλισθεὶς εἰς ἕνα μακρυνὸν τῆς πατρίδος του μέρος, ὡς ἐμπόλεμον καταδρομικὸν εἰς ξένον λιμένα, ἕνεκεν τοῦ πολέμου καὶ τῶν καταστάσεων, ἠναγκάσθη νὰ ἐπικοινωνῇ μὲ τὸ «πουλί του», τὴν χαριτόβρυτον, δηλαδὴ Περδίκω, ταχυδρομικῶς.

Ἀλλὰ πρὶν ἀποσταλῇ κάθε ἐπιστολή, ἔρχεται καὶ τὴν ὑποβάλλει εἰς τὴν πανσοφίαν μου.

Ἡ ἐμπιστοσύνη αὐτὴ τῆς παραδόσεως ἱερῶν ἐπιστολῶν, ἀρραβωνιασμένων εἰς τρίτον πρόσωπον, ὀφείλεται εἰς τὴν ἔλλειψιν ὀρθογραφικῶν γνώσεων ἐκ μέρους τοῦ ἀντεπιστέλλοντος καὶ ἡ πλήρης πεποίθησις αὐτοῦ εἰς τὰς ἡμετέρας τεχνολογικὰς καὶ ἐτυμολογικὰς γνώσεις.

—Κύτταξε νὰ μὴ μοῦ τὸ κάνης μαλλιαρό!

(Εἶνε ἄξιον παρατηρήσεως, πόσον ὁ λαὸς ἀπεχθάνεται τὴν ψεύτικην, τὴν φκιαστὴν νεοδημοτικήν).

— Τὰ θέλω, οὖλα, κουρντισμένα στὸ καντίνι!..

— Ἔννοια σοὺ ἐσύ!

—Ἄϊ! Θὰ σοῦ φέρου κὴ κηράσια!

Ποιὸς εἶπε — μετὰ τὸν Πτωχοπρόδρομον — ὅτι τὰ γράμματα δὲν χρησιμεύουνε εἰς τίποτε! Νὰ ποὺ παράγουνε...κεράσια!

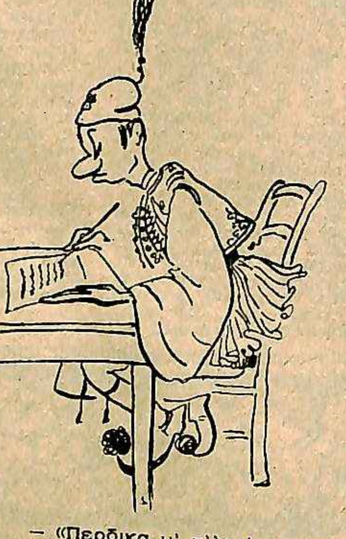

— «Πέρδικα μ' π'λίμ!

⁂

Κι' ἀρχίζει ἡ ἐπιστολή:

«Περδίκω μ' π'λί μ'

Ἄϊντε!

Νώμορφη ποὺν' ἡ Λειβαδιὰ
ποὺ κεῖται μέσ' στὸ ρέμμα,
πᾶν τὰ κορίτσια γιὰ νερό,
κι' ἔρχονται φιλημένα...

«Ἄχ' οὐ ἔρμους!.. Καὶ σὺ νὰ πᾶς στοὺ ρέμμα, μὰ δὲν γυρνᾶς φιλημένη! Ποιὸς νὰ σὲ φιλήσ' οὐρὴ ψυχούλα μ' ποὺ δὲν εἶμι ἰγὼ αὐτοῦ; Κι' αὐτούνα τὰ θυμουμένα μοῦτρα πώχ'ς, ποιὸς ἄλλους ἀποκουτάει, νὰ σὲ κουντουζυγώσ';... Μουναχὰ ἰγὼ σ' ἔκανα ζάπ'. Γιὰ δαῦτο μ' ἔλεγε καὶ θηριοδαμαστὴ οὐ κυρ—Γιαννακὸς οὐ δάσκαλος, ἀπ' εἶνε, λιγάκι περήφανους ἀπ' τ' αὐτιά, κ'φός, μαθές. Θηριουδαμαστὴς εἶνι, σὰν νὰ ποῦμι, κάτι ἄνθρωποι ἀπ' ποὺ μποροῦνε κὴ κάνουνε ἥμερα τὰ ἄγρια λιοντάρια καὶ τσ' ἀρκοῦδες. Τί τοῦ διόλου! Γιὰ ἀρκούδα σὶ πέρασε κι' ἐσένα οὐ κυρ—Γιαννακός;

Ἄς εἶνε!...

Τοὺ τραγοῦδι, μιὰ βουλά, ἔτσι λέει:

...πᾶν τὰ κουρίτσια γιὰ νιρό,
κι' ἔρχουνται φιλημένα!..

Κι' ἀπὲ παρακατούλια, στοῦ γύρισμα, λέει:

Πέταξε πελεκούδα
καὶ τὴ βάρεσε.
Τ' ἄσπρο της ποδαράκι,
τῆς τὸ μελάνιασε!...

Σὰν νὰ λέμε, δηλαδής, ἰκεῖνος ποὔφκιασε τοὺ τραγοῦδ' γιὰ νὰ ἰδῆ πώς ἦταν ἄστρου τοὺ πουδαράκι τῶν κοριτσιῶν τῆς Λειβαδιᾶς, πάει νὰ πῆ πώς, τότε, στὴ Λειβαδιά, δὲν θὰ φουράγανε καλτσούνια, ὅπως δὲν φουρᾶς κι' ἐσύ, ἅμα παένεις γιὰ νιρό, μαθές.

Μὰ τότενες, τὶ τοὺν καλὸ τ'ς τοὺν καιρό, λένε πὼς βγῆκε τώρα καινούργια μόδα στὰ Παρίσια, νὰ μὴ φοροῦν σκαλτσούνια οἱ γυναῖκες!... Τώρα βγῆκεν αὐτὴ ἡ μόδα, ἢ τὴν ἔχουμε ἐμεῖς ἀπὸ μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό, ἀναντὰμ—παπαντὰμ, ἐμεῖς ἰδῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα; Σάμπως ἰσὺ μοναχὰ εἶσαι ξυπόλυτη; Κι' ἡ μάνα μ' κι' ἡ κυρούλα μ' κι' ἡ κυρούλα τῆς κυρούλας μ' κι' οὖλες ξυπόλητες γκιζερνάγαν!... Κὴ τοῦ λουχαγοῦ, ποὺ μᾶς κάνει τοὺς μιγάλου ἡ μάνα—τὴ θυμᾶσαι;—ξυπολησιὰ κι' ἄγιους οὐ Θιός!... Μπῆκε ἕνα ἀγκάθ' μιὰ φορά, εἰς τὴν πατούνα τση!... Θυμᾶσαι; Τώρα ποῦ νὰ ἰδῆς τοὺν κυρ—λουχαγό, ποὺ μᾶς κάνει, εἶπα, τοὺν μιγάλου!... Τῶχ' τὸ σόι μας γλέπ'ς... Καὶ μιὰ κὴ ἦρθε ἔτσι τοὺ πρᾶμα, μὴ καρτερᾶς νὰ σοῦ στείλω τὰ σκαλτσούνια ποὺ μοὔγραψες. Εἶνε μόδα, οὐρὲ καμπρολάχανο, νουγᾶς, γιὰ δὲ νουγᾶς; Ἡ μπάκι κάν'ς πὼς δὲ σ' ἀρέσ' ἡ μόδα; Ἂν δὲ σ' ἀρέσει ἐσένα, μ' ἀρέσει ἐμένα, ἔτσι ποὺ εἶνε κὴ μ' καλαρέσ'... Ὡς τώρα οἱ γυναῖκες μᾶς ἔδειχναν τὰ μαστάρια τς, τσὴ πλάτες, κὴ τὰ μπράτσα τς... Καιρὸς ἤτανε νὰ ἰδοῦμε κὴ τὰ πουδάργια τς. Ἅμα θέλει, κανένας κουτὸς νὰ πάρ' γυναῖκα, νὰ ξέρ' τοὐλάχιστον νὰ ψουνίσ' νὰ γλέπῃ, οὖλα τὰ πάντα τς ἀνοιχτά, κι' ἂν τ' ἀρέσει καλά, ἂν δὲν τ' ἀρέσει, ἄλλη!... Τοῦ Μουναστῆρι, νἆν' καλά!.. Ὄχι γ'ροῦν' στοὺ σακκί!... Ἔτσ' δὲν εἶνε μαθές, κὴ στὰ χασάπικα; Κυττᾶνε τ' ἀρνί, κι' ἂν εἶνε παχύ, τρυφερό, κριατουμένου, τὸ πέρν'ς. Ὅποιος δὲν ξέρει νὰ ψουνίσει, ψουνίζει ἀπού νεφραμιά!... Θὰ μ' πῆς: Οἱ γυναῖκες δὲν εἶν' ἀρνιά!... Δὲν εἶνε ἀρνιά, εἶνε γίδες ὅμως, κὴ τοὺ ἴδιου κάνει!

Γιὰ δαῦτου μ' ἀρέσει αὐτούνη ἡ νέα μόδα. Εἶνε κὴ συμφέρουσα γιατὶ οἱ κάλτσες σήμερα εἶνε πανάκριβες!.. Μουνάχα ἕνα παράπονου ἔχου κὴ τοὺ σκούζου. Ποὺ δὲ θυμήθ'καν νὰ βγάλ'νε μιὰ μόδα κὴ γιὰ τοὺς ἄντρες, νὰ περπατᾶν ξυπόλητοι κὴ νὰ μὴ πληρώνουνε τόσα χιλιάρ'κα γιὰ παπούτσια, ὅσα ἤθελες ν' ἀγουράσης ἕνα καράβι, ἄλλοτε!... Τὸ φανταζόσουνα ποτὲ ἕνα τέτοιο πρᾶμμα!... Ἦταν γραφτό, οὐρὲ Περδίκω μ' νὰ τὸ ἰδοῦμε κι' αὐτό!... Πῆγα χτὲς σ' ἕνα τσαγγάρη, ν' μ' καλλιγώση τὰ τσαρούχια καὶ μοῦ ζήτησε δώδεκα χιλιάδες.

—Τί μ' λὲς οὐρέ; Μ' δὲν πᾶν νὰ βγοῦν τὰ νύχια μ' ὄξου! Στάχτη κὴ κουρνιαχτὸς νὰ γινοῦνε, κὴ τίπουτα νὰ μὴν ἀπομείνουνε ἀπ' τὰ τσαρούχια!... Δώδεκα χιλιάρικα νὰ δώσω ἰγώ, γιὰ νὰ καρφώσου τὰ τσαρούχια μ'!.. Ποῦ εἶσαι, καϋμένε Νικολάκη, Τσάκαλε, ποὺ μὲ πενῆντα λεπτά, τὰ πρόκωνες καὶ μοῦλεγες κι' «εὐχαριστῶ» κὴ μὶ κέρναγες κι' ἕνα τσιγάρο!... Θεὸς συχωρέσοι τὴν ψυχούλα του...

Καλὰ δὲν τὰ λέου, οὐρὴ κανερίνα μ';

Ἄϊ νὰ μ' χάνεσαι τώρα κὴ σὺ π' θέλ'ς σκαρπίνια κὴ δὲν φχαριστᾶς τοὺ Θεό, ποὺ σοῦ ἔδωκε κι' ἔχεις αὐτὰ τὰ τσόκαρα, ἀπ' περπατᾶς κι' ἀκούγεσαι σὰ μουλάο' τοῦ μεταγωγικοῦ!...

Ταῦτα κὶ μένου
κὶ σὲ γλυκοφιλοῦ
Γιωργος».

Ὑστερόγραφον.— Ἕνας συνάδερφους, οὐ Χριστιᾶς οὐ ἀσυμμόρφουτους, στέλλει χαιρετίσματα σποὺς δικούς του, καὶ μ' λέει πὼς τὰ καλοπερνάει ἰδῶ πάνου, ποὺ εἴμαστε μαζί. Τοῦ εἶπα νὰ κάνη ὑπομουνὴ κὴ μ' τν ἀπτουμουνὴ καβαλλίκεψε οὐ γάϊδαρους τοῦ μέρμηγκα, ὅπους λὲν' κὴ στοὺ χωριό μας.

Ταῦτα κὴ μένου
Γιῶργος

Ταῦτα καὶ...μένω κι' ἐγώ..

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Οὖλες ξυπόλητες γκιζέραγαν

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΑΚΑΝΘΙΝΑ ΣΤΕΦΑΝΑ

Τὸ ἀγγελοῦδι μὲ τὰ χρυσᾶ μαλλιά

Τὴν εἶχε γνωρίσει τυχαῖα, μὲ τὸ κορμί της σφιγμένο μέσα σὲ μιὰ ἀλμπαγαδένια ποδίτσα. Πήγαινε στὸ ἴδιο Ὠδεῖο μ' ἐκεῖνη. Εἶχε μανία, τότε, νὰ γίνη μεγάλος ἐκτελεστὴς μέσα στὰ ντάνσιγκ, νὰ γανουρίζη τὰ ὄνειρα τῶν ζευγαριῶν, νὰ φεύγη ἀπ' τὴν ὀρχήστρα καὶ νὰ πηγαίνη στὴν πίστα, ἀνάμεσα στοὺς χορευτές.. Ἐκείνη σπούδαζε φωνητικὴ μουσική. Ἤτανε κόρη ἑνὸς συνταξιούχου γυμνασιάρχη καὶ ζοῦσε μονάχα μὲ τὸν πατέρα της σὲ δυὸ καλοσιγυρισμένα δωμάτια.

Ἀμέσως ἀπ' τὶς πρῶτες τους κουβέντες, ἄρχισε ἡ οἰκειότης:

— Ἕνα μόνο δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω, τοὔλεγε ἐκείνη. Τί σοῦ ἦρθε νὰ μάθης σαξόφωνο;... Δὲ μάθαινες τίποτ' ἄλλο;

— Δὲν ἔχεις δίκηο... τῆς ἀπαντοῦσε αὐτός. Τὸ σαξόφωνο εἶνε τὸ πιὸ γλυκό, τὸ πιὸ νοσταλγικὸ ὄργανο τῆς ὀρχήστρας. Ὕστερα, ἂν μάθαιναν ὅλοι βιολὶ καὶ πιάνο, ποιοὶ θὰ παίζανε σαξόφωνο;

Κι' ἔτσι, ὁ Ὅμηρος ἔμαθε σαξόφωνο, ἡ Φλώρα φωνητικὴ μουσική, κι' οἱ δυό τους ἔμαθαν ἀκόμα πὼς ἄρεσαν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο. Δυὸ—τρία ραντεβοῦ στοὺς Ἀμπελοκήπους τοὺς ἔδεσαν ἀκόμα περισσότερο. Μιὰ μέρα, ξαφνικά, ὁ πατέρας τῆς Φλώρας ἔπαθε μιὰ κεραυνοβόλο προσβολὴ ἀποπληξίας. Λίγο πρὶν πεθάνη, εἶδε τὴν κόρη του στὸ προσκέφαλό του δακρυσμένη, νὰ τοῦ συσταίνη τὸν «ἄντρα» της. Ὁ γερογυμνασιάρχης εὐλόγησε τὴν ἕνωσι, καὶ πέθανε. Κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο, ἕνα καλοκαιρινὸ ἀπόγευμα, σὲ κάποιο ἤρεμο ἐκκλησάκι τῆς Ἀθήνας, οἱ δύο νέοι ἑνώσανε τὴ ζωή τους.

Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΔΕΝ ΔΙΑΡΚΕΙ...

Στὴν ἀρχή, τὸν πρῶτο χρόνο, τὰ κουτσοκατάφερνε. Αὐτὸς ἔπαιζε σὲ κάποια σάλα χοροῦ. Ἐπειδὴ ἡ δουλειά του τὸν ἀπασχολοῦσε ὅλο τ' ἀπόγευμα κι' ἕνα κομμάτι ἀπ' τὴ νύχτα, ἡ Φλώρα τὸν ἀκολουθοῦσε, καθότανε σ' ἕνα ἀπόμερο τραπεζάκι καὶ περίμενε νὰ τελειώση ὁ χορὸς καὶ νὰ φύγη μὲ τὸν ἄντρα της. Κι' ὅσο ἐκεῖνος φυσοῦσε τὸ σαξόφωνο, αὐτὴ χτυποῦσε τὸ πόδι της στὸ πάτωμα μὲ τὸ ρυθμὸ τῆς μουσικῆς.

Ὕστερα, μιὰ μέρα, ἦρθε κάτι ἄλλο νὰ τονώση τὸν ἔρωτα τοῦ ζευγαριοῦ: Ἡ Φλώρα ἔγινε μητέρα. Τὸ ἀγοράκι του — ἕνα κατάξανθο ἀγγελοῦδι μὲ κατάμαυρα μάτια — ὁ Ὅμηρος τὸ λάτρεψε ἀμέσως ἀπ' τὴν πρώτη μέρα. Ἐξ αἰτίας του ὅμως—πῶς νὰ τ' ἀφήση μονάχο του;— ἡ Φλώρα ἔπαψε νὰ πηγαίνη τὴ νύχτα στὸ ντάνσιγκ. Ὁ σαξοφωνίστας πήγαινε τώρα μόνος του. Μὰ πιά, δὲ φυσοῦσε μὲ τὴν ἴδια ζωή, μὲ τὸ ἴδιο κέφι μέσ' στὸ σαξόφωνο...

Ὕστερα, μιὰ μέρα, ἡ δυστυχία χτύπησε ἀπότομα τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ. Ὁ μπέμπης ἀρρώστησε βαρειά, καὶ σὲ λίγες μέρες πέθανε. Τοῦ Ὁμήρου τοῦ φάνηκε πὼς κάτι ἔσπασε ἀπότομα μέσα του. Ἤτανε τόσο συνηθισμένος νὰ τὸν φωτίζουν οἱ μποῦκλες τοῦ μικροῦ, ποὺ τώρα νόμισε πὼς ἔσβυσε ὁ ἥλιος ἀπ' τὰ μάτια του. Ἡ Φλώρα πάλι, ἔδινε τὴν ἐντύπωσι μιᾶς γυναίκας χωρὶς ψυχὴ ὕστερα ἀπ' αὐτὸ τὸ θάνατο.

Ὁ φανερὸς πόνος εἶνε συγκινητικός. Ὁ βουβὸς τρομαχτικός... Ὁ Ὅμηρος δὲν ἤξερε τί νὰ τῆς κάνη γιὰ νὰ τὴν παρηγορήση, νὰ τὴ βγάλη λιγάκι ἀπ' τὶς φοβερὲς ἀναπολήσεις ποὺ τῆς παγώνανε τὴ σκέψι. Τὴν πῆρε μαζί του μιὰ δυὸ φορές, ἐκείνη ὅμως δὲ μιλοῦσε, δὲν ἔτρωγε, δὲν ἔπινε, παρὰ μονάχα καθότανε σὰν αὐτόματο σὲ μιὰ καρέκλα, καὶ τὰ μάτια της λάμπανε παράξενα χωρὶς τὴν ἐλπίδα νὰ σβύση τὴ φοβερή τους λάμψι ἕνα δάκρυ...

Μιὰ νύχτα, ὁ Ὅμηρος γυρίζοντας στὸ σπίτι του, μύρισε αἰθέρα. Ἔτρεξε στὸ δωμάτιο τῆς Φλώρας καὶ τὴν εἶδε νὰ κοιμᾶται μ' ἕνα μπουκαλάκι στὸ χέρι της. Τὴν ἄλλη μέρα τὴ μάλλωσε:

—Γιατὶ τὄκανες αὐτό; Δὲν θὰ ξαναπιῆς αἰθέρα...

— Γιατί;... Ἀφοῦ ἔτσι μπορῶ καὶ κοιμᾶμαι;...

Καὶ ξαναήπιε. Ὕστερα ὁ αἰθέρας ἔγινε λίγος· ἦρθε ἡ σειρὰ τῆς ἡρωΐνης, τῆς κοκαΐνης, τῆς μορφίνης. Ὁ πόνος εἶνε ἄπληστος κι' ἀχόρταγος. Ὅσο ρουφάει ναρκωτικά, ζητάει νὰ μεγαλώση τὴ δόσι... Καὶ κάποτε χρειάστηκε νὰ μπῆ ἡ Φλώρα, ἐρείπιο φυσικὸ καὶ ἠθικό, σὲ κάποιο ἄσυλο...

ΜΙΑ ΠΑΛΗΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ

Περάσανε τὰ χρόνια. Στὴν ἀρχή, τὸν πρῶτο καιρό, ὁ Ὅμηρος κύτταζε καὶ προστάτευε τὴ γυναῖκα του. Ὕστερα ὅμως, βαρέθηκε. Ἄρχισε νὰ πηγαίνη ἀραιότερα νὰ τὴ βλέπη, ὡς ὅτου, κάποτε, ἔκοψε ἐντελῶς. Μιὰ φορὰ μόνο τὴ βδομάδα, ἢ μιὰ φορὰ κάθε δεκαπέντε, πέταγε κανένα τηλεφώνημα, ἔτσι ἀπὸ ὑποχρέωσι, στὸ ἄσυλο γιὰ νὰ μάθη ὅτι ἡ ἄρρωστη πήγαινε τὸ ἴδιο, ἀλλὰ ὅτι ἡ χρῆσις τῶν ναρκωτικῶν τῆς εἶχε κλονίσει τὸ μυαλὸ καὶ τὴν καρδιά, καὶ ὅτι τώρα ὁ μετριασμός τους γινότανε σιγὰ-σιγά, γιὰ νὰ μὴ φέρη ἡ ἀπότομη στέρησίς τους κανένα θλιβερὸ ἐπακόλουθο....

Ὥσπου, κάποτε, ὁ Ὅμηρος ἔκοψε καὶ τὸ τηλεφώνημα. Μιὰ ἄλλη γυναῖκα μπῆκε στὴ ζωή του, τὴν ἀγάπησε τρυφερά, κι' ὕστερα βγάζοντας τὸ διαζύγιό του, ποὺ κανεὶς δὲν ὑπῆρχε, βέβαια, νὰ τοῦ ἀμφισβητήση, παντρεύθηκε τὸν καινούργιο του ἔρωτα.

Καὶ περάσανε πάλι τὰ χρόνια... Μέσ' στὸ Ἄσυλο, ἡ Φλώρα, θεραπευμένη τώρα ἀπ' τὰ ναρκωτικά, μὰ βασανισμένη ἀπ' τὶς ἀναμνήσεις, γερνοῦσε κι' ἔσβυνε σιγὰ—σιγά... Τριάντα χρονῶν, ἤτανε γρηά... Τὰ μάγουλά της ρυτιδωμένα, τὰ μαλλιά της γκρίζα, τὸ σῶμα της σκυφτό... «Μαρασμὸς», εἴχανε γνωματεύσει οἱ γιατροί, ποὺ ξέρουνε τόσο συχνὰ νὰ γνωματεύουνε, καὶ τόσο σπάνια νὰ θεραπεύουν... Ἤταν ἡ πιὸ ἥσυχη ἄρρωστη τοῦ ἀσύλου. Δὲ μιλοῦσε ποτέ, ἔτρωγε λίγο, καθότανε σ' ἕνα παγκάκι, πάντα τὸ ἴδιο, ὧρες ὁλόκληρες, ἀκίνητη, σὰν ἄγαλμα, καὶ μόνο ὅποιος μποροῦσε νὰ δῆ τὰ μάτια της καὶ τὴν ἄσβυστη φλόγα τοῦ πυρετοῦ τους, θὰ καταλάβαινε πὼς μέσα σ' αὐτὸ τὸ νεκρωμένο σῶμα φώλιαζε μιὰ ζωντανὴ ψυχή.

Κάποια μέρα, ἡ Φλώρα δὲ μπόρεσε νὰ σηκωθῆ ἀπ' τὸ κρεββάτι της. Ὁ γιατρὸς ποὺ πῆγε νὰ τὴ δῆ κούνησε τὸ κεφάλι του, διάταξε μερικὰ φάρμακα κι' ἔφυγε. Τὸ βράδυ ἡ Φλώρα εἶχε παραλήρημα:

—Μπέμπη... Σ' ἀρέσει τὸ σαξόφωνο, μωρό μου;... Εἶδες τί ὄμορφα ποὺ παίζει ὁ μπαμπᾶς;...

Τὰ ξημερώματα φώναξε τὴ νοσοκόμα.

— Ἅμα πεθάνω, θέλω νὰ μὲ θάψουνε μαζὶ μ' αὐτό..

«Αὐτὸ» ἤτανε μιὰ μικρὴ φωτογραφία, ἕνα ἐνσταντανὲ τοῦ δρόμου.. Πέθανε τὸ ἀπόγευμα κατὰ τὶς πέντε. Τὸ πρόσωπό της ἤτανε γαλήνιο, σὰν εὐχαριστημένο ποὖχε σβύσει πιὰ γιὰ πάντα αὐτὴ ἡ πυρετικὴ φλόγα τῶν ματιῶν, ποὺ ἐκφράζανε τὸν ἄσβυστο πόνο τῆς ἀναπολήσεως... Στὰ σταυρωμένα της χέρια, τονετικὴ ἡ νοσοκόμα, ἀκούμπησε τὴ φωτογραφία: Ἤτανε μιὰ νέα κοπέλλα, ἕνας νέος ἄντρας, κι' ἕνα παιδάκι, μὲ ξανθά, ὁλόχρυσα μαλλιά. Γύρω τους οἱ πρασινάδες ἑνὸς πάρκου' καὶ φῶς, πολὺ φῶς, φῶς παντοῦ—κυρίως μέσ' στὰ χρυσάφια τῶν μαλλιῶν τοῦ παιδιοῦ... Κι' ὁ πατέρας χαμογελοῦσε. Κι' ἡ μητέρα τὸ ἴδιο.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

▪ ▪

Ἰαπωνικὰ ἔθιμα

Οἱ Ἰαπωνίδες κοπέλλες, ὅταν πρόκειται νὰ γίνουν νύφες, φοροῦνε κι' αὐτές, ὅπως οἱ Εὐρωπαῖες, λευκὰ φορέματα. Τὰ νυφικὰ αὐτὰ φορέματα εἶνε πανάκριβα, καμωμένα ἀπὸ καθαρὸ μετάξι.

Πολλοὶ ἔχουνε τὴ γνώμη, ὅτι τὸ ἔθιμο αὐτὸ εἶνε μιὰ ἁπλῆ ἀντιγραφὴ τῆς εὐρωπαϊκῆς μόδας.

Δὲν ἔχουν ὅμως ἔτσι τὰ πράγματα. Γιὰ τὸν Ἰάπωνα τὸ λευκὸ εἶνε χρῶμα ποὺ φανερώνει μεγάλη λύπη.

Ὅταν ἡ νέα ποὺ πρόκειται νὰ παντρευθῆ, φεύγει ἀπὸ τὸ πατρικό της σπίτι, θεωρεῖται ἀπὸ τὴν οἰκογένειά της πεθαμένη! Γίνεται σύζυγος ἑνὸς ξένου ἀνδρὸς καὶ δὲν πρόκειται ποτὲ πιὰ νὰ γυρίση στὴ πατρικὴ στέγη, ἀφοῦ ὑπόσχεται νὰ προτιμήση τὸ θάνατο ἀπὸ τὸ διαζύγιο.

ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ....

Οἱ Κίμβροι πρὸ τοῦ γάμου, εἶχαν τὸ ἔθιμο νὰ κόβουν οἱ μελλόνυμφοι τὰ νύχια τους καὶ νὰ τὰ ἀνταλλάσουν. Στοὺς Ἀσσυρίους πάλι, ὁ σύζυγος ἔκοβε τὸ κάτω μέρος τοῦ δεξιοῦ αὐτιοῦ τῆς συζύγου κι' ἐκείνη τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ ἀριστεροῦ αὐτιοῦ τοῦ συζύγου της!

Ἡ ἀληθινὴ εὐτυχία

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Τρεῖς κοπέλλες, ἡ Τριανταφυλλιά, ἡ Τριανταφυλλούλα καὶ ἡ Τριανταφυλλίτσα ἀντάμωσαν σ' ἕνα σταυροδρόμι. Ἡ Τριανταφυλλιὰ ἦταν κόρη ἑνὸς καλοῦ νοικοκύρη. Ἡ Τριανταφυλλούλα ἦταν κόρη ἑνὸς χωρικοῦ ταβερνιάρη καὶ ἡ Τριανταφυλλίτσα κόρη ἑνὸς μεγάλου ἄρχοντα. Καὶ οἱ τρεῖς εἶχαν ξεπορτίσει ἀπὸ τὰ σπίτια τους καὶ ἀνταμώθηκαν μπροστὰ σὲ τρεῖς δρόμους καὶ δὲν ἤξεραν ποιὸ δρόμο νὰ διαλέξουν. Ποῦ ἤθελαν ὅμως νὰ πᾶνε οἱ τρεῖς κοπέλλες; Ἤθελαν νὰ πᾶνε πρὸς τὴν Εὐτυχία. Ἀλλοίμονο! Κατὰ κεῖ, ποὺ τραβᾶνε ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα, ποὺ χτίσθηκε ὁ κόσμος χωρὶς νὰ φθάσουν ποτέ!...

Στὸν φαρδύτερο ἀπὸ τοὺς τρεῖς δρόμους, πάνω σὲ μιὰ πινακίδα ἦταν γραμμένο μὲ χρυσᾶ γράμματα:

«Τράβα τὸ δρόμο σου μπροστὰ
(κοπέλλα ζηλεμένη
κι' ἕνας μεγάλος βασιλιᾶς γιὰ
(ταίρι σὲ προσμένει».

Ἡ Τριανταφυλλιὰ διάβασε τὴν πινακίδα καὶ εἶπε:

— Ὥρα σας καλή, κορίτσια, ἐγὼ βρῆκα τὸ δρόμο μου.

Στὸν ἄλλο δρόμο, πάνω σ' ἕνα ἀνθισμένο δένδρο, ἦταν γραμμένο μὲ κόκκινα γράμματα:

«Ἐσὺ π' ἀγάπη λαχταρᾶς, πεντάμορφη κοπέλλα
Ἂν θὲς νὰ βρῆς ὅ,τι ζητᾶς, σ' αὐτὸ τὸ δρόμο ἔλα!»

Ἡ Τριανταφυλλίτσα τὸ διάβασε κι' εἶπε:

— Ὥρα σας καλή. Ἐγὼ βρῆκα τὸ δρόμο μου.

Στὸν πιὸ στενὸ δρόμο, ἦταν γραμμένο πάνω σὲ μιὰ μεγάλη πέτρα μὲ μαῦρα γράμματα:

«Παιδί μου, δόξες καὶ χαρὲς δὲν θὰ σοῦ τάξω, κι'
(ὅμως
μόνον ἐγὼ 'μαι ἀληθινὰ τῆς εὐτυχίας ὁ δρόμος.»

— Ἔ, λοιπόν, εἶπε ἡ Τριανταφυλλούλα, ἐγὼ αὐτὸν τὸν δρόμο, θὰ πάρω. Ὥρα σας καλή.

Μὰ πρὶν χωρίσουν οἱ τρεῖς κοπέλλες συμφώνησαν ὕστερα ἀπὸ ἕνα χρόνο, τὴν ἴδια μέρα καὶ τὴν ἴδια ὥρα ν' ἀνταμωθοῦν στὸ ἴδιο σταυροδρόμι, γιὰ νὰ πῆ ἡ καθεμιὰ τὶς ἐντυπώσεις της.

⁂

Ἡ Τριανταφυλλιὰ δὲν εἶχε προχωρήσει πολὺ στὸν πλατὺ καὶ ἴσιο δρόμο, ὅταν εἶδε ἕνα πλῆθος ἀπὸ ἀνθρώπους νὰ τὴν πλησιάζουν. Ἦσαν ἄνθρωποι ἀπεσταλμένοι ἀπὸ τὸ βασιλιᾶ τῆς χώρας νὰ τὴν προϋπατήσουν. Καὶ ἡ Τριανταφυλλιὰ ποὺ τὸ εἶχε στὸ νοῦ της νὰ γίνη μιὰ μέρα βασίλισσα, δὲν ξαφνιάστηκε καθόλου γιὰ τὴν καλή της τύχη καὶ τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ ἔγινε γυναῖκα τοῦ βασιλιᾶ.

Ἡ Τριανταφυλλούλα ἀντάμωσε στὸ δρόμο της ἕναν τραγουδιστή, ποὺ τραγουδοῦσε τὴν ἀγάπη. Ἄκουσε τὸ γλυκό του τραγοῦδι, ἡ καρδιά της χτύπησε γρηγορότερα καὶ ξελογιάστηκε μαζί του.

Ἡ Τριανταφυλλίτσα περπάτησε πολλὴν ὥρα στὸ στενὸ μονοπάτι ποὺ εἶχε πάρει, γεμᾶτο ἀγκάθια. Βράδυασε, καὶ κανεὶς δὲν εἶχε φανῆ. Ἡ Τριανταφυλλίτσα κοντοστάθηκε ἀποκαμωμένη. Πεινοῦσε, διψοῦσε καὶ τὰ πόδια της εἶχαν κοπῆ ἀπὸ τὴν κακοτοπιά. Ἄξαφνα πίσω ἀπὸ μιὰ γρηὰ ἰτιὰ πρόβαλε ἕνα φάντασμα καὶ ἅπλωσε ἀπάνω της τὰ κοκκαλιάρικα χέρια του. Τὸ στόμα του ἦταν ἄσαρκο, χωρὶς χείλια.

— Ἔλα, ἔλα, μόνον ἐγὼ δὲν πλανεύω κανένα, τῆς φώναξε τὸ φάντασμα. Σὲ μένα θάβρης τὴν ἀληθινὴ εὐτυχία καὶ ὄχι τὶς ψεύτικες δόξες. Θὰ σὲ πάρω καὶ θὰ σὲ φέρω σὲ δροσερὸ κρεββατάκι. Ἐκεῖ θὰ γείρης τὸ κεφάλι σου, ἐκεῖ θ' ἁπλώσης τὸ κορμί σου, γιὰ νὰ ξαποστάσης, νὰ κοιμηθῆς χωρὶς νὰ δῆς κανένα κακὸ ὄνειρο, χωρὶς νὰ ξυπνήσης ποτέ.

— Φοβᾶμαι, φοβᾶμαι! τραύλισε ἡ νέα.

Ὡστόσο ὅμως δὲν σάλεψε ἀπὸ τὸν τόπο της. Καὶ τὰ δυὸ κοκκαλιάρικα χέρια τοῦ φαντάσματος τὴν ἀγκάλιασαν σφιχτὰ - σφιχτά...

⁂

Πέρασε ἕνας χρόνος καὶ τὴν ἴδια μέρα καὶ ὥρα ἡ Τριανταφυλλιὰ ἀπὸ τὸν ἕνα δρόμο, ἡ Τριανταφυλλίτσα ἀπ' τὸν ἄλλον, ὅπως εἶχαν συμφωνήσει, ἔφτασαν στὸ σταυροδρόμι. Ἡ Τριανταφυλλούλα μονάχα ἀργοῦσε νὰ φανῆ.

— Ἀλλοίμονο, καὶ πάλι ἀλλοίμονο, εἶπε πρώτη ἡ Τριανταφυλλιά. Οὔτε οἱ δόξες, οὔτε τὰ παλάτια, οὔτε τὰ χρυσᾶ στολίδια κάνουν εὐτυχισμένη μιὰ καρδιά. Κι' ἐπάνω στὸ ψηλότερο βασιλικὸ θρόνο βαρυέται κανεὶς νὰ κάθεται παντοτεινά.

Κι' ἄρχισε νὰ κλαίη καὶ νὰ παραπονιέται ποὺ δὲν πῆρε τὸ δρόμο τῆς Εὐτυχίας

— Ἀλλοίμονο καὶ πάλι ἀλλοίμονο! εἶπε μὲ τὴ σειρά της ἡ Τριανταφυλλούλα. Ἔχει καὶ ἡ ἀγάπη τὸ τέλος της: ἀρχίζει μὲ γλύκα καὶ τελειώνει μὲ φαρμάκι. Ὅλες τὶς καλὲς ὧρες ποὺ περνᾶς, τὶς πληρώνεις μὲ δάκρυα.

Καὶ ἄρχισε νὰ κλαίη καὶ αὐτὴ καὶ νὰ παραπονιέται, ποὺ δὲν πῆρε τὸ δρόμο τῆς Εὐτυχίας. Καὶ ἡ Τριανταφυλλίτσα; Δὲν φαινόταν. Οἱ ἄλλες δυό, ἔχυναν μαῦρα δάκρυα. Γιατὶ δὲν ἦρθε; Τί ἔγινε; Ἡ Τριανταφυλλίτσα κοιμᾶται, κοιμᾶται... καὶ δὲν βλέπει κανένα ὄνειρο κακό, καὶ δὲν θὰ ξυπνήση ποτέ. Ποῦ νᾶνε τάχα; Εἶνε μέσ' στὸ μαλακὸ καὶ δροσερό της κρεββατάκι. Καὶ τὸ κρεββατάκι αὐτὸ τὸ λένε μνῆμα.

ΚΑΤΟΥΛ ΜΑΝΤΕΣ

MΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Ὁ Μαγεμένος Θησαυρὸς

ΖΥΛ ΛΩΡΕΝ

20ο —Πολὺ καλὰ παιδί μου. Χαιρέτισε τὴν κυρία Στάνλεϋ, ἑτοίμασε τὶς ἀποσκευές σου κι' ἔλα νὰ μὲ βρῆς τὸ γρηγορώτερο.

Ὁ Κρέντο τοῦ φίλησε τὸ χέρι κι' ἔφυγε.

Συγκινημένος γιὰ πρώτη φορὰ ἴσως στὴ ζωή του ὁ Μώρφυ τὸν κύτταζε ἀπομακρυνόμενο μὲ τρυφερότητα.

Η ΘΕΤΗ ΜΗΤΕΡΑ

Ὅπως ἀναφέραμε στὸ προηγούμενο κεφάλαιο, ἡ Μὼντ μὴ βρίσκοντας πουθενὰ τὸν Κρέντο, μπῆκε ἀνήσυχη στὸ γραφεῖο του, ὅπου βρῆκε τὴν ἐπιστολὴ τοῦ Μώρφυ, τὴν ὁποία ὁ νέος εἶχε ξεχάσει πάνω στὸ τραπέζι.

Ἐφόσον ἡ ἐπιστολὴ ἦταν ἀνοικτὴ δὲν δίστασε νὰ τὴν διαβάσῃ. Τὸ περιεχόμενό της τὴν κατέπληξε. Ὥστε ὁ Κρέντο εἶχε πατέρα; Ποιὸς ἦταν ὁ πατέρας του; Καὶ γιατὶ κρυβόταν κι' εἶχε κλείσει τὸ παιδί του στὸ ὀρφανοτροφεῖο;

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ἡ Μὼντ ντύθηκε, ἔρριξε ἕνα πυκνὸ βέλο στὸ πρόσωπό της, διέταξε νὰ τῆς ἑτοιμάσουν τὸ αὐτοκίνητό της, κι' εἶπε στὸν σωφὲρ νὰ τὴν ὁδηγήσῃ στὸ «Πριγκηπικὸ Ξενοδοχεῖο».

Ὅταν ἔφθασε ἐκεῖ ἐμπῆκε στὴ μεγάλη αἴθουσα, ποὺ ἦταν τὴν στιγμὴ αὐτὴ γεμάτη κόσμο. Κύτταξε γύρω της καὶ εἶδε τὸν Κρέντο νὰ μιλάῃ μ' ἕναν κύριο, ὁ ὁποῖος ἦταν γυρισμένος ἔτσι ὥστε δὲν ἔβλεπε τὸ πρόσωπό του.

Ἡ Μὼντ σηκώθηκε, προχώρησε λίγο καὶ διέκρινε τὸ πρόσωπο τοῦ συνομιλητοῦ τοῦ Κρέντο.

— Ὁ Μώρφυ!... ψιθύρισε. Θεέ μου, τί σημαίνει αὐτό; Εἶνε ἄραγε ὁ πατέρας τοῦ Κρέντο; Ἂν αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, θὰ προσπαθήσω μὲ κάθε τρόπο νὰ τοῦ τὸν ἀποσπάσω. Θὰ εἶνε ἡ καλύτερη ἐκδίκησις ἐναντίον τοῦ ἀθλίου αὐτοῦ.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ Μώρφυ καὶ ὁ Κρέντον σηκώθηκαν καὶ πέρασαν ἀπὸ μπροστά της, ἀνεβαίνοντας στὸ δωμάτιο τοῦ βαρώνου.

Ἡ Μὼντ δὲν ἔμεινε περισσότερο στὸ ξενοδοχεῖο. Ἀνυπομονοῦσε νὰ ἐξακριβώσῃ ἂν ὁ Μώρφυ ἦταν πραγματικὰ πατέρας τοῦ Κρέντο ἢ σχεδίαζε καμμιὰ καινούργια ἀτιμία.

Βγῆκε στὸ δρόμο κι' ἀνέβηκε στὸ αὐτοκίνητό της γιὰ νὰ γυρίσῃ στὸ μέγαρό της. Εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασι ν' ἀναθέσῃ καὶ τὴν ὑπόθεσι αὐτὴ στὸν δαιμόνιο ντέτεκτιβ Μόρισσον.

Μόλις ἔφθασε σπίτι της τὴν ἐπληροφόρησαν ὅτι ὁ Μόρισσον τὴν περίμενε στὴν αἴθουσα ἀναμονῆς.

— Τί σύμπτωσις! φώναξε ἡ Μὼντ χαρούμενη κι' ἔτρεξε στὴν αἴθουσα.

— Κύριε Μόρισσον, εἶπε στὸν ἀστυνομικό, σᾶς στέλνει ὁ Θεός.

— Τί συμβαίνει κυρία; ρώτησε ὁ Μόρισσον.

—Ἔχω νὰ σᾶς ἀναθέσω μιὰ ὑπόθεσι ποὺ μὲ ἐνδιαφέρει ἐξαιρετικά.

— Εὐχαρίστως, κυρία. Προηγουμένως ὅμως ἔχω νὰ σᾶς δώσω κάτι ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει ἐπίσης ἐξαιρετικά.

Καὶ τῆς ἔδωσε πράγματι ἕνα χαρτοφύλακα, τὸν ὁποῖον κρατοῦσε.

— Τί εἶνε αὐτό; ἀπόρησε ἡ Μώντ.

—Περιέχει, κυρία, σπουδαιότατα ἔγγραφα, ἀνήκοντα στὸν βαρῶνο Μώρφυ. Κατώρθωσα νὰ τὰ πάρω ἀπὸ ἕνα ἔμπιστο ἀπεσταλμένο του. Μελετῆστε τα. Θὰ βρῆτε σ' αὐτὰ πράγματα ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρουν.

Ἡ Μὼντ ἄφησε τὸν χαρτοφύλακα σ' ἕνα τραπέζι, εὐχαρίστησε τὸν Μώρισσον καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἐπιθυμῶ, κύριε Μόρισσον, νὰ πληροφορηθῶ ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ γρήγορα, κάθε τι ποὺ ἀφορᾷ τὴν καταγωγὴ τοῦ μαθητοῦ τοῦ ὀρφανοτροφείου τῆς πόλεως Κρέντο Μέρβιλ. Ἔχω βάσιμες ὑπόνοιες, ὅτι ὁ νέος αὐτὸς δὲν λέγεται Μέρβιλ.

— Θὰ κάμω τὸ πᾶν, κυρία, γιὰ νὰ συγκεντρώσω τὶς πληροφορίες τὶς ὁποῖες ζητεῖτε.

— Πρέπει νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας, συνέχισε ἡ Μώντ, ὅτι στὴ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ ἀνεμίχθη τελευταίως ὁ Μώρφυ.

— Ὁ Μώρφυ! ἀνέκραξε ὁ ἀστυνομικός.

— Μάλιστα... Ἔστειλε στὸν Κρέντο μιὰ ἐπιστολὴ μὲ τὴν ὑπογραφὴ Ἰβὰν Πετρώφ καὶ τὸν καλοῦσε στὸ «Πριγκηπικὸ Ξενοδοχεῖο» γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ πληροφορίες γιὰ **τὸν πατέρα του.**

»Ὁ Κρέντο ἐπῆγε ἐκεῖ καὶ μίλησε ἀρκετὴ ὥρα. Ἐπιθυμῶ κύριε Μόρισσον νὰ μάθω ὄχι μόνο ποιὸς εἶνε ὁ πατέρας τοῦ Κρέντο ἀλλὰ καὶ τί συμφέρον ἔχει ὁ Μώρφυ, ἀναμιχθεὶς στὴν ὑπόθεσι αὐτή.

—Κυρία Στάνλεϋ εἶπε ὁ Μόρισσον, σᾶς ἔδειξα ὡς τώρα τί εἶμαι ἱκανὸς νὰ κάνω. Νὰ εἶσθε λοιπὸν βεβαία ὅτι θὰ θριαμβεύσουμε καὶ στὴν περίπτωσι αὐτή.

Ἡ Μὼντ τοῦ ἔσφιξε μ' εὐγνωμοσύνη τὸ χέρι.

Μόλις ἔφυγε ὁ Μόρισσον, ἡ Μὼντ πέρασε στὴ τραπεζαρία. Τὸ τραπέζι ἦταν στρωμένο γιὰ δύο. Μὰ ὁ Κρέντο ἀργοῦσε. Πέρασε ἀρκετὴ ὥρα ἀκόμη κι' ἐπὶ τέλους ἡ Μὼντ εἶδε μὲ χαρά της τὸν νέον νὰ φθάνῃ ἀσθμαίνοντας.

— Γιατὶ ἄργησες, ἀγαπητό μου παιδί; τὸν ρώτησε. Ἔφυγες τόσο ξαφνικά. Ποῦ εἶχες πάει;

— Κυρία Μώντ, ἀπάντησε ὁ Κρέντο, σᾶς ζητῶ συγγνώμην... Ἔλαβα μιὰ πολὺ σοβαρὴ ἐπιστολὴ κι' ἔτρεξα νὰ συναντήσω κάποιον κύριο στὸ «Πριγκηπικὸ Ξενοδοχεῖο».

Ἡ Μὼντ τὸν κύτταξε μὲ περιέργεια.

—Λοιπόν; Τί σὲ ἤθελε ὁ κύριος αὐτός; τὸν ρώτησε.

— Βρῆκα τὸν πατέρα μου! κυρία, τῆς εἶπε, βαθειὰ συγκινημένος ὁ Κρέντο.

— Τὸν πατέρα σου!... ξεφώνισε ἡ Μώντ. Μιλᾶς σοβαρὰ παιδί μου;

— Μάλιστα, κυρία. Ἦταν ἀνέλπιστο αὐτὸ γιὰ μένα.

—Καὶ ..τί ἄνθρωπος εἶνε ὁ πατέρας σου;

— Ἕνας ψηλὸς κύριος, ξυρισμένος, πενῆντα περίπου χρόνων.

Ἡ Μὼντ προσπαθοῦσε νὰ συγκρατήσῃ τὴ ταραχή της.

Ὡστόσο συγκρατῶντας καὶ κρύβοντας τὴ συγκίνησί της, ἐξακολούθησε τὶς ἐρωτήσεις της.

—Καὶ πῶς λέγεται ὁ πατέρας σου, ἀγαπητέ μου Κρέντο;

— Αὐτὸ δὲν τὸ γνωρίζω κυρία... Μοῦ εἶπε, ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ μοῦ φανερώσῃ τὸ ὄνομά του, πρὶν βγοῦμε ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς χώρας αὐτῆς.

—Ἄ, ἔτσι σοῦ εἶπε;

— Ἀκριβῶς. Δὲν ἐπέμενα καὶ περισσότερο γιατὶ τὸν εἶδα τόσο λυπημένο... Καὶ ἔπειτα θὰ τὸν ξανασυναντήσω πάλι σήμερα στὸ ξενοδοχεῖο καὶ αὔριο τὸ πρωῒ θὰ φύγουμε μαζὶ γιὰ τὸ ἐξωτερικό.

Ἡ Μὼντ βυθίστηκε σὲ θλιβερὲς σκέψεις.

Ὁ Κρέντο τὸ πρόσεξε.

— Ἀγαπητὴ κυρία, τῆς εἶπε, δὲν σᾶς κρύβω πὼς ὁ ἀποχωρισμὸς αὐτὸς μὲ λυπεῖ κατάκαρδα. Συμβουλέψτε με τί νὰ κάμω...

— Λυποῦμαι καὶ ἐγώ, παιδί μου. Θὰ ἐπιθυμοῦσα πρὶν φύγετε νὰ γνωρίσω τὸν πατέρα σου...

— Θὰ τοῦ φανερώσω τὴν ἐπιθυμία σας. Εἶνε τόσο εὐγενικὸς ὁ πατέρας μου.

— Ἀλλὰ δὲν μοῦ λὲς Κρέντο, τὸν ρώτησες γιὰ τὴ μητέρα σου;

— Αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη μου ἐρώτησις. Καὶ ἡ ἀπάντησίς του ἦταν νὰ μὴ τὸν ρωτήσω ποτὲ γιὰ τὴ μητέρα μου. Ἴσως δὲν ὑπάρχει πιά. Ἴσως πέθανε..

—Ἴσως! ἔκαμε ἡ Μώντ. Κύριος οἶδε ἀπὸ ποιὰ ἄσημη παλλακίδα θὰ ἔχῃ ἀποκτήσει τὸν ἄγγελον αὐτόν! Ὢ! πρέπει νὰ τοῦ τὸν ἀποσπάσω, ὄχι μονάχα γιὰ νὰ τὸν χτυπήσω κατάκαρδα, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ σώσω αὐτὸ τὸ ἁγνὸ παιδί.

Ἐπηκολούθησε λίγων λεπτῶν σιωπή.

— Δὲν θὰ μὲ στερήσῃς ὅμως τῆς παρουσίας σου, ἀγαπημένο μου παιδί, ὡς τὴν ὥρα ποὺ θὰ φύγετε, τοῦ εἶπε ἡ Μώντ. Θὰ γυρίσῃς νὰ φᾶμε τὸ βράδυ μαζὶ καὶ θὰ κοιμηθῇς ἐδῶ ἀπόψε... Δὲν εἶνε ἔτσι;

— Μ' ὅλη μου τὴ καρδιά! ἀπάντησε ὁ Κρέντο.

— Πότε θὰ σὲ ξαναδῶ;

—Θὰ ἑτοιμάσω τὶς ἀποσκευές μου, θὰ τὶς μεταφέρω στὸ ξενοδοχεῖο ποὺ μένει ὁ πατέρας μου, καὶ θὰ τοῦ πῶ πὼς καθῆκον μου εἶνε νὰ μὴν ἀποχωρισθῶ ἀποτόμως ἀπὸ σᾶς καὶ θὰ γυρίσω.

—Σὲ εὐχαριστῶ, Κρέντο μου. Πήγαινε...

Ὁ νέος φίλησε τὸ χέρι της κι' ἔφυγε.

Ἡ Μὼντ πῆρε γρήγορα τὸ τηλέφωνο καὶ ζήτησε τὸν Μόρισσον στὸ γραφεῖο του. Τὴν εἰδοποίησαν ὅμως ὅτι ὁ ντέντεκτιβ εἶχε πάει στὸ ὀρφανοτροφεῖο. Κατόπιν ζήτησε τηλεφωνικῶς τὴν διεύθυνσι τοῦ ὀρφανοτροφείου.

— Ὁ κύριος Μόρισσον;

— Ἐδῶ εἶνε. Ποιὸς τὸν ζητάει;

—Μὼντ Στάνλεϋ.

Ἡ ὑπηρεσία τοῦ ἱδρύματος, μόλις ἄκουσε τὸ ὄνομά της, εἰδοποίησε τὸν Μόρισσον.

— Στὶς διαταγές σας, κυρία μου!

— Ἔχω ἀπόλυτον ἀνάγκη νὰ γνωρίζω ὡς τὸ βράδυ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐνεργειῶν σας.

—Μείνετε ἥσυχη κυρία μου.

—Εὐχαριστῶ... Χαίρετε!

Ἡ Μὼντ πῆγε στὸ δωμάτιό της ξάπλωσε σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ βυθίστηκε σὲ σκέψεις.

ΟΙ ΕΡΕΥΝΕΣ ΤΟΥ ΜΟΡΙΣΣΟΝ

Ὅταν ἔφυγε ἀπὸ τὸ μέγαρο τῆς Μώντ, ὁ Μόρισσον πῆγε κατ' εὐθεῖαν στὸ Ὀρφανοτροφεῖο καὶ ζήτησε νὰ ἐξετάσῃ τὰ βιβλία καὶ ἄλλα ἔγγραφα τοῦ ἱδρύματος.

Ὁ διευθυντὴς τοῦ ὀρφανοτροφείου ὅταν πληροφορήθηκε ὅτι ἐνεργοῦσε γιὰ λογαριασμὸ τῆς εὐεργέτιδος τοῦ ἱδρύματος, τῆς Μὼντ Στάνλεϋ, τοῦ παραχώρησε ἀμέσως τὰ πάντα.

Ὁ Μόρισσον ἔμεινε βυθισμένος στὶς μελέτες του αὐτὲς ἀρκετὲς ὧρες. Ἀπὸ τὰ βιβλία τοῦ ἱδρύματος προέκυπτε ὅτι πρὸ δεκαεπτὰ ἀκριβῶς ἐτῶν εἶχαν εἰσαχθῆ στὸ ἵδρυμα δύο νήπια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ ἕνα ἦταν πολὺ καχεκτικό. Ὁ γιατρὸς ποὺ τὸ ἐξήτασε ἐδήλωσε ὅτι τὸ μικρὸ δὲν εἶχε ἐλπίδες ζωῆς. Ὡς τόσο τὰ παρέδωσαν καὶ τὰ δύο σὲ μιὰ τροφό. Δυστυχῶς ὅμως τὸ καχεκτικὸ μικρὸ πέθανε, τὸ ἀκολούθησε δὲ στὸν τάφο καὶ ἡ μητέρα του, ἡ ὁποία ἦταν ἐπίσης βαρειὰ ἄρρωστη.

Τὸ ἴδιο βράδυ τοῦ θανάτου τοῦ βρέφους καὶ τῆς μητέρας του εἶχε παρουσιασθῆ στὸ ἵδρυμα κάποιος ἀριστοκράτης ὑπὸ αὐστηρὸ ἰνκόγνιτο. Ὁ κύριος αὐτὸς ζήτησε πληροφορίες γιὰ τὰ δυὸ μικρὰ καὶ δήλωσε ὅτι ἐπιθυμοῦσε νὰ τὰ υἱοθετήσῃ. Ἡ τροφός, στὰ χέρια τῆς ὁποίας εἶχε πεθάνει τὸ μικρὸ τὸν πληροφόρησε γιὰ τὸν θάνατό του καθὼς καὶ γιὰ τὸν θάνατο τῆς μητέρας του. Ὁ ἄγνωστος ἀριστοκράτης ζήτησε τότε πληροφορίες γιὰ τὸ ἄλλο βρέφος κι' ἀφοῦ μίλησε ἰδιαιτέρως μὲ τὴν τροφὸ καὶ κατώρθωσε νὰ τὴν κάμῃ ὄργανό του, τῆς παρέδωσε ἕνα σεβαστὸ χρηματικὸ ποσόν. Τὸ ποσὸν αὐτὸ διετέθη γιὰ νὰ ἐξαγορασθῇ ἡ ἄλλη τροφός, ἡ ὁποία εἶχε παρακολουθήσει τὰ γεγονότα τῆς νυκτός.

Ἔτσι μὲ τὴν βοήθεια τῶν δύο τροφῶν ἔγινε ἀντικατάστασις τῶν δύο βρεφῶν.

—«Ὥστε» σκέφθηκε ὁ Μόρισσον, ὅπως ἀποδεικνύουν τὰ πράγματα, ἔγινε ἀντικατάστασις τοῦ νεκροῦ ὀρφανοῦ διὰ τοῦ ζωντανοῦ.. Δὲν μοῦ μένει συνεπῶς, παρὰ νὰ μάθω τί ἀπέγινε τὸ ζωντανὸ μωρὸ καὶ τί ὄνομα τοῦ ἔδωσαν... Χωρὶς ἀμφιβολία ἔχει γίνει τὸ ἑξῆς: Τὸ ἀποθανὸν βρέφος ὠνομάζετο Μέρβιλ ἀγνώστου πατρός. Ἡ τροφὸς τὸ ἀντικατέστησε μὲ τὸ ζωντανό, τὸ ὁποῖο πῆρε καὶ τὸ ὄνομά του. Συνεπῶς ὁ Κρέντο Μέρβιλ εἶνε τὸ παιδὶ αὐτό. Ἄρα ὁ προστατευόμενος τῆς κυρίας Στάνλεϋ πρέπει νὰ ἔχῃ κάποιο ἄλλο ὄνομα, ἐφόσον τὸ ὄνομα Μέρβιλ ἀνῆκε στὸ βρέφος ποὺ πέθανε. Ποιὸ εἶνε τὸ πραγματικὸ ὄνομα τοῦ προστατευομένου τῆς κυρίας Στάνλεϋ; Αὐτὸ πρέπει νὰ μάθω...Μήπως ὁ Κρέντο εἶνε τὸ χαμένο παιδὶ τῆς Μώντ; Πολὺ τὸ ὑποπτεύομαι...

Ὁ Μόρισσον βγῆκε στὸ δρόμο, μπῆκε στὸ αὐτοκίνητό του καὶ τράβηξε γιὰ τὸ μέγαρο τῆς Μώντ.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΓΙΑΤΙ ΤΙΣ ΕΛΕΓΑΝ ΓΑΖΕΤΤΕΣ

Ὅπως ξέρετε, στὰ παλαιότερα χρόνια, τὶς ἐφημερίδες τὶς ἔλεγαν γαζέττες. Ξέρετε πῶς βγῆκε τὸ ὄνομα αὐτό; Ἀκοῦστε τὴν ἱστορία: Στὴ Βενετία, ποὺ ἦταν τότε στὶς δόξες της, ὁ κόσμος ποὺ εἶχε μεγάλο πάρε - δῶσε μὲ τὴν Ἀνατολή, ἐνδιαφερόταν πολὺ γιὰ τὰ νέα ἀπὸ τὰ μέρη ἐκεῖνα. Ἔτσι, λοιπόν, μόλις ἀνακαλύφθηκε ἡ τυπογραφία, ἕνας ἔξυπνος κάτοικος τῆς πολιτείας τῶν Δογήδων, σκέφθηκε νὰ τυπώσῃ σ' ἕνα φύλλο χαρτιοῦ ὅλα τὰ νέα ἀπὸ τὴν Ἀνατολή. Τὸ φύλλο αὐτὸ τὸ πουλοῦσε μιὰ γαζέττα ποὺ ἦταν ἕνα ἀπ' τὰ νομίσματα τῆς ἐποχῆς. Ἀπὸ τὸ νόμισμα αὐτὸ πῆρε τὸ ὄνομά της καὶ ἡ πρώτη ἐφημερίδα.

ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΟΙ ΓΑΜΟΙ

Ἕνας πολὺ περίεργος γάμος ἔγινε πρὸ ἐτῶν στὴν Βουδαπέστη, ὅπου κάποιος κύριος Σόμποντα παντρεύτηκε καὶ χώρισε τρεῖς ἀδελφές. Ὡστόσο ὅμως κάποιος Τόμας Κάμπρεθ, ἀπὸ τὸ Λέξιγκτον τῆς Βιργινίας, κατέρριψε ἕνα ρεκὸρ ἄνευ προηγουμένου. Ἐδῶ καὶ ἕνα χρόνο παντρεύτηκε τὴ Σάρρα Μπράουν, ἀφοῦ προηγουμένως εἶχε παντρευθῆ κατὰ σειρὰν τὶς δυὸ κόρες της!

Ἐπίσης ὁ Ἀμερικανὸς Φρέντ Ρίπερς, παντρεύτηκε τὴν 19ην Νοεμβρίου τοῦ 1930 τή... γιαγιά του! Πρέπει ὅμως νὰ σᾶς ἐξηγήσουμε ὅτι ἡ νύφη ἦταν μητρυιὰ τοῦ πατέρα τοῦ γαμπροῦ.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΙ ΚΑΡΔΙΟΚΑΤΑΚΤΗΤΑΙ

Εὐστράτιος Ράλλης

Ἕνας Ἕλλην Δὸν Ζουὰν τοῦ παληοῦ καλοῦ καιροῦ

Ο ΑΣΧΗΜΟΣ «ΓΟΗΣ»

Καὶ ἕνας Ἕλλην Δὸν - Ζουάν... Ὁ Εὐστράτιος Ράλλης. Ἔζησε πρὸ 60—70 ἐτῶν καὶ ἔδρασε στὴν τότε περιωρισμένη ἀθηναϊκὴ κοινωνία. Ἡ καταγωγή του ἦταν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολι. Ὡστόσο, πότε γεννήθηκε κανεὶς δὲν τὸ ἔμαθε. Γιατὶ ὁ Ἕλλην Δὸν Ζουὰν ἐφρόντιζε πάντα νὰ κρύβῃ τὴν ἡλικία του

Στοὺς κοσμικοὺς κύκλους ἦταν γνωστὸς ὡς «στρατηγὸς» Ράλλης. Στὴν πραγματικότητα ἦταν ὑποστράτηγος τῆς Οἰκονομικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ στρατοῦ. Ὅλοι ὅμως τὸν καλοῦσαν «στρατηγό». Ὁ Ράλλης ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ζωηρότερους ἀξιωματικοὺς τῆς ἐποχῆς του. Παντοῦ ἦταν περιζήτητος καὶ οἱ νέες κοπέλλες τῆς ἐποχῆς του τσακίζονταν ποιὰ νὰ τὸν πρωτοκαλέσῃ σπίτι της.

— Εἶνε ἕνας ἀληθινὸς Εὐρωπαῖος! ἔλεγαν γι' αὐτὸν μὲ θαυμασμό.

Καὶ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἡ ἐπωνυμία αὐτὴ ἀποτελοῦσε ἀληθινὸ τίτλο.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς ὁ Ράλλης ἦταν ἕνας ἐξαιρετικὸς τύπος. Εἶχε μιὰ κομψότητα καὶ μιὰ φινέτσα, ποὺ τὸν ἔκαναν νὰ ξεχωρίζῃ ἀπ' ὅλους τοὺς νέους τῆς ἐποχῆς του. Εἶχε σπουδάσει καὶ ζήσει πολλὰ χρόνια στὸ Λονδῖνο καὶ στὸ Παρίσι, μιλοῦσε θαυμάσια τρεῖς ξένες γλῶσσες, χόρευε μὲ περισσὴ χάρι τοὺς εὐρωπαϊκοὺς χοροὺς καὶ ἦταν ἄφθαστος στοὺς τρόπους. Καὶ ὅμως ὁ Ράλλης δὲν ἦταν οὔτε ὄμορφος, οὔτε μὲ παράστημα ἀρρενωπό, οὔτε εἶχε ἐπάνω του τίποτε τὸ ἰδιαίτερο ποὺ σαγήνευε. Ἦταν μᾶλλον ἄσχημος...

Ἦταν ὅμως ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ πνευματώδεις Ἀθηναίους Καὶ οἱ ἱπποτικοὶ τρόποι του, ἡ τέχνη μὲ τὴν ὁποία περιποιόταν τὶς κυρίες, ἡ εὐφυΐα του, τὸ σπινθηροβόλο πνεῦμα του, ἔκαμαν τὶς νέες τῆς ἐποχῆς νὰ ξετρελλαίνωνται μαζί του.

Κάθε λίγο καὶ μιὰ νέα «ἐρωμένη» ἀντικαθιστοῦσε τὴν παληά... Οἱ κοσμικὲς κυρίες ποὺ σύχναζαν στὴν πλατεῖα Συντάγματος δάγκωναν τὰ χείλη ἀπὸ ζήλεια, βλέποντάς τον κάθε τόσο μὲ μιὰ νέα κατάκτησι στὸ πλάϊ.

— Τὸν ἐλεεινό! ψιθύριζαν μὲ λύσσα. Ἄλλη πάλι ἔμπλεξε στὰ δίκτυά του. Τί διεφθαρμένος, τί ξετσίπωτος.

Μὰ ὁ καρδιοκατακτητὴς Ράλλης, περνοῦσε ἀπὸ μπροστά τους ἀγέρωχος, περήφανος, μὴ δίνοντας σημασία στὰ τόσο κολακευτικὰ γι' αὐτὸν σχόλια...

ΣΑΝ ΤΟΥΣ ΙΠΠΟΤΕΣ

Ἦταν ἡ ἐποχὴ ποὺ κυριαρχοῦσε ὁ ρωμαντισμὸς στὴν Ἀθήνα, ὅπως καὶ σ' ὅλη τὴν Εὐρώπη.

Οἱ γυναῖκες ὀνειρευόντουσαν ἱππότες μὲ πανοπλίες καὶ θρυλικοὺς ἥρωας καὶ οἱ «Τρεῖς σωματοφύλακες» ἀποτελοῦσαν τὸ προσφιλέστερό τους ἀνάγνωσμα.

Ἔτσι μιὰ μέρα μπῆκε στὸ μυαλὸ τοῦ γόητος Ράλλη, νὰ παίξῃ κι' αὐτὸς τὸν ρόλο ἑνὸς ἥρωος γιὰ ν' ἀγαπηθῇ ἀκόμη περισσότερο ἀπὸ τὶς ὡραῖες καὶ ἁβρὲς Ἀτθίδες.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἡ Κυβέρνησις παίζοντας ἕνα διπλωματικὸ παιχνίδι, ὑπέθαλπε μιὰ κρυφὴ ἐπανάστασι στὴν Ἤπειρο καὶ Θεσσαλία, προσποιουμένη τὴν ἀδιάφορο.

Τότε ὁ Ράλλης κατήρτισε ἕνα μικρὸ στρατιωτικὸ σῶμα καὶ ἀφοῦ ἔκαμε μιὰ πομπώδη δοξολογία στὸν Ἅγιο Γιώργη τὸν Καρύτση, ὅπου συγκεντρώθηκε ὅλη ἡ ἀθηναϊκὴ ἀφρόκρεμα, ἐπῆρε τὴν εὐλογία τοῦ ἀρχιερέως καὶ ἀνεχώρησε ἐπιδεικτικὰ ἀνάμεσα στὶς συμπαθητικὲς ἐκδηλώσεις τῶν παρισταμένων.

Πολλὰ μάτια ἐδάκρυσαν καὶ πολλὲς καρδιὲς τρυφερὲς σκίρτησαν μπροστὰ στὸν ἄφθαστον αὐτὸ ἡρωϊσμό του.

ΕΡΩΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑ ΛΑΦΥΡΑ!

Ἦταν μοιραῖο ὅμως ἡ ἱπποτικὴ αὐτὴ ἐκστρατεία τοῦ Ράλλη νὰ ἀποτύχῃ οἰκτρά. Ὁ ἐχθρὸς κυνήγησε τοὺς ἄνδρες τοῦ Ράλλη καὶ τοὺς κατετρόπωσε, καὶ ὁ ἀρχηγός τους ἐγκατέλειπε στοὺς Τούρκους τὸ ἄλογο μὲ τὶς ἀποσκευές του.

Τὸ κωμικώτερο τῆς ὑποθέσεως ἦταν ὅτι μέσα στὰ πράγματα τοῦ Ράλλη βρέθηκε ἕνα ὀγκῶδες χαρτοφυλάκιο, γεμᾶτο ἔγγραφα.

Ὁ Τοῦρκος ἀξιωματικὸς ποὺ εἶδε τὰ ἔγγραφα, νομίζοντας ὅτι ἦταν σπουδαῖα ντοκουμέντα ποὺ ἐπρόδιδαν μυστικὰ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, τὰ ἔστειλε στὴν Κωνσταντινούπολι.

Ἐκεῖ ἀνοίχτηκαν μπροστὰ στὸ ὑπουργικὸ Συμβούλιο.

Φαντασθῆτε ὅμως ποιὰ ἦταν ἡ κατάπληξί τους ὅταν ἀποκαλύφθηκε ὅτι τὰ σπουδαῖα ἔγγραφα ἦσαν... φλογερὰ ἐρωτικὰ γράμματα, ραβασάκια ποὺ ἔδιναν ὅρκους αἰωνίας πίστεως καὶ λατρείας, γεμᾶτα κορδελλίτσες, φωτογραφίες, ξεραμένα λουλούδια κλπ.!

Οἱ ὑπουργοὶ μὲ κόπο συγκράτησαν τὰ γέλια τους:

— Βρὲ τὸν καλντιρὶμ τσελεμπῆ! φώναξε ὁ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν. Μ' αὐτὰ τὰ μασκαραλίκια βγῆκε στὸ κλαρὶ ὁ ἀθεόφοβος!

ΓΟΗΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΓΗΡΑΤΕΙΑ

Μετὰ τὴν «ἡρωϊκὴ» αὐτὴ ἐκστρατεία του, ὁ Ράλλης συνετίσθηκε κάπως καὶ ξαναγύρισε στὴν παληὰ ζωή του.

Καὶ ξανάρχισε τοὺς θριαμβευτικοὺς περιπάτους του στὴν μοναδικὴ τότε κοσμικὴ ὁδὸ Πανεπιστημίου, σπητὸς καὶ ἀγέρωχος πάνω στὸ ἄλογό του, στὸ πλάϊ χαριτωμένων ἀμαζόνων.

Αὐτὸ γινόταν τ' ἀπογεύματα.

Τὰ βράδυα ὁ Ράλλης τὰ περνοῦσε στὴν Ἀθηναϊκὴ Λέσχη ἢ σὲ κανένα χορό.

Καὶ ἔτσι περνοῦσαν τὰ χρόνια καὶ πλήθαιναν οἱ κατακτήσεις του καὶ τὰ ἐρωτικὰ θύματά του..

Ὁ Ράλλης ἦταν ὁ ἱδρυτὴς τῆς «Φιλίππου Ἑταιρίας» καὶ ὁ ὀργανωτὴς τῶν πρώτων ἱπποδρομιῶν στὸ Φάληρο.

Ἀλλὰ καὶ ὅταν ἦρθαν τὰ γηρατειὰ καὶ οἱ πρῶτες ρυτίδες μὲ τὶς ἄσπρες τρίχες, ὁ ἀδάμαστος Δὸν - Ζουὰν δὲν τἄβαλε εὔκολα κάτω.

Χωρὶς δόντια, μὲ καμπουρίτσα, καὶ χέρια ποὺ ἔτρεμαν, ἐξακολουθοῦσε νὰ χορεύῃ καὶ νὰ γοητεύῃ...

Καὶ ὅλοι τὸν ἔδειχναν σὰν φαινόμενο ἀντοχῆς.

Ὁ Θέμος Ἄννινος τὸν ἐσατύριζε ἀγρίως στὸ «Ἄστυ» καὶ οἱ κυρίες τὸν κυττοῦσαν μὲ οἶκτο πιά.

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΤΕΛΟΣ

Πῶς μποροῦσε ὅμως ν' ἀνεχθῇ τὴν κατάστασι αὐτὴ ὁ ἄλλοτε περίφημος κατακτητὴς τόσων καὶ τόσων καρδιῶν;

Ἡ κατάπτωσίς του ἦταν ἀνυπόφορη καὶ ἡ ὑπερήφανη καρδιά του δὲν μποροῦσε νὰ τὴν ἀνεχθῇ.

Ἀπογοητευμένος ἀπὸ τὴν κατάντια του ἀποφάσισε νὰ θέσῃ τέρμα στὴ ζωή του.

Κλείστηκε, λοιπόν, στὸ σπίτι του, στὴν ὁδὸν Ζωοδόχου Πηγῆς — τὸ σπίτι αὐτὸ σώζεται ἀκόμη ὡς σήμερα — καὶ ἐκεῖ ἀφοῦ ἔστρωσε ἕνα τραπέζι μὲ πολλὰ πιάτα καὶ ποτήρια — ὅσες ἦσαν καὶ οἱ κατακτήσεις του! — τοποθέτησε μπροστὰ σὲ κάθε πιάτο καὶ ἀπὸ μιὰ φωτογραφία παληᾶς ἐρωμένης του καὶ ἄρχισε νὰ πίνῃ, τσουγκρίζοντας κάθε φορὰ τὸ ποτῆρι του μὲ τὰ ποτήρια τῶν ἄλλωτε ἀγαπημένων του.

Κατόπιν, κοντὰ στὴ χαραυγή, βγῆκε στὸ μπαλκόνι καὶ ἔκοψε τὸ λαιμό του μὲ ξυράφι...

Αὐτὸ ἦταν τὸ τραγικὸ τέλος τοῦ πιὸ ἰδιοτύπου τῶν Ἑλλήνων Δὸν - Ζουάν.

Ἡ ἀθηναϊκὴ κοινωνία τὸν θρήνησε πολὺ καὶ ἀκολούθησε μὲ ὀδύνη τὴν κηδεία του..

Καὶ τὰ τρυφερὰ γυναικεῖα μάτια ποὺ ἔκλαψαν γι' αὐτὸν δὲν ἦσαν λίγα καὶ αὐτὴ τὴ φορά...

x.—

Ἡ Τζουλιέττα ἔφυγε...

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Πόσο εἶμαι θλιμμένος!..

Ποτὲ δὲν αἰσθάνθηκα τόσο τὸ φρικτὸ μαρτύριο τῆς ἐρημιᾶς.

Τὴν περασμένη Κυριακὴ ἡ ἀνεψιά μου Τζουλιέττα ἐγκατέλειψε γιὰ πάντα τὸ σπίτι. Μοῦ ζήτησε ἀπὸ τὸ Σαββατόβραδο τὴν ἄδεια νὰ περάσῃ τὴν Κυριακὴ στὸ σπίτι μιᾶς φίλης της. Μὲ διαβεβαίωσε μάλιστα πὼς οἱ γονεῖς τῆς φίλης της θὰ τὴν συνώδευαν στὶς 10 τὸ βράδυ ὡς τὸ κατῶφλι τοῦ σπιτιοῦ μου. Ἔδωσα τὴν ἄδεια καὶ τὴν Κυριακὴ τὴν πέρασα ὁλομόναχος. Τὸ μεσημέρι ἔφαγα ἔξω σ' ἕνα ἑστιατόριο. Γυρίζοντας βρῆκα ἕνα γράμμα κάτω ἀπὸ τὴν πόρτα μου. Τὸ ἄνοιξα καὶ ὅταν διάβασα τὶς πρῶτες γραμμές, ἡ καρδιά μου κόντεψε νὰ ραΐσῃ...

Τὸ γράμμα αὐτὸ ἦταν μιὰ τρανὴ ἀπόδειξις τῆς βλαβερῆς ἐπιδράσεως τῶν ρεαλιστικῶν βιβλίων στὴ φαντασία τῶν σύγχρονων κοριτσιῶν. Μοὔγραφε:

«Ἀγαπητέ μου θειούλη,

Δὲν θέλω νὰ περάσετε μιὰ κακὴ νύχτα, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ τρέξετε ἄδικα στὰ ἀστυνομικὰ τμήματα, στὰ νοσοκομεῖα, στὸ νεκροτομεῖο πρὸς ἀναζήτησί μου.

»Δὲν αὐτοκτόνησα, θεῖε μου.

»Ἁπλούστατα κάποιος μὲ ἀπήγαγε μὲ τὴ συγκατάθεσί μου καὶ φεύγουμε γιὰ τὴ Βενετία.

»Σὲ λίγες μέρες ἕνας παπᾶς θὰ μᾶς ἑνώσῃ μπρὸς στὸν Θεὸ καὶ θὰ γίνω τότε ἡ κυρία Γουέλντουϊν.

»Θὰ ἔχω μιὰ ἔπαυλι σπουδαία καὶ ἐλπίζω πὼς μετὰ τὸ γαμήλιο ταξίδι θὰ μᾶς ἐπισκεφθῆτε.

»Πιστεύω, ἀγαπητέ μου θειούλη, πὼς δὲν θὰ μείνετε κατάπληκτος μὲ τὸ γράμμα μου αὐτό, γιατὶ σεῖς εἶσθε ὑπεύθυνος γιὰ τὸ τελευταῖο μου διάβημα.

»Σᾶς ἀγάπησα πολύ, θεῖε μου, κι' ἤμουν εἰλικρινὴς ἀπέναντί σας ὅταν σᾶς ἐξομολογήθηκα. Σεῖς μοῦ φέρατε ὡς ἐμπόδιο τὴν διαφορὰ τῆς ἡλικίας μας.

»Κι' ἕνα σωρὸ ἄλλα, ποὺ θὰ ἐμπόδιζαν τὴν ἀγάπη μας νὰ πάρῃ τὸ δρόμο της...

»Μὲ συμβουλέψατε νὰ περιορισθῶ στοὺς νέους ποὺ μὲ περιτριγύριζαν. Ἄκουσα τὴ συμβουλή σας καὶ ἀπ' ὅλους αὐτοὺς διάλεξα τὸν ἀγαπημένο μου Νάτ.

»Ὁ ὡραῖος Νὰτ Γουέλντουϊν εἶνε τέλειο παιδί. Ἦταν τὸ τελευταῖο μου φλέρτ. Τὸν λατρεύω καὶ μὲ λατρεύει. Εἶνε ὀρφανὸς καὶ πλούσιος χωρὶς ὑποχρεώσεις.

»Μοῦ προσέφερε τὴν καρδιά του, τὸ ὄνομά του, τὰ πλούτη του καὶ φυσικὰ ἐγώ, θεῖε μου, δὲν τὰ ἀπέρριψα.

»Λυποῦμαι μόνο ποὺ δὲν μπορῶ νὰ παρουσιαστῶ μπροστά σας ἐπὶ τοῦ παρόντος. Τὸ ἴδιο καὶ ὁ Νάτ. Καὶ εἶμαι βέβαιη πὼς δὲν θὰ μὲ κάνῃ δυστυχισμένη.

»Στὸ κάτω - κάτω τῆς γραφῆς, εἶμαι τώρα πλούσια. Ὁ Νάτ μου εἶνε ἑκατομμυριοῦχος, παρακαλῶ.

»Δὲν θὰ ζῶ πιὰ εἰς βάρος σας, θεῖε μου καὶ αὐτὸ μ' ἀνακουφίζει.

»Δὲν ἀξίζω τὰ δάκρυά σας.

»Εἶμαι πολὺ κακὴ γιὰ νὰ κλαῖτε ἐξ αἰτίας μου...

»Δὲν εἶμαι παρὰ μιὰ σύγχρονη κοπέλλα, ξεμυαλισμένη, ἀλλὰ καὶ πρακτική. Ἤθελα νὰ προσθέσω κάτι ἀκόμη, ἀλλὰ φθάνει πιά...

»Ἐπωφελήθηκα τῆς πρωϊνῆς ἀπουσίας σας γιὰ νὰ πάρω τὶς ἀποσκευές μου καὶ ν' ἀφήσω τὸ γράμμα μου αὐτό...

»Ὅταν θὰ τὸ διαβάζετε, θᾶμαστε μακρυὰ καὶ ἕνα δάκρυ, μαντεύω, θὰ κυλήσῃ στὰ μάγουλά σας, δάκρυ πόνου καὶ ζήλειας.

Σὲ φιλῶ,
Ζουλιέττα»

Τὸ γράμμα αὐτὸ μὲ λύπησε πολύ. Τί μποροῦσα ὅμως νὰ κάνω; Πῆρα τὸ πρᾶγμα φιλοσοφικὰ καὶ συγκράτησα τὰ δάκρυά μου ποὺ μοῦ βούρκωσαν τὰ μάτια.

Στὸ ἑξῆς θὰ ζῶ μόνος, λησμονημένος, χωρὶς τὴν γλύκα τῆς ἀγάπης της.

Εἶνε φρικτό, πολὺ φρικτὸ νὰ εἶνε κανεὶς γέρος!

Κ. ΚΟΝΣΚΥ

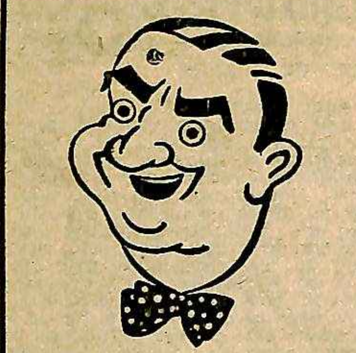

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟ

ΕΥΘΥΜΗ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Ὁ Ἀρθοῦρος Ντυπόν, φτωχὸς λογιστὴς σὲ μιὰ μεγάλη ἐπιχείρησι, εἶχε δανειστῆ ἀπὸ τὸν μικρὸ τοῦ γραφείου χίλιες δραχμὲς γιὰ νὰ δοκιμάση τὴν τύχη του στὸ «Λαχεῖο τῶν Συντακτῶν».

Ὁ ἀριθμὸς τοῦ λαχείου του ἦταν 333.333. Τὰ πολλὰ τριάρια ἔγιναν ἀφορμὴ νὰ πιάσουν στὴν κοροϊδία τὸν Ἀρθοῦρο οἱ συνάδελφοί του

—Ποτὲ δὲν θὰ κληρωθῆ ὁ ἀριθμὸς αὐτός, τοῦ ἔλεγαν. Ἔχει πάρα πολλὰ τριάρια!

Αὐτὰ τὰ λόγια κλόνισαν τὴν πεποίθησι τοῦ Ἀρθούρου ποὺ φανταζόταν κιόλας τὸν ἑαυτό του ἑκατομμυριοῦχο. Γιὰ σκεφθῆτε: 20.000.000 δραχμές! Εὐτυχῶς ὅμως δὲν εἶχε πῆ τίποτα στὴ Σοφία τὴ γυναίκα του.

Μιὰ μέρα, λοιπόν, ποὺ ὁ μικρὸς τοῦ γραφείου ζήτησε πίσω τὰ δανεικά του ὁ Ἀρθοῦρος τοῦ εἶπε ἀποφασιστικά:

— Θέλεις τὸ λαχεῖο ; Εἴκοσι ἑκατομμύρια, ὄχι ἀστεῖα!

Τέλος ἔφθασε καὶ ἡ ἡμέρα τῆς κληρώσεως. Ὁ Ἀρθοῦρος βρισκόταν μὲ τοὺς φίλους του στὸ καφενεῖο τὴν ὥρα τῆς κληρώσεως καὶ ἄκουσε ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο τὸν πρῶτο ἀριθμό:

—33.333!

Ὁ Ἀρθοῦρος λιποθύμησε. Οἱ φίλοι του εἶδαν κι' ἔπαθαν νὰ τὸν συνεφέρουν.

—Εἶνε ἀπ' τὴ χαρὰ ποὺ βγῆκαν τὰ τριάρια του! Ἔλεγαν.

Μόλις ὅμως ὁ Ἀρθοῦρος συνῆλθε καὶ τοὺς διηγήθηκε τὴν θλιβερὴ ἱστορία του, ἕνας συνάδελφός του εἶπε:

— Πᾶμε νὰ βροῦμε τὸν Γιῶργο. Κάτι θὰ σοῦ δώση καὶ σένα.

Καὶ ἔτρεξαν ὅλοι μαζὶ στὸ σπίτι τοῦ μικροῦ.

—Κατάρα ! φώναξε ἐκεῖνος. Τὸ πούλησα στὴν κ. Μαριγώ, τὴ θυρωρό μας! Πᾶμε νὰ τὴν βροῦμε!

Ὅλοι μαζὶ ἔσπευσαν στὸ θυρωρεῖο, ὅπου ἡ κ. Μαριγ τοὺς ὑποδέχτηκε μισοντυμένη.

— Συμφορὰ καὶ μαυρίλα! ἀναστέναξε ἐκείνη. Ὁ ἀριθμὸς ἐκεῖνος ἦταν πολὺ παράξενος καὶ δὲν πίστευα νὰ κερδίσω, γι' αὐτὸ τὸ πούλησα στὸν Ἀνδρέα τὸν ταχυδρόμο. Σταθῆτε ὅμως, νὰ πᾶμε νὰ τὸν βροῦμε. μοναχοφάος δὲν εἶνε, θὰ θυμηθῆ κι' ἐμᾶς τοὺς φτωχούς.

Καινούργια ἔκπληξις τοὺς περίμενε στὸ σπίτι τοῦ διανομέως Ἀνδρέα.

— Πόσο θὰ χαρῆ ὁ Ζαχαρίας μου! εἶπε ὁ Ἀνδρέας. Τὸν ξέρετε τὸ γυιό μου; Εἶχε εἰκοσιτετράωρη ἄδεια ἀπ' τὸ λόχο καὶ τοῦ ἔδωσα τὸ λαχεῖο.

Ὅλοι κυττάχθηκαν μὲ ἀγωνία.

—Ποῦ εἶνε ὁ Ζαχαρίας ; τόλμησε νὰ ρωτήση πρῶτος ὁ Γιῶργος.

— Ἔφυγε γιὰ τὸ λόχο του. Νὰ τοῦ τηλεγραφήσωμε ὅμως. Πόσο θὰ χαρῆ. Θὰ τοῦ τηλεγραφήσω νὰ μᾶς τηλεφωνήση αὔριο τὸ πρωῒ στὸ καφενεῖο. Ἐλᾶτε, κερνῶ ἐγώ...

⁂

Τὴν ἄλλη μέρα, τὸ μεσημέρι, ὅλοι εὑρίσκοντο στὸ καφενεῖο, συγκεντρωμένοι κοντὰ στὸ τηλέφωνο. Τέλος ἀκούστηκε τὸ ποθητὸ κουδούνισμα. Ὁ Ἀνδρέας πῆρε τὸ ἀκουστικὸ καὶ οἱ ἄλλοι παρακολουθοῦσαν τὰ ἐρωτήματά του.

—Χάθηκα! Κεραμίδα! ψιθύρισε στὸ τέλος ὁ διανομεύς. Ὁ Ζαχαρίας μου δὲν ἔχει πιὰ τὸ λαχεῖο. Τὸ πούλησε πρὶν φύγη στὸν Μπουγκρί, τὸν ταβερνιάρη τῆς πλατείας τῆς ἀγορᾶς.

— Πᾶμε στὸν Μπουγκρί, εἶπε ὁ Ἀρθοῦρος.

— Ὁ Μπουγκρὶ εἶνε τρομερὰ φιλάργυρος καὶ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τοῦ ἀποσπάση δεκάρα, εἶπε ὁ Ἀνδρέας. Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ πουλήση ὁ Ζαχαρίας τὸ λαχεῖο! Τώρα πρέπει νὰ πληρώσω καὶ τὰ κεράσματα...

Πῆγαν στοῦ Μπουγκρὶ ποὺ τοὺς ὑποδέχτηκε φιλομειδέστατος. Δώδεκα πελάτες δὲν εἶνε καὶ λίγοι.

—Δώδεκα ποτηράκια!

Κι' ἐνῶ τὰ ἔφερνε, ὁ Ἀνδρέας τοῦ εἶπε:

— Μπορεῖς νὰ μᾶς κεράσης Μπουγκρί. Κέρδισες τὸν πρῶτο ἀριθμὸ τοῦ λαχείου.

Ἀπ' τὴν συγκίνησί του ὁ Μπουγκρὶ ἄφησε νὰ τοῦ πέση ὁ δίσκος μὲ τὰ ποτήρια.

— Σατανᾶ! Κέρδισαν ὅλα ἐκεῖνα τὰ τριάρια; Κι' ἐγὼ ὁ ἠλίθιος ξαναπούλησα τὸ λαχεῖο στὸν Μιχάλη ποὺ πουλάει πάπιες στὴν ἀγορά.

— Καὶ τώρα, ἀσφαλῶς, θὰ μᾶς κάνη τὴν...πάπια, εἶπε καλαμπουρίζοντας ὁ Γιῶργος.

Κατὰ σύμπτωσιν τὴν ἴδια ἐκείνη στιγμὴ ἔμπαινε στὴν ταβέρνα ὁ Μιχάλης μὲ τὶς πάπιες του.

—Σὲ καλὴ μεριά! τοῦ φώναξε ὁ Μπουγκρί.

— Τί θέλεις νὰ πῆς; τὸν ρώτησε ἐκεῖνος ἔκπληκτος.

— Τὸ λαχεῖο ποὺ σοῦ πούλησα κέρδισε τὸν πρῶτο ἀριθμό.

—Κατάρα! Φτάνει ὅμως ἡ ἀναθεματισμένη ἡ γυναίκα μου ποὺ μ' ἔβαλε νὰ τὸ πουλήσω!

— Σὲ ποιόν ; ρώτησαν ὅλοι μαζὶ μ' ἕνα στόμα.

—Οὔτε ξέρω. Σὲ κάποιαν ποὺ τῆς πούλησα πέντε αὐγά. Τῆς τὸ ὑπελόγισα στὰ ρέστα γιὰ χιλιάρικο. Καταραμένη Ἀσπασία, θὰ σοῦ τσακίσω τὰ πλευρά!

Ἐδῶ σταματοῦσαν τὰ ἴχνη τοῦ κερδισμένου λαχείου.

Κατασυγχισμένος ὁ Ἀρθοῦρος γύρισε σπίτι του, ὅπου τὸν περίμενε ἕνα τηλεγράφημα τῆς γυναίκας του:

«Ἔρχομαι αὔριο μὲ τὴ μαμᾶ. Σὲ φιλοῦμε..»

—Θεέ μου! ἀναστέναξε ὁ Ἀρθοῦρο. Χάθηκα ! Ἀντὶ νὰ μοῦ πέση τὸ λαχεῖο, μοῦ πέφτει ἡ κεραμίδα τῆς πεθερᾶς μου!...

Κι' ἔπεσε κι' αὐτὸς λιπόθυμος.

ΣΙΜΟΝ ΜΠΡΙΝΤΙΕ

Ὁμαδικὲς δηλητηριάσεις

Ἕνα τραγικὸ γαμήλιο συμπόσιο

Στὸ Ντινάρ, κάτω ἀπὸ τὸν ἴσκιο τῶν δέντρων. — Τὸ κεφάτο φαγοπότι. — Ἕνας γαμπρὸς ποὔχει κάψει καρδιές. — Ἡ μελαχροινὴ Μιάρκα. — Ὅπου ἀρχίζει νὰ θερίζη ὁ θάνατος. — Τὰ ὕποπτα μανιτάρια. — Τί ἀπέδειξαν οἱ ἀνακρίσεις κτλ. κτλ.

Στὸ Ντινάρ, στὴ γραφικὴ λουτρόπολι τῆς Βρετάννης, διαδραματίσθηκε ἡ τραγικὴ ἱστορία ποὺ πρόκειται νὰ σᾶς διηγηθοῦμε σήμερα. Εἶνε μιὰ ἱστορία ἀσυνήθιστη καὶ ἀσφαλῶς ἡ συνταρακτικώτερη ἀπ' ὅσες μπορεῖ κανεὶς νὰ βρῆ στὰ χρονικὰ τῶν ὁμαδικῶν δηλητηριάσεων.

Ἑβδομῆντα δύο πρόσωπα γευματίζουν γύρω ἀπὸ ἕνα τραπέζι γάμου ἀνθοστόλιστο, στρωμένο στὸν ἴσκιο αἰωνοβίων δένδρων. Ὁ λόφος εἶνε ὁλάνθιστος, γιατὶ εἶνε ἡ ἄνοιξις. Ὁ ἥλιος λάμπει χρυσὸς, καὶ στὸ βάθος τὸ πανόραμα τοῦ Ἀτλαντικοῦ ἁπλώνεται καταγάλανο. Ὅλα γελοῦν. Ἡ συντροφιά, ποὺ τὴν εὐθύμησε τὸ καλὸ κρασί, ἐξακολουθεῖ καφάτη τὸ χαρούμενο φαγοπότι. Οἱ σερβιτόροι πηγαινοέρχονται ἀκούραστοι μὲ τὶς πιατέλλες κατάφορτες ἀπὸ τὰ πιὸ ορεκτικὰ ἐδέσματα, τὰ βιολιὰ παίζουν, τὸ πανηγῦρι βρίσκεται στὸ φόρτε του. Ὁ γαμπρὸς χαμογελᾷ ἀπὸ εὐτυχία Εἶνε ὁ πλουσιώτερος κτηματίας τοῦ Ντινάρ.

Ὁ Φίλιππος Μπρυβαὶ δὲν εἶνε βέβαια πολὺ νέος. Ἔχει περάσει τὰ σαράντα, ἔχει γλεντήσει τὴ ζωή του καὶ στὸ Ντινάρ ὑπάρχουν πάντα οἱ κακόγλωσσοι ποὺ ἔχουν νὰ ποῦνε πὼς μὲ τὶς γυναῖκες δὲ φέρθηκε πάντα τίμια. Νά, λόγου χάρι, αὐτὴ ἡ μελαχροινὴ κοπέλλα, ἡ Μιάρκα, ποὺ σερβίρει τώρα κρασὶ στοὺς συνδαιτημόνες, ὑπῆρξε κι' αὐτὴ θῦμα του. Ἔτσι λένε στὸ Ντινάρ. Ὁ Φίλιππος τὴ γνώρισε ὅταν πρωτοῆρθε ξενοδουλεύτρα στὰ κτήματά του, ἐδῶ καὶ τέσσερα χρόνια, τὸ 1871. Καὶ λένε πὼς τὴν πλάνεψε, πὼς τὴν ἔκαμε μητέρα κι' ὕστερα τὴν παραπέταξε. Τώρα ἡ Μιάρκα, δούλα πάντα, σερβίρει κρασὶ στὸ γάμο τοῦ ἀφέντη της. Φαίνεται ἀδιάφορη, ὅμως στὰ μεγάλα τσιγγάνικα μάτια της λάμπει μιὰ παράξενη φλόγα μίσους... Μὲ πόση κρυφὴ περιφρόνησι κοιττάζει τὴ νύφη. Εἶνε μιὰ ἀσθενικὴ νέα μὲ ξεπλυμένα γαλανὰ μάτια καὶ ἀχυρένια μαλλιά, ποὺ μοιάζει σὰ μιὰ ξεθωριασμένη ζωγραφιά. Μὰ ἄν δὲν ἔχει κάλη, ἔχει μεγάλη προῖκα, κτήματα, τσιφλίκια κι' ἕνα ὁλόκληρο στόλο ἀπὸ ψαροκάϊκα. Καὶ ὁ Φίλιππος Μπρυβαὶ ἔχει πιὰ φτάσει σὲ ἡλικία ποὺ ὁ ἄνθρωπος βάζει μυαλό, παρατᾷ τὶς νεανικὲς τρέλλες καὶ κυττάζει τὸ συμφέρον του.

Τὸ γλέντι συνεχίζεται πρόσχαρο ὥς ἀργὰ τὸ ἀπόγευμα. Κι' ὕστερα τὴν ὥρα ποὺ ὁ ἥλιος κατακόκκινος γέρνει πρὸς τὴ δύσι του, ἡ σκηνογραφία ἀλλάζει ξαφνικὰ καὶ ξεσπᾷ τὸ δρᾶμα.

Δὲν εἶνε πολὺ ὥρα ποὺ σερβιρίσθηκαν δέκα μεγαλοπρεπεῖς γαλλοποῦλες, παραγεμισμένες μὲ μανιτάρια κι' εἶνε τώρα ἡ ὥρα τῶν φρούτων, τῶν γλυκῶν καὶ τῶν προπόσεων. Ὁ καθένας θέλει νὰ πῆ τὶς εὐχές του.. Νὰ τώρα ὁ πατέρας τῆς νύφης, ἕνας θεόρατος καλοδεμένος γέρος, μὲ τὸ ποτῆρι στὸ χέρι, ὄρθιος, ἀπευθύνεται στὸ ζευγάρι τῶν νεονύμφων. Ἀραδιάζει τὰ συνηθισμένα λόγια ποὺ λένε σὲ τέτοιες περιστάσεις, μὲ πολλὴ συγκίνησι, κι' ὕστερα ξαφνικά, κομπιάζει, σταματᾷ μιὰ γκριμάτσα πόνου τοῦ παραμορφώνει τὸ πρόσωπο καὶ πέφτει νεκρός!

Κατάπληκτοι οἱ καλεσμένοι συνωθοῦνται γύρω ἀπὸ τὸ πτῶμα. Ἡ νύφη ξεφωνίζει σπαρακτικά ἕνας γιατρὸς ποὺ παρευρίσκεται στὸ γαμήλιο φαγοπότι ἀνασκουμπώνεται γιὰ νὰ ἐξακριβώση τὴν αἰτία τοῦ κακοῦ. Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, καθὼς σκύβει νὰ ἐξετάση τὸ νεκρό, παραπατᾷ, λυγίζει καὶ σωριάζεται δίπλα στὸ πτῶμα. Ὕστερα ἔρχεται ἡ σειρὰ τοῦ γαμπροῦ, ποὺ ξαφνικὰ μπήγει μιὰ κραυγή, φέρνει τὸ χέρι στὸ λαιμό του σὰ νὰ πνίγεται, γουρλώνει τὰ μάτια καὶ πέφτει. Εἶνε νεκρός! Τὴν κατάπληξι διαδέχεται πανικός.

—Τὰ μανιτάρια! φωνάζει κάποιος μὲ τρόμο κι' ὅλοι μὲ φρίκη ἀρχίζουν νὰ μαντεύουν τὴ φοβερὴ ἀλήθεια.

Καὶ τοὺς πιάνει τότε ὅλους μιὰ ἀπερίγραπτη σύγχισις, μιὰ τρομάρα, σὰν παραφροσύνη. Ἕνας-ἕνας σωριάζονται χάμω. Πολλοὶ ἀπὸ τὴ φρίκη παραφρονοῦν. Ἄλλοι τρέχουν σὰν τρελλοί, σὰ νὰ θέλουν νὰ ξεφύγουν τὸ χάρο ποὺ τοὺς κυνηγάει

Καβάλλα σ' ἕνα ἄλογο, κάθιδρος, ἔντρομος ἔχει φτάσει κι' ἕνας ἄλλος γιατρὸς ἀπὸ τὸ Ντινάρ καὶ ξεπεζεύει ἀνάμεσα στὰ σωριασμένα πτώματα. Τὸν περιτριγυρίζουν ἔντρομοι ὅσοι ἀκόμα ζοῦν, διαγκωνίζονται πανικόβλητοι νὰ τὸν πλησιάσουν, νὰ τὸν ἀγγίξουν, πιστεύοντας πὼς αὐτὸ φτάνει γιὰ νὰ σωθοῦν! Ἀλλοίμονο...εἶνε πολὺ ἀργά. Ἕνας-ἕνας πεθαίνουν... Εἶνε ἑξῆντα τρεῖς οἱ δηλητηριασμένοι. Ἐννέα μονάχα ζοῦν κι' αὐτοὶ εἶνε καὶ οἱ μόνοι ποὺ θὰ γλυτώσουν. Αὐτοὶ ἦταν οἱ τυχεροὶ ποὺ δὲν ἔφαγαν ἀπὸ τὶς γαλλοποῦλες ποὺ ἦταν παραγεμισμένες μὲ θάνατο...

⁂

Ἕνα τέτοιο ὁμαδικὸ φονικὸ δὲν μποροῦσε ν' ἀφήση τὸν κόσμο ἀδιάφορο. Σ' ὁλόκληρη τὴν περιφέρεια, κι' ὕστερα σ' ὁλόκληρη τὴ χώρα, ἡ τρομερὴ εἴδησις ἀκούστηκε μὲ φρίκη. Οἱ ἀρχὲς κινητοποιήθηκαν κι' ὀνομαστοὶ ἐπιστήμονες τῆς ἐποχῆς, ὅπως ὁ Λουῒ Ρουμπερζόν, ἐνδιαφέρθηκαν νὰ μάθουν τί εἴδους μανιτάρια ἦταν αὐτὰ ποὺ ἐπέφεραν τὸ θάνατο σὲ τόσους πολλοὺς ἀνθρώπους μαζὶ καὶ μὲ τόση ταχύτητα. Ἔπρεπε νὰ βρεθῆ ἐκεῖνος ποὺ τὰ εἶχε μαζέψει ἀπ' τὸ γειτονικὸ δάσος τοῦ Σαὶν Πρέ... Ἔπρεπε νὰ ἐξακριβωθῆ ἂν τὸ τραγικὸ λάθος του ὠφείλετο σὲ ἄγνοια. Καὶ ἄρχισαν οἱ ἀνακρίσεις. Ἕνας γέρος ἐπιστάτης, ὁ Ζακομπώ, αὐτὸς ποὺ εἶχε μαζέψει τὰ μανιτάρια, ὡρκιζόταν ὅτι δὲν ἔκαμε λάθος. Χιλιάδες φορὲς τ' ἀφεντικά του τὸν εἶχαν στείλει γι' αὐτὴ τὴ δουλειὰ καὶ ποτὲ δὲν συνέβη δυστύχημα. Τὸν φυλάκισαν ὡστόσο καὶ τὸν ὑπέβαλαν σὲ βασανιστήρια γιὰ νὰ ὁμολογήση. Ἡ ἐπιμονή του ὅτι εἶνε ἀθῶος ἐκλόνισε στὸ τέλος τοὺς ἀνακριτάς, ἀλλὰ ὁ γέρος, ἐπιβαρυνόταν μὲ μιὰ χρηματικὴ κατάχρησι, ποὺ ἦταν ἐνδεχόμενο νὰ ἤθελε νὰ καλύψη θανατώνοντας τοὺς κυρίους του. Κι' ἔτσι ὁ Ζακομπὼ καταδικάσθηκε σὲ κρεμάλα... Ἀλλά, ὅπως συμβαίνει στὰ μυθιστορήματα, ὁ ἄτυχος ἐπιστάτης σώθηκε τὴν τελευταία στιγμή. Τὴν ὥρα ποὺ οἱ δήμιοι ἦταν ἕτοιμοι νὰ τοῦ βάλουν τὴ θηλειὰ στὸ λαιμὸ ἦρθε τὸ μήνυμα ὅτι ὁ ἔνοχος εἶχεν ἀποκαλυφθῆ.

⁂

Ἐντελῶς τυχαῖα, ἕνας νέος χωρικὸς διηγήθηκε σ' ἕνα καπηλειὸ πὼς προσπάθησε νὰ φιλήση μιὰν ὄμορφη κοπέλλα στὸ δάσος, τὴν ὥρα ποὺ αὐτὴ μάζευε μανιτάρια. Τὴν περιέγραψε πάνω στὸ μεθῦσι του τόσο παραστατικά, ὥστε ὁ ἀστυνομικὸς ποὺ κουτσόπινε στὸ διπλανὸ τραπέζι ἀναγνώρισε τὴ Μιάρκα. Οἱ ὑπόνοιες ποὺ σχημάτισε ἦταν σωστές. Ἡ μελαχροινὴ κοπέλλα μὲ τὰ μαῦρα τσιγγάνικα μάτια, ἡ προδομένη μαιτρέσσα τοῦ κυρίου της, αὐτὴ σερβίρισε τὸ θάνατο στὸ γαμήλιο τραπέζι τοῦ ἐραστοῦ της! Τὰ μανιτάρια τοῦ γέρο Ζακομπὼ εἶχαν ἀντικατασταθεῖ τὴν τελευταία στιγμὴ ἀπὸ ἄλλα δηλητηριώδη. Ἡ ἀτιμασμένη εἶχε συλλάβει κι' ἐκτελέσει τὴν τρομερώτερη ἐκδίκησι παίρνοντας στὸ λαιμό της ἑξῆντα ἀθώους...

Ἡ ἐνοχή της φάνηκε καθαρὰ τὴν ἄλλη μέρα. Ὅταν ὁ Ζακομπὼ γύρισε στὸ κτῆμα, ἐλεύθερος πειά, ἡ Μιάρκα ποὺ εἶχε καταλάβει ἀπ' τὶς ἀνακρίσεις ποὺ γίνονταν ὅτι εἶχεν ἀνακαλυφθῆ. ἐξαφανίστηκε. Ὁλόκληρο ἀπόσπασμα χωροφυλάκων κινητοποιήθηκε γιὰ νὰ τὴν ἀνακαλύψη Δὲ βρέθηκε πουθενά...

Μετὰ λίγες μέρες, ἕνας ψαρᾶς βρῆκε τὸ πτῶμα τῆς Μιάρκας κοντὰ στὸν περίφημο γαλάζιο βράχο τοῦ Ντινὰρ ποὺ φέρει ἀπὸ κείνη τὴ μέρα τὸ ὄνομά της: «Ὁ βράχος τῆς Μιάρκας».

Ἡ τραγικὴ κακοῦργος, προτοῦ πέση νὰ πνιγῆ, χάραξε μ' ἕνα μαχαίρι ἐπάνω στὸ ὑψηλότερο σημεῖο τοῦ βράχου τὰ λίγα αὐτὰ λόγια, ποὺ περικλείουν ὁλόκληρο τὸ σπαρακτικό της δρᾶμα: «Ἐκδικήθηκα τὰ χαμένα μου νειάτα... Μὰ λυποῦμαι τοὺς ἄλλους ἀθώους»...

Ὅποιος περάσει καὶ σήμερα ἀκόμα ἀπ' τὸ Ντινάρ, δὲν παραλείπει νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν «Βράχο τῆς Μιάρκας». Τὰ λόγια ποὺ ἐχάραξε στὴν πέτρα ἐπάνω τἄχει μισοσβύσει ὁ καιρός. Μὰ μένει πάντοτε καθαρὰ χαραγμένος αὐτὸς ὁ ὡραῖος στῖχος τοῦ ποιητοῦ Λεκὸντ ντὲ Λὶλλ ποὺ ἀφιέρωσε στὴν πνιγμένη, ὅταν πέρασε ἀπὸ τὸ Ντινάρ:

Ὦ αἰώνιο σύμβολο τῆς ἀγάπης
ποὺ μᾶς σκοτίζεις τὸ λογισμὸ
πέθανες ὅταν ἀκόμη ζοῦσες
καὶ ζῆς τώρα ποὺ ἐπέθανες.
Ἔσπειρες τὴ συμφορὰ γιὰ νὰ δεί-
(ξης
πὼς ὁ ἔρωτας δὲν εἶνε ἀρετὴ
μὰ ἕνα αἱματηρὸ ἔνστικτο
ποὺ τυφλώνει καὶ ἐξαγνίζει!

Οἱ λωλάδες τῆς ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Ο ΓΙΑΒΟΥΚΛΟΥΣ

Τὸ ξαφνικὸ κι' ἀταίριαστο μέσ' τὸν ἥσυχο καὶ τίμιο συνοικισμό, σήκωσε τὸ μαχαλᾶ στὸ ποδάρι, κι' ἤκανε νὰ μαζευτοῦνε ὅλες ἐκεῖ δαιμονὰς στὸ ντουρσὲ κι, γύρω ἀπ' τὸ σπίτι τσ' Ἐφταλίας καὶ νὰ κρυφοκυττάζουνε περίεργες καὶ νὰ ψάχνουν ἀνήσυχες ἀπ' τὶς χαραματιές.

Ἀπὸ σπίτι σὲ σπίτι, ἀπὸ πόρτα σὲ πόρτα, ἀπὸ παράθυρο σὲ παράθυρο, ἐρωτήσεις διασταυρωνόντουσαν δεξιὰ καὶ ζερβά...

— «Ποιὸς» καὶ «πῶς» τἄχα νἆνε ὁ γιαβουκλοῦς ποὺ μέρα μεσημέρι τὸν ἔβαλε μέσα ἡ Ἐφταλία, καὶ δὲ φοβήθηκε ἡ ἀθεόφοβη!!! Κρῖμα στὸν ἄντρα ποὔχε!

— Καλὰ νὰ πάθη ὁ ἀχμὰκ - μπουνταλᾶς! εἶπε μιὰ γεροντοκόρη — καὶ τὰ χείλη της στάζανε φαρμάκι — ἂς ἤπαιρνε μιὰ μὲ μεστωμένα μυαλά. Ἀλλὰ βλέπεις δὲν ἐξετάζουνε τιμὴ καὶ ὑπόληψι! Ὄχι! Ἡ φρονιμάδα κι' ἡ νοικοκυρωσύνη δὲν ἔχουν πέρασι.

— Ἄχ, ἡ σκύλα, γιατὶ νὰ τὸ κάνει; Τί τσ' ἔλειπε; Μὰ τί τσί; εἶπε ἡ Θανασία τοῦ Χλεχλέ. Ἐκεῖνος ὁ Νικολάκης ποῦ νὰ τὴν κάτση δὲν ἤξερε!... Μὲ τὰ σεργιάνια τση, μὲ τὰ λοῦσα τση, τὴν ἔβλεπε μέσ' στὸ στόμα!... Τσ' εἶχε στασίδι στὴν ἐκκλησιά, τσ' ἤπαιρνε γυναῖκα στὴ μπουγάδα, καὶ παραδουλέφτρα στὰ στρωσίματα, στὸ λουτρὸ τὴν ἔστελνε πάντα μ' αὐτοκίνητο! Τὸ τροφαντὸ ἀγγοῦρι, μελτζάνα, ἐκείνη ἤθελε νὰ τὸ πρωτοπασκάση!

Ἔξαφνα τὰ παιδιὰ τῆς γειτονιᾶς ξεφωνίσανε:

— Ἡ Μουμτζίδαινα ἔρχεται!...

Στὸ ἄκουσμά της κινηθήκανε ὅλες, ὅπως τὸ ἐκκλησίασμα σείεται στὸν ἐρχομὸ τοῦ δεσπότη Κοντή, κουτσή, λυγιστὴ καὶ κουνιστὴ στραβοσκουφωμένη καὶ σημειωμένη πλησίασε ἡ Μουμτζήδαινα βαστῶντας τὴν ὀμπρέλλα της, ὅπως τὴν λαμπάδα τῆς Ἀναστάσεως καὶ μὲ σοβαρότητα καὶ βεβαιότητα τοὺς εἶπε:

— Ἐγώ, παιδιά μου, ἀπὸ καιρὸ τὤλεγα αὐτὴ δὲ θὰ βγῆ σόϊ! Ὄχι! Τί μαλλιά, τί κουνήματα ἤτανε ἐκεῖνα!

Ποιὸ Σάββατο δίχως ἥλιο
ποιὰ γυναῖκα δίχως φίλο.

Καὶ ἡ Μουμτζήδαινα ξεροκαταπίνοντας ἐξακολούθησε:

— Σήμερα λοιπὸν ποὺ εἶδα νὰ κουβαλᾷ τὸ στρῶμα τση στὴ σάλα, — βλέπεις στὴ κρεββατοκάμαρά τση ἔχει τὰ κονίσματα!

— Εἶνε καὶ θρήσκα! εἶπε σκασμένη στὰ γέλια ἡ Θανασία τοῦ Χλεχλέ.

— Λοιπὸν ποὺ λέτε, ἀκοῦστε καὶ τὸ πιὸ «κοΐδικο», σὰν εἶδα ἕνα - ἕνα τ' ἀποτσίγαρα νὰ πέφτουν ἀπὸ τὸ παραθῦρι τση, ἔ, τότε πιὰ φούρεψα! Καὶ εἶπα: Αὐτὴ ἐδῶ τὸ κεφάλι μου νὰ μοῦ κόψης ἔχει μέσα ἄνθρωπο! Καὶ μιὰ καὶ δυὸ τὴν ἀναπνοὴ μου τὴν πῆρα στὸ γκαρὰζ τ' ἀντροῦ τση.

— Χαὶρ ὀλά! μοῦ λέει ὁ Νικολάκης. Τρόμαξε ὁ ἄνθρωπος.

— Αὐτὸ κι' αὐτό! Σήκω κι' ἔλα νὰ βγάλης τὸ «νταμγκᾶ», νὰ βγάλης τὴν μουτζαλιὰ ἀπ' τὸ κούτελό σου! Καὶ τώρα θἄρθη νὰ τὴ σφάξη σὰν τὸν Ἄη - Γιάννη!

Ἐν τῷ μεταξὺ καὶ τρίτο καὶ τέταρτο ἀποτσίγαρο ἔπεσε ἀπ' τὸ παραθῦρι της.

Ἔ, τότε πιὰ ἡ ὑποψία γίνηκε βεβαιότητα, ὅλες ἕνα - γύρω φουρέψανε! Σκανταλιστήκανε! Τὰ ροῦχα τους πήγανε νὰ σκίσουν! Τὰ σίδερα φάγανε καὶ φωνάζανε μ' ἀγανάχτησι:

— Ἠθοί, καλέ! Μέσ' τὰ μάτια μας! Ὁ μασκαρᾶς τσιγάρο στὸ τσιγάρο, ἦρθε νὰ κάνη οὖλα του τὰ κέφια.

— Αὐτὸς τί φταίει; Ἐκείνη ἡ ἀναθεματισμένη ποὺ μᾶς ρεζήλεψε!

— Μωρὴ Ἐφταλία! — φωνάζανε ὅλες μαζί — βγάλτονε μωρὴ ὄξω, φτάνει πιά!... Γιατὶ θὰ μποῦμε μέσα 'μεῖς καὶ θὰ τόνε σπάσουμε στὸ ξύλο!...

Ἔξαφνα ἀκούστηκε ἀπ' τὸ δωμάτιο τῆς Ἐφταλίας μιὰ βραχνὴ ἀνδρικὴ φωνὴ νὰ λέη:

— Μέση πολὺ ὄμορφο εἶνε.. ἀφαλός σου τσὸκ γκιουζέλ!

— Καλὲ αὐτὴ τὸν ἀφαλό τση τοῦ δείχνει!

— Μωρὴ σκύλα, μωρὴ μουρντάρα, δὲν πᾶς σ' ἕνα νταρλὰ νὰ βγάλης τὰ μάτια σου, ἐκεῖ νὰ δείχνης τὸ ἀφαλό σου. Ἀρτζουχάλι θὰ ρίξωμε νὰ φύγης ἀπ' τὸ συνοικισμό, γιατὶ ἔχομε μικρὰ παιδιὰ καὶ λέφτερα κορίτσια.

Κι' ὅσο ἡ Ἐφταλία ἀπὸ μέσα τ' ἄκουγε βουβὴ κι' ἀδιάφορη σὰν εἴδωλο, τόσο ἀφρισμένες ὅλες μαζὶ ρίχνανε βαρειὲς κατάρες καὶ ἀναθεματισμούς.

Ἔξαφνα σὰν ἀστροπελέκι ἔπεσε μπροστά τους ὁ Νικολάκης. Ἡ ταραχή, ἡ λύπη, ἡ ἀπελπισία ἤτανε ζωγραφισμένες στὸ συννεφιασμένο πρόσωπο. Εὐθὺς ἄρχισε χτύπους στὴν πόρτα, χτύπους δυνατούς.

Ἡ πόρτα χτυποῦσε κι' ἔτριζε...

— Ἄνοιξε!... Ἄνοιξε!.. φώναζε ὁ Νικολάκης καὶ μὲ τὰ πόδια, τοὺς ἀγκῶνες, τὸ κεφάλι χτυποῦσε καὶ οὔρλιαζε σὰν θηρίο.

Καὶ ὅταν στὸ τέλος ἀπὸ τὶς κλωτσιὲς ἡ πόρτα ἔπεσε, τότε φάνηκε σὲ μιὰ γωνιὰ ἕνα κουβάρι ὁ Ἀρτὶν — ἕνας γέρος τεχνίτης «μπαμπάκι τινάζουμε», ἀπ' τὸ Ντουγροῦτι, ποὺ ἔβαζε τὶς τελευταῖες βελονιὲς στὸν «ἀφαλὸ» τοῦ λαχουρένιου μονόφυλλου παπλώματος — ἕνα σχέδιο τρέλλα — ποὺ ἤκανε ἡ Ἐφταλία, γιατὶ τὸ νυφικό της εἶχε ραφὴ στὴ μέση κι' εἶχε ἀρχίσει νὰ λυώνη!...

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

■ ■ ■

ΑΔΥΝΑΤΟ ΝΑ ΤΑ ΕΙΧΕ ΠΑΡΕΙ ΕΚΕΙΝΗ

Ὁ πατέρας κράταγε κάτω ἀπὸ τὴν μασχάλη τὸ σακκάκι του καὶ ἦταν βλοσυρός Ἔρριξε ἕνα βλέμμα στὴ γυναῖκα του καὶ κατόπιν κύτταξε τὸν γυιό του.

— Ὁ μπουλοῦκος σου μοῦ πῆρε λεφτὰ ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ σακκακιοῦ μου, τῆς δήλωσε.

— Ἐρρῖκο, διαμαρτυρήθηκε ἡ γυναῖκα του. Πῶς κατηγορεῖς τὸ παιδί; Μπορεῖ νὰ στἄχω πάρει κι' ἐγώ.

— Ἀδύνατον! ἀπάντησε ἐκεῖνος. Ἂν μοῦ τἄπαιρνες ἐσὺ θὰ μοῦ τἄπαιρνες ὅλα!

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΠΑΝΕ ΧΑΜΕΝΑ

Ἕνας καννίβαλος τῆς Ἀφρικῆς εἶχε πέσει θῦμα σοβαροῦ δυστυχήματος.

Φωνάζουν τὸν Εὐρωπαῖο γιατρὸ τῆς περιφερείας καὶ αὐτὸς λέγει ἀμέσως ὅτι πρέπει νὰ τοῦ κόψουν καὶ τὰ δυὸ πόδια.

Ὁ μαῦρος ἀρχίζει τότε νὰ κλαίη καὶ νὰ φωνάζη. Στὸ τέλος ὅμως γιὰ νὰ μὴν πεθάνη δέχεται νὰ τοῦ κόψουν τὰ πόδια, ἀλλὰ ὑπὸ ἕνα ὅρον, νὰ τοῦ ἐπιστραφοῦν μετὰ τὴν ἐγχείρησι.

— Καὶ τί θὰ τὰ κάνης; τὸν ρωτᾷ ὁ γιατρός.

— Θὰ τὰ ψήσω καὶ θὰ τὰ φάω μὲ τοὺς φίλους μου.

Τὸ λακριντὶ τοῦ Θρασύβουλα

ΛΕΜΟΝΙΑ

Βρὲ πῶς μπορῶ νὰ μὴ θυμώ—
ποὺ δυὸ χιλιάδες τὸ λεμό—
κοστίζει στὴν Ἀθήνα,
καὶ πού, χωρὶς καμμιὰ ψευτιὰ
μᾶς πιπιλίσανε τ' αὐτιὰ
μ' αὐτὴ τὴ λεμονίνα!

Θὰ μᾶς στερήσουν δηλαδὴ
καὶ τὰ ἑσπεριδοειδῆ
σ' αὐτὰ τὰ κρύα χρό-
(νια,
κι' οἱ ξένοι πιὰ κα-
(λοῦ - κακοῦ
μόλις τὸ νέο τὸ ἀ-
(κού—
θὰ μᾶς πετᾶν λεμό-
(νια!

Πάντως ἐγὼ σοῦ τὸ
(φωνά—
δὲν ζῶ χωρὶς τὶς λε-
(μονά—
βρὲ βάσανο, φαντά-
(σου,
ποὺ θὰ τὶς φτιάχνω
(προσεχῶς,
στίβοντας πάντα συ-
(νεχῶς
τὰ κιτρολέμονά σου!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

τὰ Ντέρτια τοῦ ΚΙΡΚΟΡ

ΜΠΕΡΔΕΨΙΕΣ

— Μαῦρα φορεῖς; Τί ἔπατες; Τί τέλεις; ρώτησε ἐμένα πολιτσιμάνος.

— Μέσα ἰτμῆμα νὰ πααίνωμε νὰ ἐξηγήσω ἰσένα.

— Ἰστὲ μουσιοῦ πολιτσιμάνος πατέρας μου πέτανε!

Πατέρας μου Γερβὰν Ἀνζαρβοριὰν λέανε, ἅμα Γερβὰν γέρο - ζαμπαρᾶ κόσμος οὗλο ἤξερε, χρόνια χρεμένος μεμλεκέτι μας ἤτανε, ὕστερα καταστροφὴ χατήκαμε, ἕνα χρόνο ἔπειτα Ἀτήνα Ντογροὺτ συνοικισμὸς ἀνταμωτήκαμε.

— Χὸς γκελντίν! ἐγκὼ λέω.

— Χὸς μπουλντούν, παιντί μου Κιρκόρ! λέει καὶ ἰκλαμένος ἔνεται

— Ἔ, τί χαμπάρια; ἀρωτάω.

— Τώρα, μοῦ λέει, ξανὰ παντρεμμένος ἔνηκα.

— Ἄσκ ὀλσούν! μπαμπᾶ ἐφένδη. Μπράβο ἐγκὼ χαρούμενος ἔνηκα, καὶ πῶς λένε ὑναῖκα ποὺ πῆρες;

— Ἀκοῦ, παιντί μου, τὰ ἐξηγήσω ἐσένα. Τακουΐτσα ὑναῖκα σου ἔχει ἀπὸ πρῶτο του ἄντρα ἕνα κορίτσι Ἀγαμνή, μικρό, ὄμορφο, γκὲλ ζαμάν, γκὶτ ζαμάν, αὐτὸ ντιάλεξε καρντία μου, αὐτὸ πῆρα!

— Ἀμὰν γιαβροὺμ τί ἔκανες μπέ; Τώρα τί τὰ ἔνεται; Ἐγκὼ τώρα πετερὸς τοῦ μπαμπᾶ μου εἶμαι! Νὰ μποὺ τζάννεμ! Μυαλό μου τὰ κουνήση.

Ἀφοῦ τώρα Ἀγαμνὴ μαντὰμ Γερβὰν Ἀνζαρβοριὰν εἶνε, ἐμένα μητέρα μου εἶνε καὶ ἀφοῦ Τακουΐτσα ὑναῖκα μου παιντί του εἶνε, κι' ἐμένα κόρη μου εἶνε, καὶ ἀφοῦ εἶνε ὑναῖκα σου, κι' ἐμένα ὑναῖκας μου πατέρα του εἶνε...

— Βάϊ! Βάϊ! Στάσου! λέει πολιτσιμάνος, πολὺ μπερντεμένος ντουλειὰ εἶνε!

— Ὄχι, τζάννεμ, πρόσεξε τώρα τὰ ἐξηγήσω νὰ καταλάβης πιὸ εὔκολα. Πατέρας μου Γερμὰν Ἀνζαρβοριὰν πέτανε! Γύρεψα λοιπὸν παπούτσια του, ροῦχα του, Ἀγαμνὴ ὅμως φώναξε ἐμένα ντὲν κληρονομᾶς!

Τύμωσα, ἀκοῦς, λέει ντὲν κληρονομάω πατέρα μου; Γιατὶ μπέ;

— Γιατί, λέει, Γερβὰν ἄντρας μου γαμπρός σου ἤτανε!

Ἅμα ἄκουσε ἔτσι Σαρκίς, ντικό μου παιντὶ — πολὺ ἀράτυμο εἶνε — ἤτελε νὰ σπάση μοῦτρα ζὸρ - ζορινὰ νὰ πάρη ροῦχα παπούτσια γύρευε. Ὄχι τοῦ λέω.... Μπρὰκ μπέ! Ντροπῆς εἶνε. Ἀγαμνὴ ἐμένα καὶ μάννα μου εἶνε, ἐσένα καὶ νενὲ σου εἶνε. Ἐγὼ καὶ πατέρας του εἶμαι. Ἐσὺ καὶ ἀντρεφή σου εἶνε, Ἐμένα καὶ κόρη μου εἶνε. Ἐσένα καὶ μάννα σου πετερά του εἶνε. Κρῖμα γιαβρούμ, γκαστρωμένο ὑναῖκα εἶνε, αὔριο ἕνα παιντὶ τὰ κάνη, ἐσένα αὐτὸ τὸ παιντὶ τεῖο σου τὰ εἶνε. Ἐμένα ἀντρεφός μου τὰ εἶνε. Ἐγκὼ παπουλῆς του τὰ εἶμαι. Ἐσὺ ἀνηψιός σου τὰ εἶνε.

Βλέπεις, 'μπρὸς πίσω πολὺ στενὸ Ἀγαμνὴ συγγενὴς εἶνε, ντροπὴ νὰ σπάσης μοῦτρα του.

Ἐξίγκ ὀλσοῦν!

ΚΙΡΚΟΡ

■ ■

ΤΟ ΠΡΩΤΟ

Ἐκείνη. — Ἡ καρδιά μου, ἡ ζωή μου, οἱ ἐλπίδες μου, τὰ ὄνειρά μου, ὅλα σοῦ ἀνήκουν.

Ἐκεῖνος. — Καὶ τὸ μπακάλικο στὴ γωνιὰ δικό σου εἶνε ἡ τῆς ἀδελφῆς σου;

Ἐκείνη. — Δικό μου!

Ἐκεῖνος. — Ἀμ' βάλτο τότε, ἀγαπημένη μου, πρῶτο - πρῶτο στὸν κατάλογο.

ΜΕΤΑΞΥ ΦΙΛΕΝΑΔΩΝ

— Τίποτ' ἄλλο δὲν σκέπτομαι, παρὰ πῶς νὰ κάνω εὐτυχισμένο τὸν ἀρραβωνιαστικό μου!

— Ἂν τὸ θὲς αὐτὸ μὲ τὴν καρδιά σου, τότε δὲν πρέπει νὰ τὸν παντρευτῆς.

Ὁ Τόνος τῆς ΑΓΑΠΗΣ

18ο

Ἄξαφνα τὸ κουδοῦνι ἀκούσθηκε. Ἡ Βούλα ποὺ ἄνοιξε, ἔβαλε τὶς φωνές:

— Ὁ κύριος! κύριος!

Τὸ κουτάλι ἔπεσε ἀπὸ τὰ χέρια τῆς Νέλλης. Τὰ παιδιὰ πετάχθηκαν μὲ τρελλὰ ξεφωνητά.

Ὁ Φάνης μπῆκε μέσα στὸ δωμάτιο. Ἦταν ροδοκόκκινος, γερὸς καὶ δυνατός.

— Φάνη!

Σὰ λυγμὸς ἀνέβηκε τὸ ὄνομά του στὰ χείλη τῆς Νέλλης.

Φιλήθηκαν, καὶ ἡ γυναίκα ἔπεσε σὲ μιὰ καρέκλα, τρέμοντας σύγκορμη ἀπὸ τὴν συγκίνησι.

— Ἔλα, μὴ κάνης ἔτσι, εἶπε ὁ Φάνης. Εἶμαι καλά. Γιατὶ κλαῖς;

Σκούπισε τὰ μάτια της καὶ τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Μὴ μὲ μαλώνης! Ἄφησέ με. Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ τρελλαθῶ ἀπὸ τὴ χαρά μου.

— Βλέπεις; ἔκανε ὁ Φάνης καὶ κάθησε σὲ μιὰ καρέκλα. Δὲν σοῦλεγα καὶ ἐγὼ πὼς ὅλα θὰ περάσουν; Στάσου ὅμως νὰ ἰδῶ τὰ παιδιά.

Τὰ παιδιὰ τὰ ἔβλεπε πολὺ σπάνια. Μόλις πέντε - ἔξη φορὲς τὰ εἶχε πάει στὸ σανατόριο ἡ Νέλλη στὰ δέκα χρόνια ποὺ εἶχε μείνει ἐκεῖ ἐπάνω ὁ Φάνης.

Κύτταξε πρῶτα τὴ Μελίτα. Τὴν πῆρε στὰ γόνατά του καὶ τῆς ἐφίλησε τὶς καστανὲς μποῦκλες, βουβὸς ἀπὸ συγκίνησι. Καὶ ἡ μικρὴ δὲν μποροῦσε νὰ μιλήση. Οἱ λυγμοὶ τῆς εὐτυχίας τὴν ἔπνιγαν. Εἶχε ποθήσει τόσο αὐτὴ τὴ στιγμή., ποὺ πονοῦσε σχεδὸν τώρα ἀπὸ εὐτυχία.

Ἡ Λίνα στεκόταν παρέκει, μὲ μάτια ἀστραφτερά, μὲ τὰ μάγουλά της κόκκινα ἀπὸ τὴν ταραχή. Φαινόταν καὶ αὐτὴ πολὺ χαρούμενη

Γύρισε καὶ τὴν κύτταξε ὁ Φάνης.

— Λίνα!

Ἡ φωνή του ἦταν γεμάτη θαυμασμὸ καὶ ἀπορία.

— Λίνα, πῶς μεγάλωσες καὶ πῶς ὀμόρφαινες ἔτσι!

— Μὴ τῆς λὲς πὼς εἶνε ὄμορφη, γιατὶ θὰ τὸ πάρῃ ἀπάνω της, τὸν μάλλωσε ἡ Νέλλη.

— Μὰ δὲν ἔχει μάτια νὰ ἰδῇ τὸ πρόσωπό της στὸν καθρέφτη; ἀποκρίθηκε αὐτός.

Ἡ Λίνα κοκκίνισε ὡς τ' αὐτιά. Καὶ ἦταν ἀλήθεια ὄμορφη σὰν περήφανο λουλοῦδι μὲ τὰ ξανθά της τὰ μαλλιά, μὲ τὰ μεγάλα της μαῦρα μάτια, ἀστραφτερά, ἔξυπνα.

— Ἡ Λίνα πρέπει νὰ φροντίζῃ νὰ εἶνε ἐπιμελὴς καὶ καλή, εἶπε ἡ Νέλλη, σοβαρά, ἀλλὰ καὶ γελαστή.

Σήκωσε τοὺς ὤμους ἡ κοπελλίτσα μὲ μιὰ κίνησι γεμάτη ἀναίδεια καὶ κάτι ψιθύρισε.

— Μὰ φαντάζομαι πὼς εἶνε καλή, εἶπε ὁ Φάνης μαλακά.

— Θεῖε! φώναξε ἡ μικρή. Ἡ θεία πλο παράπονα ἔχει. Δὲν μπορῶ ποτὲ νὰ τὴν εὐχαριστήσω. Ἂν τὴν ἀκούσω, θὰ γίνω καμμιὰ γρηὰ σχολαστικὴ ἀπὸ τώρα. Δὲν μπορῶ νὰ περνῶ ὅλη μου τὴν ἡμέρα σκυμμένη στὰ βιβλία. Ἄνθρωπος εἶμαι καὶ ἐγώ.

Τὸ αἷμα ποὺ ἀνέβηκε στὰ μάγουλά της τἄκανε νὰ φαίνωνται πιὸ δροσερά. Τὰ μάτια της σπίθισαν πιὸ πολὺ καθὼς μιλοῦσε μ' ἔξαψι.

Ὁ Φάνης γέλασε δυνατά.

— Ὁρίστε! Ἔγινε καὶ ἡ Λίνα ἄνθρωπος νὰ διεκδικῇ τὰ δικαιώματά της στὴ ζωή. Πάντως, Νέλλη, μοῦ φαίνεται πὼς ἂν δὲν τῆς ἀρέσουν τὰ γράμματα, δὲν εἶνε καὶ ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ γίνῃ σοφή.

— Ἔννοια σου, ἀποκρίθηκε ἡ Νέλλη μὲ κάποιο πεῖσμα. Δὲν κινδυνεύει διόλου νὰ γίνῃ σοφή. Θὰ τρομάξουμε φέτος νὰ πάρουμε τὸ ἀπολυτήριο τοῦ Γυμνασίου.

— Ἔπειτα, κάπου ἀλλοῦ θἄχῃ ταλέντο, δὲν γίνεται.

— Δὲν ἔχω κανένα ταλέντο, φώναξε ἡ Λίνα, μὲ αὐθάδεια. Ἀπολύτως κανένα, θεῖε, τὸ λέω μιὰ φορὰ γιὰ πάντα, γιὰ νὰ τὸ ξέρῃς. Τὸ μόνο ταλέντο ποὺ ἔχω εἶνε γιὰ τὴ διασκέδασι. Πεθαίνω γιὰ διασκέδασι..

Γέλασε πάλι ὁ Φάνης. Ὅ,τι ἔλεγε ἡ Λίνα τοῦ φαινόταν παράξενο καὶ νόστιμο.

— Σπουδαῖο ταλέντο καὶ αὐτό! φώναξε. Δὲν εἶνε καὶ μικρό. Ἴσως λίγοι ἄνθρωποι νὰ ξέρουν πραγματικὰ πῶς νὰ διασκεδάσουν.

Τὸν ἐκύτταξε μὲ μάτια διψασμένα, λὲς καὶ περίμενε ἀπὸ αὐτὸν κάποια ἐλπίδα γιὰ ἀλλαγὴ τῆς ζωῆς της. Καὶ ἐπειδὴ αὐτὸς δὲν προχώρησε, εἶπε ἡ Λίνα μ' ἕνα διαφορετικὸ ὕφος, χαδιάρικο, ταπεινό, ἀλλὰ καὶ σίγουρο μαζί.

— Τώρα ὅμως ποὺ ἦλθες ἐσὺ στὸ σπίτι, θεῖε, θὰ ζήσουμε λιγάκι σὰν ἄνθρωποι, ἔ;

— Βέβαια, φώναξε ἀψήφιστα ὁ Φάνης.

Ἡ Νέλλη ὅμως εἶπε σιγά, μὰ σταθερά:

— Λίνα, παιδί μου, ὅλα θὰ γίνουν σιγὰ-σιγὰ ὅμως. Ὁ θεῖος σου μόλις τώρα συνῆλθε. Γιατὶ ὡς τὰ προχθὲς ἀκόμα οἱ γιατροὶ ἦσαν ἐπιφυλακτικοί. Λοιπόν, δὲν μπορεῖ νὰ ἀρχίσῃ ἀμέσως τὰ γλέντια. Ἔπειτα, μὴν ξεχνᾷς πὼς τὰ οἰκονομικά μας εἶνε σὲ κακὴ κατάστασι. Τὸ ξέρεις πολὺ καλὰ πῶς ὑποφέρουμε. .

— Δὲ βαρυέσαι! φώναξε ὁ Φάνης. Ἀπὸ λίγο γλέντι δὲ θὰ καταστραφοῦμε, οὔτε καὶ ἐγὼ πρόκειται νὰ πεθάνω, ἂν ξενυχτίσω ἔστω λίγες βραδυές.

— Φάνη, εἶπε ἡ Νέλλη γλυκά, τὸ ξέρεις πὼς καὶ μένα μ' ἀρέσει ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς. Θυμᾶσαι τί λέγαμε, ἔ; Μά, δὲν πρέπει νὰ βιαστοῦμε. Δὲν πρέπει νὰ τὰ χαλάσουμε ὅλα ἀπὸ ἀνυπομονησία, θἄρθῃ ὁ καιρός, ἂν εἶσαι καλά...

Ὁ Φάνης σηκώθηκε ἀπὸ τὸ τραπέζι. Ἔκανε λίγες βόλτες στὸ δωμάτιο σιγοτραγουδῶντας. Ἡ Μελίτα τὸν ἐκύτταζε μὲ ἔκστασι καὶ τὰ μάτια της βούρκωναν ἀκόμα ἀπὸ τὴ χαρούμενη συγκίνησι. Μὰ ὁ Φάνης δὲν παρατηροῦσε τὴν ταραχὴ αὐτὴ τῆς κόρης του. Φαινόταν σὲ μιὰ παράξενη διάθεσι, ταραγμένος, ἀνυπόμονος, νευριασμένος.

Τὸ ἀπόγευμα ἡ Νέλλη ἔστειλε τὴ Λίνα καὶ τὴ Μελίτα σὲ μιὰ φιλενάδα τους. Αἰσθανόταν ἕνα πόθο ἀκατανίκητο νὰ μείνῃ μόνη μὲ τὸ Φάνη. Νὰ μιλήσουν ὅπως ἄλλοτε, στὸν καλὸ καιρό, νὰ σβύσουν μὲ φιλιὰ τὸν ἐφιάλτη τῶν δέκα τελευταίων χρόνων.

ΛΟΓΙΑ ΠΟΥ ΞΕΜΕΘΟΥΝΕ

Μόλις ἔκλεισε ἡ πόρτα πίσω ἀπὸ τὰ δυὸ κοριτσάκια, ἡ Νέλλη ἄνοιξε τὴν ἀγκαλιά της. Τὰ μάτια της ἄστραφταν σὰν ἄστρα καὶ ἡ χαρὰ ἔδειχνε τὸ πρόσωπό της φωτερὸ καὶ νεανικό.

Ὁ Φάνης ὅμως, τὴν κύτταξε, καὶ δὲν ἔπεσε στὴν ἀνοιχτὴ αὐτὴ ἀγκαλιά.

— Φάνη!

Ἡ φωνὴ τῆς γυναίκας ἀκούσθηκε γεμάτη χάδι, γεμάτη ἀπορία.

— Νέλλη, ἀποκρίθηκε ὁ Φάνης σοβαρός, σοῦ εἶπα ψέμματα πρίν. Δὲν εἶμαι καλὰ ἀκόμα. Δὲ μπορῶ νὰ μείνω ὅμως ἀπάνω πιά. Ἦλθα.

Δὲν ἀποκρίθηκε ἡ Νέλλη. Μέσα της ὅμως κάτι ράγισε.

— Μὴ μὲ κυττᾷς ἔτσι, φώναξε ἀνυπόμονα ὁ Φάνης. Βαρέθηκα πιά! Βαρέθηκα τὰ πρόσωπα ποὺ μὲ κυττᾶνε μὲ συμπόνια. Θέλω νὰ ζήσω, σὰ νὰ εἶμαι καλά. Δὲ θέλω τίποτε νὰ μοῦ θυμίζῃ τὴν ἀρρώστεια μου. Ἀπολύτως τίποτε.

— Φάνη, εἶπε ἐπὶ τέλους ἡ Νέλλη μὲ φωνὴ ἀχνή. Δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ κάνῃς αὐτό. Εἶσαι καλύτερα, βλέπεις, σώθηκες ὅσο πᾷς καὶ καλυτερεύεις.

— Ἔχω δέκα χρόνια στὸ σανατόριο.... Μήπως νομίζεις πὼς σκέπτομαι νὰ μείνω καὶ ἄλλα τόσα;

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του ἦταν ἐχθρικός, λὲς καὶ ἦταν αὐτὴ ἡ ὑπεύθυνη γιὰ τὴν ἀρρώστεια του.

— Πρέπει νὰ μείνῃς, ὥσπου νὰ γίνῃς καλά. Τί ὠφελεῖ, νὰ μένῃς ἐδῶ; Μιὰ φορά, ἀποκλείεται νὰ ἐργασθῇς.

Τὴν ἔκοψε μ' ἕνα κακὸ γέλιο.

— Περίφημα. Ἐπειδὴ δὲ μπορῶ νὰ ἐργασθῶ, πρέπει νὰ μένω στὴν ἐξορία.... Ἔννοια σου, δὲ θὰ σὲ ἐπιβαρύνω πιὸ πολὺ ἐδῶ παρὰ στὸ σανατόριο. Ὅπως τὰ κατάφερνες ὡς τώρα, θὰ τὰ καταφέρῃς...

Τὰ μάτια τῆς Νέλλης βούρκωσαν.

— Φάνη, εἶπε σιγά. Γιατὶ μοῦ μιλεῖς μ' αὐτὸ τὸ ὕφος; Ἔχεις κανένα παράπονο; Δὲν ἔκανα ὅ,τι μπόρεσα;

Τὴν ἔκοψε μὲ νεῦρα.

— Ἄφησε τὰ παθητικὰ τὰ λόγια. Βέβαια, ἔκανες ὅ,τι μπόρεσες. Μὰ γι' αὐτὸ δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ μοῦ ἐπιβάλῃς τὶς θελήσεις σου, νὰ μὲ βασανίζῃς.

— Τί λέξεις μεταχειρίζεσαι, Φάνη. Δὲν καταλαβαίνεις πὼς μεγαλύτερη εὐτυχία γιὰ μένα δὲν θὰ ὑπῆρχε παρὰ νὰ μείνῃς ἐδῶ;

— Ἔ, λοιπόν, θὰ μείνω. Καὶ θὰ ξαναπιάσω τὴ δουλειά μου. Πῆρα τὴν ἀπόφασι. Θὰ φερθῶ σὰ νὰ μὴ συμβαίνῃ τίποτε. Ἔχω τὴν ἰδέα πὼς ἡ κανονικὴ ζωὴ θὰ μὲ βοηθήσῃ πιὸ πολὺ νὰ γίνω καλά, παρὰ ἡ ἐξορία.

Τὸν ἐκύτταζε μὲ μάτια ὀρθάνοιχτα, προσπαθῶντας νὰ διαβάσῃ βαθειὰ μέσα στὴν ψυχή του.

Ὁ Φάνης ἔκανε βόλτες μέσα στὸ δωμάτιο, ταραγμένα.

— Ἀπὸ σένα ἐξαρτᾶται, εἶπε σὲ λίγο, νὰ γίνω καλὰ ἢ ὄχι. Θέλω ἀλλεγροσύνη στὸ σπίτι. Νὰ τὸ ξέρῃς. Δὲ θέλω τίποτε νὰ μὲ στενοχωρῇ. Θὰ ἐργασθῶ, ἀλλὰ θέλω νὰ εἶμαι χαρούμενος. Δὲν μπορῶ νὰ ἔχω περιβάλλον πνιγηρό.

— Φάνη! φώναξε ἡ Νέλλη ἐπαναστατημένη. Γιατὶ μιλᾷς ἔτσι; Ξέχασες τὸ σπίτι μας; Ὑπῆρχε πιὸ χαρούμενη φωληὰ ἀπὸ τὴ δική μας;

— Ἄσε τί ἦταν ἄλλοτε. Τώρα σοῦ λέω πῶς πρέπει νὰ εἶνε. Καὶ σύ...

Γύρισε καὶ τὴν ἐκύτταξε καλά, ἀπὸ πάνω ὡς κάτω. Ξαφνικὰ ἡ Νέλλη ἔνοιωσε σὰν νὰ εἶχε τράκ, ὅπως τὴν ἡμέρα ποὔδινε τὶς πτυχιακές της ἐξετάσεις στὸ πιάνο. Ἡ ματιά του ἦταν ματιὰ κριτή.

— Καὶ σύ, τῆς εἶπε ὁ Φάνης, μὲ φωνὴ σκληρή, πρέπει νὰ περιποιηθῇς τὸν ἑαυτό σου. Ἄφησες καὶ πῆρες τὴν κάτω βόλτα.

Τὰ δάκρυα ποὔπνιγε ἡ Νέλλη τόση ὥρα, ξεχείλισαν.

— Φάνη, φώναξε ἀπελπισμένη. Τί φταίω ἐγώ; Σκέφθηκες πῶς ἔζησαν αὐτὰ τὰ δέκα χρόνια; Εἶχα καιρὸ ποτὲ νὰ συλλογιστῶ τὸν ἑαυτό μου;

Τὰ μάτια της πνιγμένα στὰ δάκρυα, ἔπεσαν στὸν καθρέφτη τῆς ντουλάπας. Καὶ μέσα της πάλι κάτι ράγισε.

Ἡ γυναίκα ποὺ τὴν ἐκύτταζε μέσα ἀπὸ τὸ γυαλί, δὲν ἦταν σχεδὸν οὔτε νέα, οὔτε ὄμορφη. Ἦταν τριάντα χρόνων ἡ Νέλλη τώρα, ἀκριβῶς. Καὶ ὅμως, στὸν καθρέφτη ἔβλεπε μιὰ γυναίκα ποὺ μποροῦσε νὰ περάσῃ καλὰ καὶ γιὰ τριανταπεντάρα. Τὰ μπράτσα της ἀδύνατα, κοκκαλιάρικα σχεδόν. Τὸ πρόσωπό της εἶχε μακρύνει, ἀπὸ τὶς ἀγωνίες. Τὰ μαλλιά της εἶχαν ἀρκετὲς ἄσπρες τρίχες στοὺς κροτάφους. Καὶ τὸ στόμα της, ἂν καὶ ἦταν πάντα φουσκωτό, ὄμορφο, εἶχε καὶ αὐτὸ λίγες ρυτίδες τριγύρω. Μονάχα τὰ μάτια της ἔλαμπαν νεανικὰ ἀκόμα.

Ἔπειτα, ξαφνικά, ντράπηκε γιὰ τὸ ντύσιμό της. Φοροῦσε ἕνα τσιτάκι ἁπλό, ἕνα φουστανάκι κοριτσίστικο σχεδόν, δίχως προσπάθεια φιλαρεσκείας.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

Τὸ διηγηματάκι σας τοῦ ἑνὸς λεπτοῦ.

Θεραπεία... ἀφηρημάδας

Ὁ Νίκος Γιατρίδης, διπλωματοῦχος μιᾶς μεγάλης Ἰατρικῆς Σχολῆς τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἀποφάσισε φθάνοντας στὴν Ἑλλάδα, νὰ ἱδρύσῃ ἕνα πρωτότυπο θεραπευτήριο, ὑπὸ τὸν ἑξῆς ἐπίσης πρωτότυπο τίτλο: «Μέγα θεραπευτικὸν Ἰνστιτοῦτον ἀφηρημάδας». Οἱ πελάτες δὲν ἦσαν βέβαια ἄφθονοι, πάντως τὸ κατωτέρω περιστατικὸ ἀποδεικνύει τὴν ἀποτελεσματικότητα τῶν μέσων θεραπείας στὰ ὁποῖα ὑπεβάλλοντο οἱ «ἀσθενεῖς» τῆς πρωτύπου αὐτῆς κλινικῆς. Ὅταν κάποτε ὁ κ. Γιατρίδης θέλησε νὰ κάνῃ μιὰ ρεκλάμα τοῦ Ἰνστιτούτου του, σκέφθηκε νὰ χρησιμοποιήσῃ μιὰ ἐπιστολὴ θεραπευθέντος πελάτου καὶ τοῦ ἀπηύθυνε τὴν ἀκόλουθη ἐπιστολή:

«Κύριε,

Εἴμεθα εὐγνώμονες ποὺ λάβατε τὸν κόπο νὰ μᾶς ἐπισκεφθῆτε τελευταίως γιὰ νὰ μᾶς ἐκφράσετε τὴν ἱκανοποίησί σας γιὰ τὸ σύστημα ποὺ ἐφαρμόζομε. Τολμοῦμε λοιπὸν νὰ σᾶς παρακαλέσωμε νὰ μᾶς γράψετε ἕνα γράμμα, στὸ ὁποῖο νὰ μᾶς ἀναφέρετε πόσο σᾶς ὠφέλησε ἡ θεραπεία ποὺ ἐκάματε στὸ Ἰνστιτοῦτο μας, καθὼς καὶ τὴν ἄδεια νὰ δημοσιεύσωμε τὴν ἐπιστολήν σας αὐτὴ στὶς ἐφημερίδες.

Υ. Γ. — Ἐπωφελούμεθα τῆς εὐκαιρίας γιὰ νὰ σᾶς πληροφορήσωμε ὅτι κρατοῦμε στὴν διάθεσί σας τὰ γάντια σας, τὸ μπαστοῦνι σας καὶ τὸ καπέλλο σας ποὺ ἐλησμονήσατε ἐδῶ κατὰ τὴν τελευταία σας ἐπίσκεψι...»

ΡΟΛΑΝ

ΤΡΙΣΤΑΝΟΣ καὶ Ἰζόλδη

ΙΡΛΑΝΔΙΚΟΣ ΘΡΥΛΟΣ

Ὁ βασιλῆας Μάρκος τῆς Κορνουάλλης δέχτηκε μιὰ μέρα στὸ παλάτι του ἕναν ἀπὸ τοὺς γενναιοτέρους καὶ εὐγενεστέρους ὑπηκόους του, τὸν Μελίοδο, τὸν ἄρχοντα τοῦ Λεσνουά. Ὁ Μελίοδος μόλις ἀντίκρυσε τὴν Ἐλιαμπέλλα, τὴν ἀδελφὴ τοῦ βασιλῆᾶ, τὴν ἐρωτεύθηκε καὶ τὴν ζήτησε γυναῖκα του. Ἀπὸ τὴν ἕνωσιν αὐτὴ γεννήθηκε ὁ Τριστάνος. Σὲ λίγο ὅμως ἡ μητέρα τοῦ Τριστάνου πέθανε κι' ὁ πατέρας του πῆρε ἄλλη γυναῖκα, ἡ ὁποία μὲ τὶς διαβολές της ἀνάγκασε τὸν Τριστάνο νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ νὰ πάῃ κοντὰ στὸ θεῖο του, τὸ βασιλῆᾶ Μάρκο. Ἐκεῖνος βλέποντας πὼς ὁ ἀνεψιός του ἔρριχνε ἀλάθευτα τὸ τόξο, ἔπαιζε λύρα, ἔρριχνε λιθάρι μακρύτερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους νέους, εἶχε μιὰ γλυκειὰ φωνή, ἔπαιζε μὲ τέχνη ἅρπα καὶ διηγόταν ὡραῖες ἱστορίες, τὸν κράτησε κοντά του στὸ παλάτι.

Ὁ Τριστάνος δὲν ἄργησε νὰ δώσῃ στὸν θεῖο του καὶ τὸ πρῶτο δεῖγμα ἀνδρείας. Αὐτὸ δὲ συνέβη ὅταν ἦλθε ὁ Μόρχολτ νὰ πάρῃ τὸν συμφωνημένο φόρο. Ὁ φόρος αὐτὸς πληρωνόταν εἰς ἔνδειξιν ὑποταγῆς στὸν βασιλέα Γκόρμον, γυναικάδελφον τοῦ Μόρχολτ. Ἡ πληρωμὴ τοῦ φόρου γινόταν κάθε τρία χρόνια. Ὁ Τριστάνος εἶδε μὲ ἀπορία τὴν ταπείνωσι τοῦ θείου του καὶ τῶν ἱπποτῶν του οἱ ὁποῖοι, φοβόντουσαν ὅλοι τὸν Μόρχολτ καὶ δὲν τολμοῦσαν νὰ τοῦ ἀντισταθοῦν. Φρόντισε νὰ τοὺς δώσῃ κουράγιο καὶ προκάλεσε κατόπιν σὲ μονομαχία τὸν Μόρχολτ, τὸν ὁποῖον ἐσκότωσε μὲ μιὰ φοβερὴ σπαθιά.

Δυστυχῶς ὅμως, στὴ μονομαχία αὐτὴ πληγώθηκε κι' ὁ Τριστάνος, **κόντεψε** δὲ νὰ πεθάνῃ γιατὶ τὸ σπαθὶ τοῦ Μόρχολτ ἦταν δηλητηριασμένο. Κακοφόρμησε λοιπὸν ἡ πληγή του καὶ ἔβγαζε μιὰ ἀφόρητη δυσωδία, σὲ βαθμὸ ποὺ καὶ ἐκεῖνοι ποὺ τὸν ἀγαποῦσαν καὶ τὸν ἐθαύμαζαν δὲν μποροῦσαν νὰ τὸν πλησιάσουν. Ἀπελπισμένος τότε ὁ Τριστάνος μπῆκε σ' ἕνα πλοῖο καὶ βγῆκε στ' ἀνοιχτὰ γιὰ νὰ πάῃ ἀλλοῦ νὰ πεθάνῃ. Τὰ κύματα ἔφεραν τὸ πλοῖο του στὴ χώρα ὅπου βασίλευε ὁ Γκόρμον, ὁ γυναικάδελφος τοῦ Μόχολτ.

Ὁ παραπονετικὸς ἦχος τῆς ἅρπας ποὺ ἔπαιζε μέσα στὴν ἀπελπισία του ὁ Τριστάνος, ἔφερε στὸ πλοῖο του τὴν κόρη τοῦ βασιλῆᾶ, τὴν ξανθὴ Ἰζόλδη. Ἐκείνη ἦταν τότε δεκαέξη χρόνων, πάνω στὸ ἄνθισμα τῆς ὀμορφιᾶς της. Ἀπὸ τὴν μητέρα της ποὺ ἦταν μάγισσα, εἶχε μάθει νὰ περιποιῆται καὶ νὰ γιατρεύῃ τὶς πληγές, κι' ἔτσι μέσα σὲ λίγο καιρὸ κατώρθωσε νὰ γιατρέψῃ τελείως τὶς πληγὲς τοῦ Τριστάνου.

Ὁ νεαρὸς ἱππότης ξαναβρῆκε τότε τὴν πρώτη του ὀμορφιὰ καὶ ἔπαιζε γιὰ χάρι τῆς Ἰζόλδης τὴν ἅρπα του, ἐνῷ ἐκείνη τοῦ διηγόταν παληὲς θαυμάσιες ἱστορίες ποὺ εἶχε μάθει ἀπ' τὴν μητέρα της.

⁂

Ὕστερα ἀπὸ διάφορες περιπέτειες καὶ κατορθώματα, ὁ Τριστάνος ξαναγύρισε κοντὰ στὸν θεῖο του καὶ τοῦ διηγήθηκε ὅλες τὶς περιπλανήσεις του. Μερικοὶ αὐλικοὶ ποὺ φθονοῦσαν τὸν Τριστάνο, ἔπεισαν τότε τὸν βασιλῆᾶ Μάρκο νὰ τοῦ ἀναθέσῃ νὰ πάῃ νὰ τοῦ φέρῃ τὴν Ἰζόλδη γιὰ γυναῖκα του.

Ἔτσι ὁ Τριστάνος ξαναγύρισε στὴν Αὐλὴ τοῦ Γκόρμον. Καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ ἀναγκάσθηκε νὰ ἀποκαλύψῃ ὅτι αὐτὸς εἶχε σκοτώσει τὸν Μόρχολτ. Ἡ Ἰζόλδη τὸν συγχώρησε ὅμως καὶ ὁ βασιλῆας δέχτηκε νὰ δώσῃ τὴν κόρη του στὸν βασιλῆᾶ Μάρκο τῆς Κορνουάλλης.

Ὅλοι ἔχυναν θερμὰ δάκρυα βλέποντας νὰ φεύγῃ ἡ ὡραία τους πριγκήπισσα. Μόνο ἡ Μπάγκιεν, ἡ ὁμογάλακτη ἀδελφὴ τῆς Ἰζόλδης ἦταν χαρούμενη ποὺ θὰ ἔφευγε κι' αὐτὴ μαζί της.

Τὴν στιγμὴ ποὺ τὸ πλοῖο ἑτοιμαζόταν νὰ φύγῃ ἡ γρηὰ βασίλισσα ἐμπιστεύθηκε στὴν Μπράγκιεν κάποιο μαγικὸ ποτὸ ποὺ ξάναβε τὸν ἔρωτα. Φοβόταν μήπως ἡ Ἰζόλδη ἀγαπήσει τὸν Τριστάνο καὶ περιφρονήσει τὸν γέρο σύζυγό της. Εἶπε λοιπὸν στὴν Μπράγκιεν νὰ κρύψῃ τὸ ποτὸ ἐκεῖνο καὶ νὰ τὸ δώσῃ κρυφὰ στὴν Ἰζόλδη καὶ στὸν βασιλῆᾶ Μάρκο νὰ τὸ πιοῦν. Ἀλλοίμονο ὅμως! Ἄλλα ἔγραφε ἡ Μοῖρα!

Στὸ ταξίδι, ἡ ζέστη ἔφερε δίψα στὴν Ἰζόλδη καὶ στὸν Τριστάνο καὶ ἡ Μπράγκιεν φέρνοντάς τους κάτι νὰ πιοῦν, τοὺς ἔδωσε κατὰ λάθος τὸ μαγικὸ ἐρωτικὸ φίλτρο.

Μιὰ φλόγα ἄρχισε νὰ καίῃ τὰ κορμιὰ τῶν δυὸ νέων καὶ δὲν εὕρισκαν ἀνακούφισι παρὰ μόνο ὅταν ἔσμιγαν τὰ βλέμματά τους, τότε ὅμως ἡ φωτιὰ ἐκόρωνε ἀκόμη περισσότερο. Στὸ ταξίδι τους ἔπιασε μιὰ τρομερὴ τρικυμία, κι' ἐνῷ οἱ ναῦτες πάλευαν μὲ τὴ θάλασσα, οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι, χωρὶς νὰ νοιάζωνται γιὰ τὸν κίνδυνο, ζητοῦσαν ὁ ἕνας τὰ χείλη τοῦ ἄλλου γιὰ νὰ πιοῦν τὸ νέκταρ τῆς ἀγάπης καὶ νὰ μεθύσουν.

Ὅταν τέλος ἔφθασαν στὸ βασίλειο τοῦ θείου τοῦ Τριστάνου, ὁ βασιλῆας Μάρκος παντρεύτηκε τὴν Ἰζόλδη, αὐτὴ ὅμως εἶχε δώσει πιὰ καὶ σῶμα καὶ ψυχὴ στὸν Τριστάνο.

Ἀλλοίμονο! Μιὰ μέρα ὁ βασιλῆας ἔμαθε τὴν προδοσία τοῦ ἀνεψιοῦ του. Ὁ Τριστάνος ὑποχρεώθηκε τότε νὰ φύγῃ μακρυά. Τί δὲν σοφίστηκε ὅμως γιὰ νὰ βλέπῃ πότε πότε τὴν ἀγαπημένη του. Μιὰ βραδυὰ ἔφθασε κρυφὰ στὸ παλάτι καὶ μιμήθηκε τὸ τραγοῦδι τοῦ ἀηδονιοῦ γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἀγαπημένη του. Ὅταν ὅμως ὁ Μάρκος ἀνεκάλυψε καὶ τὶς συνεννοήσεις αὐτὲς ἔδιωξε τὴν Ἰζόλδη. Ὁ Τριστάνος τὴν πῆρε τότε καὶ κατέφυγε μαζί της σ' ἕνα δάσος.

Φτωχοὶ πιὰ οἱ δυὸ νέοι κακοπερνοῦσαν καὶ ζητιάνευαν, δὲν τοὺς ἔνοιαζε ὅμως, γιατὶ τοὺς δυνάμωνε ἡ ἀγάπη, ὁ ἔρως... Ἔζησαν ἔτσι ἀρκετὸ καιρό, ὥσπου μιὰ μέρα ἔπιασαν τὴν Ἰζόλδη σὲ μιὰ ἐνέδρα καὶ τὴν ἔφεραν στὸ βασιλῆᾶ.

Ὁ Τριστάνος τότε ἔφυγε πάλι μακρυά, γρήγορα ὅμως, μὴ μπορῶντας νὰ ὑποφέρῃ τὸ χωρισμό, ξαναγύρισε κοντὰ στὴν ἀγαπημένη του, κατώρθωσε νὰ τὴν κλέψῃ πάλι καὶ νὰ ἀποσυρθῇ μαζί της σ' ἕνα ἐρημικὸ μέρος.

Ὁ κόμης Ἀνδρέας ὅμως, ὁ ἀσπονδότερος ἐχθρὸς τοῦ Τριστάνου, τὸν εἶδε μιὰ μέρα τὴν στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ κρατοῦσε τὴν Ἰζόλδη στὴν ἀγκαλιά του. Πέταξε τότε τὸ μαχαῖρι του καὶ πλήγωσε θανάσιμα τὸν νεαρὸ ἐρωτευμένο. Ὅταν ἡ Ἰζόλδη εἶδε τὸ πρόσωπο τοῦ ἀγαπημένου της ἀλλοιωμένο ἀπὸ τὸ πλησίασμα τοῦ θανάτου, θέλησε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ στὸν τάφο.

— Ἂν ἦταν νὰ πέθαιναν οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ λύπη, θὰ ἤμουν κιόλας πεθαμένη! φώναξε ἡ Ἰζόλδη.

Ξαφνικὰ τὸ πρόσωπό της φωτίστηκε ἀπὸ μιὰ ἄμετρη χαρά. Ἀγκάλιασε τὸν Τριστάνο ποὺ ξεψυχοῦσε, κόλλησε τὰ χείλη της στὸ στόμα του καὶ κράτησε τὴν ἀναπνοή της ὥσπου ἡ καρδιά της ἔπαψε νὰ χτυπᾷ. Ἔτσι ἀγκαλιασμένοι, στόμα μὲ στόμα, ξεψύχησαν μαζὶ ὁ Τριστάνος καὶ ἡ Ἰζόλδη, ἀπὸ μιὰ ἄμετρη λύπη καὶ μέσα σὲ μιὰ ἀπέραντη ἡδονή.

ΝΙΚΟΛΑ ΣΕΓΚΥΡ

■ ■

ΘΑ ΠΙΣΤΕΥΑΤΕ ΠΟΤΕ ΟΤΙ:

...Ἀναμνήσεις παληῶν σκηνῶν καὶ περασμένων γεγονότων ἔρχονται στὸ μυαλό μας πιὸ εὔκολα μὲ τὴν ὄσφρησι, παρὰ μὲ κάθε ἄλλη αἴσθησι;

...Τὸ δέρμα τῶν φειδιῶν ἔχουν μεγάλη ζήτησι στὸ ἐμπόριο;

...Σ' ὅλη τὴν Εὐρώπη ὑπάρχουν 4.200 εἴδη λουλουδιῶν, τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦνται στὸ ἐμπόριο καὶ στὴν βιομηχανία;

...Ἀπὸ αὐτὰ τὰ 420 ἔχουν εὐχάριστο ἄρωμα καὶ ἀγοράζονται ἀπὸ τὶς βιομηχανίες τῶν ἀρωμάτων καὶ τῶν σαπουνιῶν;

...Οἱ ἁπλούστερες τῶν ἐφευρέσεων ἔχουν ἀποφέρει τὰ μεγαλύτερα κέρδη στοὺς ἐφευρέτας των;

...Ὁ ἐφευρέτης τοῦ καψουλιοῦ ὠφελήθηκε ἀπὸ τὴν ἐφεύρεσί του 300 χιλιάδες λίρες;

...Ὁ ἐφευρέτης τῶν πατινιῶν ἔκανε ἐπίσης περιουσία 200 χιλιάδων λιρῶν;

...Στὰ 1132 ὁ Ρῆνος ἐστέρεψε τελείως ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴ ξηρασία καὶ τὴ ζέστη;

...Τὸ ἔτος 1302 ἐστέρεψε ὄχι ὅμως τελείως, ἐκτὸς τοῦ ποταμοῦ αὐτοῦ καὶ ὁ Δούναβις;

...Ἡ χώρα τῆς Εὐρώπης, ἡ ὁποία ἐγνώρισε τελευταία τὴν σιδηροδρομικὴ συγκοινωνία εἶνε ἡ Ἀλβανία;

...Στὴν Ἀγγλία ὑπάρχει ἀκόμα ἕνας νόμος ὁ ὁποῖος τιμωρεῖ μὲ φυλάκισι ὅσους φεύγουν ἀπὸ τὴν ἐκκλησία πρὶν τελειώσῃ ἡ λειτουργία;

... Οἱ καθολικοὶ ἐπίσκοποι φοροῦν δαχτυλίδι, ὡς σύμβολο τῶν πνευματικῶν ἀρραβώνων τους μὲ τὴν νύμφη Ἐκκλησία;

Οἱ ἆθλοι τοῦ Γερο-Παρατατικοῦ

ΕΡΩΤΟΠΑΛΑΙΣΤΗΣ

Κάτοχος ὢν ἀνέκαθεν δυνάμεως μεγάλης,
νὰ λάβω μέρος ἤθελον εἰς ἕν' ἀγῶνα πάλης.
Πρὸς τοῦτο προεκάλεσα τοὺς πρωτοπαλαιστὰς
εἰς οἵους τὰς προθέσεις μου ἐποίησα γνωστάς,
τουτέστιν τοῖς ἐξήγησα πῶς βράδιον ἢ θᾶττον
θὰ τοὺς σαρώσω μὲ σειρὰν κεφαλοκλειδωμάτων.
Πλὴν οὗτοι μ' ἀπηξίωσαν καὶ βλέμματος ἀκόμη,
ὁπότε ἐπιδειξάμενος μιὰν φρικώδη ρώμη,
εἰς τὸν Λαμπράκην ἔσκασον μίαν γροθιὰν — ὤιμέ —
καὶ παραδόξως ἀντ' αὐτοῦ ἔπεσα ἐγὼ χαμαί!
Ἐν τούτοις ἀπεφάσισα νὰ μὴν ὀλιγωρήσω
κι' ὡς ἕτερος Μινώταυρος εὐθὺς νὰ προχωρήσω,
ἐπιζητέων οὕτω πως
ἐν τάχει νὰ ἐπιτευχθῇ ὁ ἄνωθι σκοπός.
Πλὴν φεῦ, οὐαί, ἀλλοίμονον, ἐνῷ ἡτοι-
(μαζόμην
καὶ εὐθαρσῶς ὁ δυστυχὴς ἐγὼ ἐγυμνα-
(ζόμην,
συνήντησα νεάνιδα ἐκτάκτως ραδινὴν
καὶ μετ' αὐτῆς προπόνησιν ἐποίησα δει-
(νήν.
Ὥρμησα ἐναντίον της, μὲ ἀνοικτὴν ἀγ-
(κάλην
κι' ἀρχίσαμε τὴν πάλην...
Μὰ ἦσαν αἱ δυνάμεις μου διὰ τὰς πανη-
(γύρεις
καὶ πρὶν τῆς δώσω ἀσπασμόν, κατέπεσα
(κλινήρης,
φεῦ!... φεῦ!... διὰ τὸν ἔρωτα, τὸ λέγω
(καὶ δακρύζω
πενδάραν δὲν ἀξίζω
καὶ μόλις τῶν γαργαλισμῶν ἀρχίσω τὸ
(προοίμιον
ἐκπνέω κι' εἰς τὸ δάπεδον προσπίπτω ὡς
(φοφίμιον!

Ο ΓΕΡΩ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

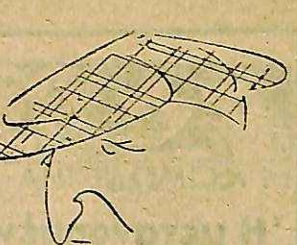

Χὰνς Ἄλμπερς

Πορτραῖτα ΑΣΤΕΡΩΝ

ΧΑΝΣ ΑΛΜΠΕΡΣ

Λίγοι ἠθοποιοὶ τοῦ κινηματογράφου εἶνε τόσο δημοφιλεῖς ὅσο ὁ Χὰνς Ἄλμπερς. Ἀλλὰ εἶνε καὶ πολὺ λίγοι οἱ καλλιτέχνες ποὺ εἶνε τόσο ζωτικοὶ καὶ τόσο ζωντανοὶ στὸ παίξιμο κάθε ρόλου. Ὁ Χὰνς τὰ καταφέρνει περίφημα σὲ κάθε περίστασι καὶ σὲ κάθε κατάστασι. Ὁ τυχοδιωκτισμὸς εἶνε βαθειὰ ριζωμένος μέσα στὸ αἷμα του. Ἀγαπᾷ τὶς τρέλλες καὶ κατορθώνει μὲ μεγάλη εὐκολία καὶ τὰ πιὸ ἀπίθανα πράγματα. Στὸ τελευταῖο του φίλμ μάλιστα «Μυγχάουζεν», ἀνεβαίνει — ἁπλούστατα! — σ' ἕνα μπαλλόνι καὶ σὲ λιγάκι βρίσκεται... πάνω στὴ σελήνη!

Φαντάζεται πιὰ κανεὶς τὰ παιδικὰ χρόνια τοῦ Χὰνς Ἄλμπερς. Στὸ Ἀμβοῦργο ἀπ' τὸ ὁποῖο κατάγεται, ὁ πατέρας του, μετὰ τὸ σχολεῖο, τὸν ἔστειλε σ' ἕνα γραφεῖο γιὰ νὰ μάθῃ ἐμπόριο. Ὁ νεαρὸς Χὰνς εἶχε ὅμως ἕνα μόνο πάθος: Τὸ θέατρο!

Μὲ κάθε μάρκο ποὺ οἰκονομοῦσε, πήγαινε κρυφὰ στὸ θέατρο ἢ στὸ τσίρκο. Τὶς παραστάσεις αὐτὲς ἀκολουθοῦσαν ἄφθονα χαστούκια τοῦ αὐστηροῦ πατέρα. Μὰ καὶ κάθε χαστοῦκι αὔξανε τὸν ζῆλο του γιὰ τὴν σκηνή. Τὄσκαζε ἀπ' τὸ γραφεῖο κι' ἔτρεχε κρυφὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὰ μαθήματα μιᾶς Δραματικῆς Σχολῆς. Μελετοῦσε τοὺς κλασσικοὺς συγγραφεῖς καὶ συγχρόνως ἔκανε ἀσκήσεις ἱππασίας, κολυμβήματος, δρόμου, ποδοσφαίρου. μποξ, ὅλα δὲ κατὰ τὸν δικό του τρόπο.

Ἡ σωματικὴ αὐτὴ ἄσκησις ὠφέλησε ἀργότερα πολὺ τὸν Χὰνς Ἄλμπερς. Στὴν πρώτη του δημοσία ἐμφάνισι ἔκανε μεγάλην ἐντύπωσιν στὸ κοινὸ ὡς θαυμάσιος ἀκροβάτης. Ὁ διευθυντὴς τὸν ἐκτιμοῦσε πολὺ γιατί...μετακινοῦσε καὶ τὰ βαρύτερα σκηνικὰ σὰν νὰ ἦσαν παιχνιδάκια. Ἄλλως τε ἔκανε καὶ τόσα ἀστεῖα, ὥστε διασκέδαζε ὄχι μόνο τὸ κοινό, ἀλλὰ καὶ τοὺς συναδέλφους του.

Συνήθως ἡ ζωὴ εὐνοεῖ ἐκεῖνον ποὺ τολμᾷ. Καὶ ὁ Χὰνς Ἄλμπερς εἶχε θέσει ὡς νόμο τῆς ζωῆς του ν' ἀποτολμᾷ τὸ πᾶν. Δὲν ἐσκόπευε νὰ ἀφήσῃ τὸν ἑαυτό του νὰ συντριβῇ ἀπὸ τὶς ἀναποδιὲς τῆς τύχης καὶ νὰ καθήσῃ νὰ κλαίῃ τὴν μοῖρα του, ὅπως κάνουν τόσοι ἄλλοι.

Ὁ παγκόσμιος πόλεμος διέκοψε τὴν σταδιοδρομία του. Ὁ Χὰνς Ἄλμπερς ἐτραυματίσθη στὸ πόδι. Ἡ ἐνεργητικότης του ὅμως συνετέλεσε ἀκόμη καὶ στὸ νὰ θεραπευθῇ γρήγορα ἡ πληγή του. Ὕστερα ξαναγύρισε στὴ σκηνή.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὁ κινηματογράφος ὀνομαζόταν ἀκόμη εἰρωνικὰ «ὀνειροβιομηχανία». Στὸ Βερολῖνο ἄρχισε σὲ λίγο νὰ γυρίζεται ἡ ταινία «Χίλιες καὶ μία νύχτες» (τὰ περίφημα παραμύθια τῆς Χαλιμᾶς) καὶ ὁ Χὰνς Ἄλμπερς ὑποδύεται τὸν ρόλο τοῦ «ἡγεμόνος τῆς νυκτός».

—Αὐτὴ ἦταν ζωὴ μιὰ φορὰ λέγει συχνὰ ὁ Χὰνς Ἄλμπερς.

Ἀπὸ τότε ἡ μοῖρα βοήθησε τὸν Χὰνς νὰ ἰδῇ ὅλα του τὰ ὄνειρα πραγματοποιούμενα. Ἔγινε διαδοχικὰ καπετάνιος, μποξέρ, ἀστυνόμος, χρυσωρύχος, ἐξερευνητής, ἱππότης, ἀεροπόρος, γκαρσόνι, τυχοδιώκτης. Ὁ Χὰνς Ἄλμπερς δὲν «ἔπαιξε» ἁπλῶς τοὺς ρόλους του, τοὺς ἔζησε.

Γι' αὐτὸ εἶνε σήμερα ἕνας ἀπ' τοὺς καλύτερους καὶ δημοφιλέστερους ἠθοποιοὺς τοῦ κινηματογράφου.

ΣΙΝΕ—ΣΤΑΡ

Η ΚΩΜΩΔΙΟΥΛΑ ΜΑΣ

Ἡ μετανοημένη — ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΦΡΕΝΤ: 30 ἐτῶν, ἰδιοκτήτης τῆς βίλλας.
ΓΚΑΣΤΟΝ: 30 ἐτῶν, νυκτερινὸς ἐπιχειρηματίας.
ΣΟΥΖΑΝΑ: 23 ἐτῶν, βοηθός του

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Στὸ γραφεῖο τῆς βίλλας τοῦ Φρὲντ Φυμερόλ. Ὁ Γκαστὸν μπῆκε ἀπ' τὸ παράθυρο, χαράζοντας καὶ βγάζοντας τὸ τζάμι μὲ μιὰ διαμαντόπετρα. Στὸ δεξί του χέρι κρατᾶ ἕνα περίστροφο καὶ στὸ ἀριστερὸ ἕνα κλεφτοφάναρο. Ξαφνικὰ τὸ δωμάτιο πλημμυρίζει φῶς καὶ ἐμφανίζεται ὁ Φρὲντ μὲ τὶς πυτζάμες του προτείνοντας κι' αὐτὸς τὸ περίστροφό του)

Φρέντ. —Ἐπάνω τὰ χέρια!

Ζκαστόν (προτείνοντας κι' αὐτὸς τὸ περίστροφό του).—Ἐπάνω τὰ χέρια, εἰδεμὴ θὰ πυροβολήσω!

Φρέντ.—Κι' ἐγὼ θὰ πυροβολήσω... Τὸ ξέρεις ὅμως πὼς εἶσαι ἀναιδέστατος;... Μπορεῖς νὰ μοῦ πῇς τί γυρεύεις ἐδῶ μέσα;

Γκαστόν.—Ἔ... Ἔκανα λάθος στὴν πόρτα!

Φρέντ (δείχνοντας τὸ παράθυρο). —Στὸ παράθυρο θέλεις νὰ πῇς.

Γκαστόν.—Εἶσθε ἔξυπνος βλέπω.

Φρέντ —Νὰ λείπουν τὰ περιττὰ λόγια! Πήγαινε ἀπ' ἐκεῖ ποὺ ἦλθες καὶ μὴ ξανατολμήσῃς νὰ πατήσῃς ἐδῶ μέσα τὸ πόδι σου γιατί....(τὴν ἴδια στιγμὴ πηδάει μέσα ἀπ' τὸ παράθυρο ἡ Σουζάνα, γοητευτική, χαριτωμένη νέα. Ἕνα ἀδιάβροχο σφίγγει τὸ λεπτὸ καλλίγραμμο σῶμα της. Βλέποντας τὸν σύντροφό της σὲ τόσο δύσκολη θέσι ἀφίνει νὰ τῆς διαφύγῃ μιὰ κραυγὴ τρόμου. Οἱ δυὸ ἄνδρες κατεβάζουν ἀσυναίσθητα τὰ περίστροφά τους).

Φρέντ (εἰρωνικά).—Ἡ δνὶς ἦλθε μήπως νὰ βοηθήσῃ τὸν κύριο; Δυστυχῶς ὁ κύριος δὲν θὰ τὴν χρειαστῇ γιατὶ δὲν πρόκειται νὰ ἐργασθῇ.

(Ὁ Γκαστὸν κλείνει τὸ μάτι στὴ Σουζάνα καὶ ἐκείνη καταλαμβάνεται ἀπὸ κρίσιν δακρύων).

Σουζάνα. —Κακοῦργε! Ποῦ μὲ κατήντησες! Γιατὶ νὰ σ' ἀκούσω καὶ νὰ σ' ἀκολουθήσω στὸν κακὸ δρόμο; Βρῆκες ἕνα φτωχὸ καὶ ἀνυπεράσπιστο κορίτσι καὶ τὸ κάνεις ὅ,τι θέλεις...(πέφτει ἐξαντλημένη σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ σκεπάζει μὲ τὰ χέρια της τὸ πρόσωπό της. Ὁ Φρὲντ τὴν κυττάζει συγκινημένος).

Γαστόν.—Αὐτὰ παθαίνει ὅποιος παίρνει μιὰ γυναῖκα γιὰ βοηθὸ σὲ σοβαρὲς δουλειές! Τί ἀνίκανα πλάσματα!

Φρέντ (θυμωμένος).—Δὲν ντρέπεσαι νὰ μιλᾷς ἔτσι γιὰ τὸ δυστυχισμένο αὐτὸ κορίτσι; Τὸ θῦμα σου! Τὴν πῆρες στὸ λαιμό σου, σοῦ πρέπει κρέμασμα.

(Ἡ Σουζάνα ξεσκεπάζει τὸ πρόσωπό της καὶ τὰ ὡραῖα κλαμμένα μάτια της κυττάζουν μὲ εὐγνωμοσύνη τὸν Φρέντ, ἡ καρδιὰ τοῦ ὁποίου ἀρχίζει νὰ χτυπᾷ κάπως παράξενα.)

Γκαστόν.—Δὲν κάναμε τίποτε ἀπόψε. Τί ἀναποδιά! (Στὴ Σουζάνα ἀπότομα): Ἐσὺ μοῦ ἔφερες γρουσουζιά. Ἔλα, πᾶμε τώρα...

Σουζάνα.—Δὲν μποροῦμε νὰ φύγουμε. Γιατί...γιατί... ὅταν μπῆκες μέσα ἐδῶ ἐγὼ μετενόησα ποὺ σὲ ἀκολούθησα καὶ σκέφθηκα νὰ φύγω. Μὰ τὸ αὐτοκίνητο δὲν ξεκινοῦσε... Ἔπαθε κάποια βλάβη.

Φρέντ (μένει μερικὲς στιγμὲς σιωπηλός. Ἔξαφνα ὅμως μιὰ λάμψις φωτίζει τὰ μάτια του καὶ πλησιάζει τὸν Γκαστόν).—Πήγαινε νὰ ἐπισκευάσῃς τὸ αὐτοκίνητο, κι' ὅταν τελειώσῃς ἔλα νὰ πάρῃς αὐτὴ τὴ νέα...

(Ὁ Γκαστὸν φεύγει, ἀπὸ τὴν πόρτα, αὐτὴ τὴ φορά).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Στὸ ἴδιο διαμέρισμα, ὁ Φρὲντ ἔχει καθήσει κοντὰ στὴ Σουζάνα.)

Φρέντ.—Δυστυχισμένο κορίτσι! Πῶς ἔμπλεξες ἔτσι;

Σουζάνα.—Μὲ βρῆκε μόνη καὶ φτωχή, μοῦ ὑποσχέθηκε πὼς θὰ φρόντιζε γιὰ μένα, κι' ἐγὼ τὸν πίστεψα. Ἀργότερα κατάλαβα τί μὲ ἤθελε. Χρειαζόταν μιὰ βοηθό. Θύμωσα, φώναξα, τὸν φοβέρισα ὅτι θὰ τὸν καταγγείλω στὴν ἀστυνομία. Δὲν τὸ ἔκανα ὅμως γιατὶ φοβήθηκα μήπως μείνω πάλι μόνη κι' ἔρημη. Φοβήθηκα τὴν φτώχεια καὶ τὴν πεῖνα (κλαίει).

Φρέντ.—Δυστυχισμένο κορίτσι (τῆς βγάζει τὸ καπελλάκι καὶ τῆς χαϊδεύει τὰ μαλλιά): Θὰ σοῦ πῶ κάτι, Σουζάνα... Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ σὲ εἶδα κατάλαβα πὼς εἶχα νὰ κάνω μὲ ἕνα τίμιο κορίτσι. Κατάλαβα ὅτι ὑποφέρεις καὶ ντρέπεσαι γιὰ τὴν ζωὴ ποὺ περνᾶς τώρα...Εἶμαι ψυχολόγος ξέρεις... καὶ ξέρεις γιατὶ ἀπεμάκρυνα τὸν Γκαστόν;... Γιὰ νὰ βρεθοῦμε μόνοι μας καὶ νὰ σοῦ κάνω μιὰ πρότασι. Θέλεις Σουζάνα νὰ ἀφήσῃς τὸν Γκαστὸν καὶ νὰ μείνῃς μαζί μου;...

Σουζάνα.—Ὤ, ναί, ναί...

(Ξαφνικὰ ἀκούγεται τὸ κλάξον. Τινάζονται καὶ οἱ δύο)

Φρέντ.—Ὁ Γκαστὸν εἰδοποιεῖ ὅτι τὸ αὐτοκίνητο εἶνε ἕτοιμο. Πήγαινε ἀγαπημένη μου, καὶ αὔριο ἔρχεσαι πάλι μόνη σου, γιὰ νὰ μὴ ξαναφύγῃς πιὰ ἀπὸ κοντά μου. (Δίνουν τὸ φιλὶ τοῦ χωρισμοῦ, Ὕστερ' ἀπὸ λίγο ἀκούγεται ὁ θόρυβος τοῦ αὐτοκινήτου ποὺ ἀπομακρύνεται. Ὁ Φρὲντ χαμογελᾶ εὐτυχισμένος. Ἔσωσε ἕνα κορίτσι καὶ ἀπέκτησε συγχρόνως μιὰ χαριτωμένη φιλεναδίτσα. Ἡ συγκίνησίς τὸν κάνει νὰ διψάσῃ καὶ κατεβαίνει στὸ σαλόνι γιὰ νὰ πιῇ ἕνα λικέρ. Φθάνοντας ὅμως ἐκεῖ μένει μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα. Ὅλα τὰ ἔργα τέχνης, τὰ μπιμπελὼ καὶ τὰ ἀσημικὰ ἔχουν κάνει φτερά.)

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

(Μέσα στὸ αὐτοκίνητο τοῦ Γκαστόν, ποὺ εἶνε γεμᾶτο ἀπ' τὰ κλοπιμαῖα. Ἡ Σουζάνα ἔχει περασμένο τὸ χέρι της γύρω ἀπὸ τὸν λαιμὸ τοῦ Γκαστόν).

Γκαστόν.—Μπράβο, Σουζάνα! Ἀπόψε ἔπαιξες λαμπρὰ τὸ ρόλο σου.

Σουζάνα.—Τὸ κόλπο τῆς μετανοημένης Μαγδαληνῆς ἔπιασε καὶ πάλι. Ἐνῷ ἐγὼ ἄκουγα τὶς δῆθεν πατρικὲς συμβουλὲς αὐτοῦ τοῦ ἠλιθίου, ἐσὺ τοῦ ἄδειαζες τὸ σαλόνι... Καὶ ξέρεις, αὔριο ὁ φίλος μου μὲ περιμένει ἐξάπαντος!...

ΤΟ ΩΡΟΣΚΟΠΙΟΝ ΤΟΥ ΘΗΣΑΥΡΟΥ

Αἱ κοσμικαὶ ἐπιδράσεις κατα τὴν ἑβδομάδα ἀπο 10 μέχρι 16 Ἰουλίου ἔχουν ὡς ἀκολούθως :

Ὧραι κατάλληλοι:

1) Διὰ τὰς ὑποθέσεις καὶ τὰς ἐπιχειρήσεις σας:
8—11 π. μ. τοῦ Σαββάτου (10). 5.30—7.30 μ.μ. τῆς Δευτέρας (12). 9.30—10.45 π. μ. τῆς Τετάρτης (14).
2) Διὰ τὰ χρηματικὰ ζητήματα:
11—12 μεσημβρ. τῆς Τετάρτης (14), 6—7 μ.μ. τῆς Παρασκευῆς (16).
3) Διὰ τὴν ἀγορὰν λαχείων: 2—3 μ.μ. τῆς Πέμπτης (15), 7—8 μ.μ. τῆς Παρασκευῆς (16).
4) Διὰ τὰ τυχηρὰ παιγνίδια:
3—6 μ.μ. τῆς Κυριακῆς (11). Αἱ αὐταὶ ὧραι τῆς Πέμπτης (15)
5) Διὰ τὰς αἰσθηματικὰς συναντήσεις:
Τὸ ἀπόγευμα τοῦ Σαββάτου (10). 6—8 μ.μ. τῆς Τρίτης (13).
6) Διὰ γάμους ἢ ἀρραβῶνας. 11—1 μ.μ. τῆς Τρίτης (13).
7) Διὰ τὸ μέλλον σας:
8—10 π.μ. τῆς Κυριακῆς (11) 12—4 μ.μ. τῆς Τετάρτης (14).

Ἕνα μικρὸ ἱστορικὸ τεκμήριο

Ὑπὸ ΣΙΤΣΑΣ ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗ

Πρὶν ἀπὸ μερικοὺς μῆνες κάποιος Γερμανὸς ἀξιωματικός, ποὺ ζῇ ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο στὴν Κρήτη, μοῦ διηγήθηκε γιὰ ἕνα βιβλίο, ποὺ βρῆκε στὸ σπίτι ἑνὸς Κρητικοῦ. Τὸ βιβλίο αὐτὸ ἦτανε ἕνα μικρὸ χρονικό, πρὶν ἀπὸ 300 χρόνια. Σήμερα, στὰ χέρια ἑνὸς Γερμανοῦ ἀξιωματικοῦ ἦτανε μιὰ ἀποκάλυψις. Τὸ βιβλίο αὐτὸ μιλοῦσε γιὰ Γερμανοὺς στρατιῶτες, ποὺ πρὶν ἀπὸ 300 χρόνια βρέθηκαν στὴν Κρήτη καὶ πολέμησαν μαζὶ μὲ τοὺς Κρητικούς, ὑπερασπίζοντας τὴν Κρήτη ἀπὸ ξένους ἐπιδρομεῖς. Ἐκεῖ μέσα περιγράφεται ἡ τόλμη καὶ ἡ καλωσύνη των, ἡ πίστι καὶ ἡ σύνδεσι μὲ τοὺς συναγωνιστάς των.

Πόσες φορὲς δὲν φωτίζεται καὶ δὲν μαθαίνει κανεὶς πολλὰ πράγματα νὰ τὰ κρίνῃ ὅπως πρέπει μόνο ἀπὸ τὰ περασμένα. Τὰ περασμένα εἶνε ἡ βάσι τῆς κατανοήσεως τῶν παρόντων. Ἄλλιῶς δὲν θὰ εἶχε κανένα σκοπὸ ἡ μελέτη ἀρχαίων χειρογράφων καὶ κιτρινισμένων βιβλίων, ποὺ μιλοῦν γιὰ ἀσήμαντα αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ πράγματα. Μιὰ γιορτὴ σ' ἕνα χωριό, μιὰ οἰκογενειακὴ σκηνή, ἕνα κειμήλιο οἰκογενειακό, μιὰ ἱστορία ἀπὸ τοὺς περασμένους αἰῶνες μᾶς δίνουν τὴ δυνατότητα νὰ ὁλοκληρώσουμε τὴν εἰκόνα τοῦ λαϊκοῦ μας πολιτισμοῦ.

Ἕνας Γερμανὸς ζωγραφος, ὁ Πέπο Γκράμπνερ—τὸν γνώρισα, εἶνε τόσο ἐνθουσιασμένος γιὰ τὴν Κρήτη, ποὺ δὲν βρίσκει καμμιὰ ἄλλη γωνιὰ τῆς γῆς τόσο ὄμορφη—ὁ ζωγράφος αὐτὸς λοιπὸν ποὺ βρίσκεται ὡς λοχαγὸς τῆς ἀεροπορίας στὴν Κρήτη, ζωγραφίζει ἕνα ἀληθινὰ καλλιτεχνικὸ πορτραῖτο τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς οἰκογενείας ποὺ παραμένει. Ὁ καθένας βέβαια καλλιτέχνης μπορεῖ νὰ ζωγραφίζῃ πρόσωπα καὶ ἀντικείμενα ποὺ τὸν ἐνθουσιάζουν. Ἐδῶ ὅμως πρόκειται γιὰ κάτι ἄλλο. Ὁ ζωγράφος ἐδῶ δὲν τοποθετεῖ τὸ καλλιτέχνημά του στὴ συλλογή του, παρὰ κάνει κάτι ἄλλο.

Ὁ ζωγράφος Πέπο Γκάμπνερ, καὶ ὁ Κρητικός, τοῦ ὁποίου ζωγράφισε τὸ πορτραῖτο

Τὴ μέρα τοῦ Πάσχα ὀργανώνει μέσα στὸ χωριὸ μιὰ γιορτὴ μὲ τὰ παιδιά, τοὺς συγγενεῖς, τοὺς φίλους καὶ τοὺς συγχωριανοὺς τοῦ γέρου Κρητικοῦ καὶ ἐγχειρίζει τὴν εἰκόνα στὸν ἀρχηγὸ τῆς οἰκογενείας. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ εἶνε μικρό, ὅμως ἔχει κάποια βαθειὰ σημασία γιὰ κεῖνον ποὺ ξέρει νὰ βλέπῃ καὶ νὰ σκέπτεται. Τὴ σημασία αὐτὴ τὴν ἀνέλυσε ὁ ἴδιος ἀξιωματικὸς—καλλιτέχνης σ' ἕνα μικρό του λόγο, ποὺ ὁ γερμανομαθὴς γιατρὸς τοῦ χωριοῦ ἐξήγησε λέξι πρὸς λέξι πρὸς τοὺς ἀκροατὰς ποὺ ἐνθουσιάσθηκαν.

—«Οἱ Γερμανοί, εἶπε, εἶνε ἕνας λαὸς ποὺ ἀγαπᾷ πολὺ τὴν τέχνη, καὶ ποὺ πολλὰ τῆς ἔχει προσφέρει. Οἱ Ἕλληνες, σύμφωνα μὲ τὶς παραδόσεις των ξέρουν αὐτὸ νὰ τὸ ἐκτιμοῦν. Μὰ ἰδιαίτερα οἱ Κρητικοὶ εἶνε ὅπως οἱ Γερμανοί, δίνουν μεγάλη σημασία στὴν οἰκογένεια καὶ στὴ γενιά. Ἡ εἰκόνα αὐτή, εἶπε ὁ ζωγράφος, ἐγχειρίζοντας τὸ πορτραῖτο, θὰ παραδίνεται ἀπὸ γενιὰ σὲ γενιὰ γιατὶ θὰ θυμίζῃ δυὸ πράγματα: Τὸν ἀρχηγὸ τῆς οἰκογενείας καὶ τὴ φιλοξενία, ποὺ ἔδωσε ἡ οἰκογένεια τοῦ εἰκονιζομένου στοὺς Γερμανοὺς στρατιώτας μιὰ ἐποχή, ποὺ θὰ περάσῃ μεγάλη στὴν ἱστορία. Φυσικά, κανεὶς ἀπὸ αὐτούς, ποὺ ἔγιναν μάρτυρες τῆς στιγμῆς αὐτῆς δὲν θὰ ζῇ. Τὰ νεαρὰ κορίτσια, ποὺ κάθονταν πλάϊ στὸν παπποῦ θὰ γίνουν γιαγιάδες γιὰ ν' ἀφήσουν τὴ θέσι τους στὶς ἐρχόμενες γενεές. Ἀλλὰ τὰ παιδιὰ τῶν παιδιῶν τους θὰ διηγοῦνται τὴν ἱστορία τῆς κατοχῆς τοῦ νησιοῦ ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς στρατιῶτες, ποὺ ἔπεσαν μὲ κάτι ὀμβρέλλες ἀπὸ τὸν οὐρανό. Καὶ μέσα σ' αὐτὲς τὶς ἱστορίες, ποὺ θὰ διηγεῖται τὰ χειμωνιάτικα βράδυα στὸ χωριὸ αὐτὸ τῆς Κρήτης, θὰ ζῇ κάποιος Γερμανὸς ἀξιωματικὸς ἢ στρατιώτης μὲ χακιὰ ἢ γαλανὴ στολὴ μέσα στὴ φαντασία τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, ἔστω κι' ἂν ἀπὸ πολλὰ χρόνια δὲν θὰ βρίσκεται στὴ ζωή. Σὲ κάποια ἐπίσης γωνιὰ τῆς Γερμανίας οἱ ἀπόγονοι τοῦ ἀξιωματικοῦ ἢ στρατιώτη αὐτοῦ θὰ μιλοῦν ἀπὸ τὰ γράμματα ἢ τὶς διηγήσεις τοῦ δικοῦ των γιὰ τὸ μακρυνὸ αὐτὸ χωριὸ τῆς Κρήτης μὲ τοὺς φιλόξενους χωριανούς.

Καὶ ὅπως σήμερα μετὰ 300 χρόνια τὸ μικρὸ ἐκεῖνο βιβλιαράκι, ποὺ ἀνέφερα στὴν ἀρχή, θυμίζει καὶ σήμερα τὴ σχέσι Κρητικῶν καὶ Γερμανῶν θὰ κάνῃ τὸ ἴδιο τὸ ἔργο τοῦ ζωγράφου Πέπο Γκράμπνερ μετά, ποιὸς ξέρει, πόσους αἰῶνες.

Ἡ μικρὴ αὐτὴ εἰκόνα δὲν θὰ ζῇ μονάχα ὡς καλλιτέχνημα ἀλλὰ θὰ γίνῃ κι' αὐτὴ ἕνας μάρτυς τῆς ἱστορίας τῶν ἡμερῶν μας γιὰ τὶς ἐρχόμενες γενεές.

ΣΙΤΣΑ ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗ

ΥΓΙΕΙΝΗ

ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ

5ον

Στὰ τέσσερα προηγούμενα σχετικὰ μαθήματα μιλήσαμε γιὰ τὶς ἐνδείξεις καὶ τὶς ἀντενδείξεις τῶν ἰαματικῶν λουτρῶν ὡς καὶ διάφορες λεπτομέρειες περὶ τῶν πλησιεστέρων ἰαματικῶν πηγῶν τοῦ Λουτρακίου, τῆς Αἰδηψοῦ, τῶν Μεθάνων καὶ τῆς Ὑπάτης.

Ὅπως γιὰ τὰ ἰαματικὰ λουτρὰ οὕτω καὶ γιὰ τὰ θαλάσσια λουτρά, περὶ τῶν ὁποίων θὰ ὁμιλήσωμεν σήμερα πρέπει νὰ συμβουλεύεσθε τὸν κουράντε γιατρό σας, γιατὶ σὲ πολλὰ ἄτομα ἀντὶ νὰ τοὺς κάνουν καλό, τοὺς κάνουν ἀπεναντίας πολὺ κακό. Πρέπει λοιπὸν καὶ γιὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ νὰ μάθετε τὴν ἐπιστημονικὴ ἀλήθεια καὶ μάλιστα στὴν ἐποχὴ αὐτή, ποὺ γίνεται μεγάλη κατάχρησίς των. Εἶνε γεγονὸς ἀναμφισβήτητο ὅτι ἡ θάλασσα δὲν εἶνε ὠφέλιμη γιὰ ὅλους τοὺς ὀργανισμούς. Εἶνε ὅμως γενικῶς ὠφέλιμη γιὰ τὰ παιδάκια καὶ γιὰ τοὺς νέους. Τὰ παιδάκια στὴ θάλασσα ἀναπτύσσονται καὶ παίρνουν τὴν ὄψι τῆς ὑγείας καὶ τῆς ζωηρότητος. Ὁ ὕπνος τῶν ἐξ ἄλου εἶνε κανονικώτερος καὶ περισσότερος, ὅπως χρειάζεται στὴν μικρὴ ἡλικία

Ἐδῶ ὅμως χρειάζεται νὰ σημειωθῇ καὶ μία ἐξαίρεσις. Πολλὲς φορὲς τὰ παιδάκια, ἀκόμα δὲ καὶ οἱ μεγάλοι καμμιὰ φορὰ τὶς πρῶτες ἡμέρες τῆς παραμονῆς των σὲ παραθαλάσσιο μέρος, παθαίνουν πεπτικὲς διαταραχές, διάρροια κλπ. Ἂν λοιπὸν οἱ διαταραχὲς αὐτὲς διαρκέσουν τὶς πρῶτες ἡμέρες, ὀφείλεται τοῦτο στὴν ἀλλαγὴ τοῦ κλίματος ἂν ὅμως συνεχίζωνται πέραν τῶν 20 ἡμερῶν; αὐτὸ σημαίνει ὅτι δὲν σηκώνει τὰ ἄτομα αὐτὰ τὸ παραθαλάσσιο κλῖμα καὶ συνεπῶς πρέπει νὰ τὸ ἐγκαταλείψουν τὸ ταχύτερον, πηγαίνοντας σὲ βουνό. Μὴν ἀμελῆτε τὴν μικρολεπτομέρεια αὐτή, γιατὶ διατρέχει μεγάλο κίνδυνο ἡ ὑγεία σας. Ἀπὸ τοὺς ἡλικιωμένους ὅμως ἀναμφισβητήτως εἶνε ὀλίγοι ἐκεῖνοι ποὺ ὠφελοῦνται ἀπὸ τὰ θαλάσσια λουτρὰ καὶ τὴν παραμονὴ σὲ παραθαλάσσιο μέρος. Μόνον ὁ ἀέρας τοῦ βουνοῦ εἶνε εὐεργετικὸς ἀπὸ πάσης ἀπόψεως σ' αὐτούς. Γι' αὐτό, ὅσοι ἡλικιωμένοι μένουν τὸ καλοκαῖρι σὲ παραθαλάσσια μέρη καὶ ἰδιαιτέρως ὅσοι ὑποφέρουν ἀπὸ νευρικὲς διαταραχὲς πρέπει ν' ἀπομακρύνωνται τὸ βράδυ ἀπ' τὴ θάλασσα γιατὶ τὴν νύκτα ἡ ὑγρασία τῆς θαλάσσης εἶνε πολὺ ἀνθυγιεινὴ καὶ ἐπιδεινώνει ἰδιαιτέρως τὴν κατάστασίν των.

Ἡ παραμονὴ ἐπίσης ἐπὶ μακρὸν σὲ παραθαλάσσιο μέρος εἶνε ἀκόμα ἐπιβλαβὴς καὶ εἰς ὅλους ἀνεξαρτήτως ἡλικίας τους πάσχοντας ἀπὸ ὀξεῖς δερματικὲς παθήσεις καὶ ἰδίως ἀπὸ ἐκζέματα. Ἐπίσης ἀπαγορεύονται ἀπολύτως τὰ θαλάσσια λουτρὰ στοὺς δερματοπαθεῖς.

Γενικῶς, μικροὶ καὶ μεγάλοι δὲν πρέπει νὰ παρατείνουν ἐπὶ μακρὸν τὴν παραμονή των μέσα στὴν θάλασσα γιατὶ τὰ ἅλατα ποὺ περιέχει τὸ θαλάσσιο νερὸ βλάπτουν τὸν ὀργανισμό. Ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας εἶνε ἀρκετὸ γιὰ ἕνα κανονικὸ θαλάσσιο λουτρό. Τὴν τελευταία αὐτὴ παρατήρησι τὴν τονίζω γιατὶ δυστυχῶς πολλοὶ ἐξ ἀγνοίας παραμένουν ὧρες ὁλόκληρες μέσα στὴν θάλασσα, νομίζοντας ὅτι αὐτὸ τοὺς ὠφελεῖ. Ἄλλοι δὲ μόλις βγοῦν ἀπ' τὴν θάλασσα ὕστερα ἀπὸ ἕνα λουτρὸ καὶ στεγνώσουν στὸν ἥλιο ξαναβουτοῦν πάλι στὴ θάλασσα ἐπανειλημμένως. Ὁ ὑπερβολικὸς ἀριθμὸς τῶν θαλασσίων λουτρῶν ὡς καὶ ἡ παρατεταμένη παραμονὴ μέσα στὴ θάλασσα ἔχουν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐξασθένησιν τοῦ ὀργανισμοῦ. Ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ παρουσιαστοῦν τὰ συμπτώματα τῆς παραλόγου αὐτῆς τακτικῆς. Οἱ περισσότερες ἀπὸ τὶς πλευρίτιδες ποὺ παρουσιάζονται λίγο καιρὸ μετὰ τὰ λουτρά, οἱ ρευματισμοὶ ποὺ παρατηροῦνται σὲ νεαρὰ ἄτομα καὶ οἱ πνευμονικὲς παθήσεις ὀφείλονται στὴν παράλογη καὶ ἄνευ μέτρου κατάχρησι τῶν θαλασσίων λουτρῶν.

Τέλος οὐδέποτε νὰ μπαίνετε στὴ θάλασσα πρὶν περάσουν 3—4 ὧρες ἀπὸ τὸ φαγητὸ καὶ οὔτε νὰ παίρνετε τὸ λουτρό σας ἱδρωμένοι ἢ ὕστερα ἀπὸ μακρὰ πορεία. Προστατεύετε μὲ εἰδικὴ συσκευασία τὸ πρόσωπό σας, γιατὶ τὰ ἅλατα τῆς θαλάσσης καὶ οἱ καυστικὲς ἡλιακὲς ἀκτῖνες προκαλοῦν ὀδυνηρὰ ἐγκαύματα στὴν ἐπιδερμίδα καὶ καταστρέφουν τὴν ζωηρότητα καὶ τὴν ἀνθηρότητά της.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Χειροῦργος Ὀοντιατρὸς

Η ΦΙΛΗ ΤΩΝ ΠΟΝΕΜΕΝΩΝ

Ἐμπιστευτικὸς Μονόλογος

«Σπάνια ὑπῆρξε σπιτικὸ πιὸ φτωχικὸ ἀπ' τὸ δικό μας. Ἡ μητέρα μου ἐργαζόταν σκληρά, ἔχοντας τὸ ἐπάγγελμα τῆς παραδουλεύτρας. Ὁ πατέρας μας εἶχε τὸ κακὸ ἐλάττωμα νὰ πίνῃ καὶ νὰ βρίσκεται τὸν περισσότερο καιρὸ ἄεργος. Ὡστόσο, ἡ μητέρα μου ἤθελε πολὺ νὰ μὲ μορφώσῃ καὶ νὰ μοῦ δώσῃ τὰ ἐφόδια νὰ γίνω μιὰ ἀληθινὴ κυρία. Ἀφοῦ ἐτελείωσα τὸ γυμνάσιο καὶ τὴ γαλλικὴ Ἀκαδημία μ' ἔγραψε στὸ Πανεπιστήμιο γιὰ νὰ σπουδάσω γιατρός. Στὴν ἀρχὴ ὑπῆρξα πολὺ δυστυχισμένη, γιατὶ οἱ συμμαθήτριές μου μὲ κυττοῦσαν μὲ κάποια περιφρόνησι γιὰ τὰ μπαλωμένα παπούτσια καὶ τὰ φθαρμένα φορέματα ποὺ ἐφοροῦσα. Σιγὰ - σιγὰ ὅμως ἡ μητέρα μου μοῦ ἀγόρασε καινούργια παπούτσια καὶ φόρεμα. Τότε ἀνακάλυψα πὼς εἶμαι ἕνα ὄμορφο κορίτσι. Μιὰ μέρα ἐγνώρισα ἕναν συμφοιτητή μου ποὺ κι' αὐτὸς σπουδάζει γιὰ νὰ γίνῃ γιατρός. Ὁ νέος αὐτὸς προέρχεται ἀπὸ πλούσια ἀστικὴ οἰκογένεια. Ἕνα αἴσθημα φιλίας ἀναπτύχθηκε στὴν ἀρχὴ μεταξύ μας, ποὺ κατέληξε σ' ἕναν σφοδρὸ ἔρωτα. Ἡ φτώχεια μου δὲν τὸν ἐτρόμαξε καὶ κάναμε σχέδια γιὰ τὸ μέλλον. Ὡστόσο, σήμερα ποὺ πλησιάζουμε καὶ οἱ δυὸ νὰ πάρουμε τὰ διπλώματά μας κι' ἑπομένως νὰ πραγματοποιήσουμε τὰ ὄνειρά μας ξεπρόβαλλε ἕνα ἀπροσδόκητο γιὰ μένα ζήτημα, ποὺ μοῦ κλονίζει τὸ θαυμασμὸ καὶ τὴν ἐκτίμησι ποὺ τρέφω γιὰ τὸν ἀγαπημένο μου. Κι' αὐτὸ εἶνε ἡ δειλία καὶ ἡ ἀναποφασιστικότης ποὺ δείχνει γιὰ ν' ἀναγγείλῃ στοὺς δικούς του τὴν ἀπόφασί μας νὰ παντρευτοῦμε. Τὸν τρομάζει ἡ ἀντίδρασις ποὺ θὰ συναντήσῃ ἀπ' τοὺς δικούς του, ὅταν μάθουν τὴν ταπεινὴ καταγωγή του. Ὁ φόβος αὐτὸς τὸν κάνει νὰ μοῦ προτείνῃ λύσεις ποὺ ἐγὼ τὶς βρίσκω ἀνάξιές μου. Π. χ. πότε μοῦ λέει νὰ παντρευτοῦμε κρυφά, πότε ν' ἀποκρύψουμε τὴν κοινωνική μου θέσι. Φυσικά, οὔτε τὸ ἕνα οὔτε τὸ ἄλλο βρίσκω σωστό. Στὴ μητέρα μου ὀφείλω ἐκεῖνο ποὺ εἶμαι σήμερα. Πῶς εἶνε δυνατὸν λοιπόν, νὰ σκεφθῶ κάτι τέτοιο; Τί νομίζετε ὅτι πρέπει νὰ γίνῃ; Πῶς θὰ μποροῦσα νὰ τὸν κάμω νὰ ἀντιληφθῇ πόσο στραβὰ σκέπτεται;»

. . . .

Ἀσφαλῶς θὰ ἦταν ταπεινὸ καὶ κατώτερο μιᾶς κοπέλλας ποὺ σέβεται τὸν ἑαυτό της, νὰ δεχθῇ τὴ μιὰ ἢ τὴν ἄλλη λύσι.

Νομίζω ὅτι ἂν ὁ νέος αὐτὸς σὲ ἀγαπᾷ πραγματικά, πρέπει νὰ ἀποτινάξῃ ἀπὸ πάνω του τὶς προλήψεις ποὺ τὸν βασανίζουν. Ἔτσι θὰ βρῇ τὸ θάρρος γιὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ κάθε ἐπίδρασι.

Ἕνας καὶ μόνος δρόμος ὑπάρχει κατὰ τὴ γνώμη μου. Νὰ φερθῇ ἀνδρικά, νὰ πῇ ὅλη τὴν ἀλήθεια στοὺς δικούς του καὶ ὅταν ἀντιμετωπίσῃ τὴν ἄρνησι ποὺ φοβᾶται νὰ τραβήξῃ ἐμπρός. Θὰ εἶνε ἐν τάξει τότε καὶ ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ τῶν δικῶν του, μὰ κι' ἐσένα, τὴν ὁποίαν ἰσχυρίζεται ὅτι ἀγαπᾷ. Ἔτσι φέρονται οἱ τίμιοι καὶ γενναῖοι ἄνδρες. Οἱ πραγματικοὶ ἄνδρες.

Κα ΡΕΑ Ρ.

Ποιὸς ἦταν — Ο ΚΛΕΦΤΗΣ

Ὅταν κατέβηκα στὴν μεγάλη αἴθουσα τοῦ ξενοδοχείου ἐμάντεψα ὅτι εἶχε συμβῆ κάτι τὸ πολὺ ἀσυνήθιστο. Ἔξαφνα ἡ κυρία Κοπιὲ βγῆκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο τῆς διευθύνσεως. Ἦταν ὠχρὴ καὶ πολὺ συγκινημένη.

—Τί ἔχετε, ἀγαπητή μου φίλη; τὴν ρώτησα.

—Μοῦ ἔκλεψαν τὸ κολλιέ μου μοῦπε, μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε. Ἦταν ἕνα πολὺ ὡραῖο κολλιέ, ἀπὸ ὀγδονταοκτὼ μαργαριτάρια, ἀξίας μισοῦ τουλάχιστον ἑκατομμυρίου. Ἦταν δῶρο τοῦ πρώτου συζύγου μου... Τὸ εἶχα βάλει ἐπάνω στο τζάκι χθὲς τὸ βράδυ ὅταν γύρισα ἀπὸ τὸ Καζῖνο. Σήμερα τὸ πρωῒ ἦταν ἀκόμη ἐκεῖ. Τὸ εἶδα ὅταν ἐξύπνησα καιὰ τὶς ἐννέα. Κατέβηκα σὲ λίγο στὸν κουρέα τοῦ ξενοδοχείου, ἀφοῦ φρόντισα προηγουμένως νὰ κλειδώσω τὴν πόρτα τοῦ δωματίου μου. Γύρισα στὶς ἕνδεκα. Τὸ κολλιὲ εἶχε ἐξαφανισθῆ. Καὶ τὸ ἐκπληκτικώτερο εἶνε ὅτι εἶχα ἀφήσει ἐπάνω στὸ κομοδῖνο μου δυὸ δαχτυλίδια τὰ ὁποῖα δὲν ἦσαν μικροτέρας ἀξίας ἀπὸ τὸ κολλιέ. Καὶ ὅμως ἐπῆραν μόνο τὸ κολλιέ,

⁂

Ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ προκάλεσε τὸ γενικὸ ἐνδιαφέρο μου.

Μοῦ ἄρεσαν πάντα οἱ μυστηριώδεις ἱστορίες καὶ οἱ γεμᾶτες αἰνίγματα περιπέτειες.

—Ἀγαπητή μου φίλη, εἶπα τότε στὴν κυρία Κοπιέ, δὲν ἔχω μεγάλη ἐμπιστοσύνη στὴν ταχύτητα μὲ τὴν ὁποία θὰ ἀναζητήσουν τὸν ἔνοχο ἢ τὴν ἔνοχο τὰ λαγωνικὰ τῆς ἀστυνομίας τοῦ τόπου. Μοῦ δίνετε, λοιπὸν τὴν ἄδεια νὰ φροντίσω ἐγὼ γιὰ αὐτὴν τὴν ἀξιοθρήνητη ὑπόθεσι;

—Ὤ, σᾶς παρακαλῶ! εἶμαι μόνη μου αὐτὴ τὴν στιγμὴ στὸ Μπιαρρίτς. Μοῦ εἶνε λοιπὸν πολύτιμη ἡ συνδρομὴ ἑνὸς παληοῦ φίλου σὰν καὶ σᾶς.

—Συγχωρῆστε με τώρα. Πρέπει ν' ἀρχίσω τὶς ἔρευνές μου.

⁂

Στὸ δεύτερο πάτωμα συνάντησα τὴν καμαριέρα ἡ ὁποία ἦταν στὴν ὑπηρεσία τῆς κ. Κοπιέ. Τὴν ὡδήγησα στὸ δωμάτιο τῆς κυρίας της καὶ ἀφοῦ τῆς ἔβαλα στὸ χέρι ἕνα εἰκοσάφραγκο, τῆς εἶπα:

—Δεσποινὶς μπορεῖτε νὰ μοῦ δώσετε μερικὲς πληροφορίες γιὰ τὰ πρόσωπα ποὺ κατοικοῦσαν στὰ γειτονικὰ δωμάτια;... Ποιὸς μένει στὸ ἀριστερό;

— Ἕνας Ἀμερικανός, κύριε Μοῦ φαίνεται ὅτι ὀνομάζεται κύριος Ντάνιελς.

—Μένει ἐκεῖ πολὺ καιρό;

—Ὄχι.. Ἦλθε φαίνεται ἐπίτηδες γιὰ τοὺς προσεχεῖς ἀγῶνας τοῦ τέννις..

—Καὶ ποιὸς μένει στὸ δεξιό;

—Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Λετιλλιάκ, Παριζιάνοι.

—Τίποτε ἄλλο δὲν ξέρετε γιὰ τὰ πρόσωπα αὐτά; Πῶς εἶνε;

—Ὤ κύριε.. Εἶνε δυὸ περιστεράκια. Κάθε φορὰ ποὺ θὰ μπῶ στὴν κάμαρά τους, τοὺς βρίσκω ἀγκαλιασμένους.

—Ποιὸν θὰ μπορούσατε νὰ ὑποπτευθῆτε περισσότερο: τὸν κύριο Ντάνιελς ἢ τὸν κύριο καὶ τὴν κυρία Λετιλλιάκ;

—Ὤ, κύριε, κανένα ἀπ' αὐτούς. Εἶνε ἀδύνατο νὰ ἔκαμαν τὴν κλεψιὰ οἱ γείτονες τῆς κ. Κοπιέ!

Εὐχαρίστησα τὴν συνομιλήτριά μου καὶ ἀφοῦ συμπλήρωσα τὴν μικρή μου ἀνάκρισι μέσα στὸ ξενοδοχεῖο, πῆγα καὶ εἶδα ἀλληλοδιαδόχως τοὺς χρυσοχόους τοῦ Μπιαρρίτς.

Ἤθελα νὰ κάμω μιὰ ὡρισμένη ἐρώτησι, ἡ ὁποία κατὰ τὴν γνώμη μου εἶχε μεγάλη σχέσι μὲ τὴν μυστηριώδη ἐξαφάνισιν τοῦ κολλιέ. Εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ἀπάντησι ἑνὸς τῶν χρυσοχόων αὐτῶν ἐπέστρεψα στὸ ξενοδοχεῖο. Φώναξα τότε τὴν κ. Κοπιέ:

—Ἀγαπητή μου φίλη, θὰ σᾶς κάμω μιὰ παράξενη πρότασι...Θὰ ἤθελα αὐτὴ τὴ νύχτα ν' ἀλλάζαμε δωμάτιο. Νὰ παίρνατε δηλαδὴ σεῖς τὸ δικό μου στὸ τρίτο πάτωμα κι' ἐγὼ νὰ ἔμενα στὸ δικό σας.

Ἡ κυρία Κοπιὲ ἔδειξε μεγάλη ἔκπληξι. Συγκατένευσε ὅμως.

Στὶς ἐννέα τὸ βράδυ ἀνέλαβα κρυφὰ τὴν φρούρησι τοῦ δωματίου τῆς φίλης μου. Ἡ κυρία Κοπιὲ εἶχε ἀποσυρθῆ.

Προηγουμένως εἶχε ἐμφανισθῆ ἐπιδεικτικὰ στὸ σαλόνι τοῦ ξενοδοχείου μὲ τουαλέττα ἑσπερίδος καὶ εἶχε ἐπιστρέψει μὲ τρόπο ὕστερα ἀπὸ ἕνα τέταρτο στὸ δωμάτιό μου ἀπὸ τὴ σκάλα τῆς ὑπηρεσίας. Αὐτὸ ἔγινε σύμφωνα μὲ τὸ σχέδιό μου, κατὰ τὸ ὁποῖο ὅλος ὁ κόσμος ὤφειλε νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἡ κ. Κοπιὲ εἶχε πάει νὰ περάσῃ τὴ βραδυά της στὸ Καζῖνο.

Ἐπερίμενα πολύ. Καθισμένος μέσα στὸ δωμάτιο ὑπελόγιζα — ἕνα - ἕνα τὰ τέταρτα τῆς ὥρας, τὰ ὁποῖα περνοῦσαν πολὺ ἀργά.

Ξαφνικὰ κατὰ τὶς ἐντεκάμιση ἕνας μόλις αἰσθητὸς θόρυβος στὴ δεξιὰ πόρτα μὲ ἔκανε νὰ ἐντείνω τὴν ἀκοή μου. Ἡ πόρτα μισάνοιξε καὶ μπῆκε ἀθόρυβα κάποιος ἄνδρας.

—Ἐπάνω τὰ χέρια! φώναξα, προτείνοντας πρὸς τὸν ἐπισκέπτη τὸ περίστροφό μου, ἐνῷ ταὐτοχρόνως γυρνοῦσα τὸ κουμπὶ τοῦ ἠλεκτρικοῦ.

Ὁ ξένος ἀνατινάχθηκε κατάπληκτος. Σήκωσε τὰ χέρια ψηλὰ καὶ μίλησε πολὺ γρήγορα:

—Κύριε, σᾶς ἱκετεύω. Μὴν κάμετε σκάνδαλο ! Ἐρχόμουνα νὰ ἐπανορθώσω τὸ σφάλμα μου. Δὲν μὲ πιστεύετε ; Σταθῆτε..Κρατῶ πάντα τὰ χέρια μου ψηλά. Ἐλᾶτε ὁ ἴδιος νὰ βγάλετε ἀπὸ τὴν ἀριστερὴ τσέπη τοῦ σακκακιοῦ μου τὸ κολλιὲ μὲ τὰ μαργαριτάρια, ποὺ ἔχω.. δανεισθῆ σήμερα.

Ἦταν ὁλοφάνερη ἡ εἰλικρίνεια τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ. Ἔχωσα τὸ χέρι μου στὴν τσέπη του καὶ ἔβγαλα τὸ κόσμημα τῆς κυρίας Κοπιέ.

—Εἶσθε ὁ κ. Λετιλλιάκ;

—Μάλιστα κύριε.. Καὶ σεῖς; Ἕνας ντέτεκτιβ χωρὶς ἄλλο, ἔ,... Ἀκοῦστε με πρὶν μὲ συλλάβετε, σᾶς παρακαλῶ πολύ..Ἀφῆστε νὰ κυριαρχήσῃ μέσα σας τὸ αἴσθημα τοῦ ἀνθρωπισμοῦ καὶ τῆς καλωσύνης ποὺ περιμένω ἀπὸ σᾶς. Ἰδοὺ ἡ ἀλήθεια μὲ λίγα λόγια: Εἶμαι παντρεμμένος. Ἔφαγα τὴν προῖκα τῆς γυναικός μου σὲ μιὰν ἀτυχῆ ἐπιχείρησι. Μοῦ εἶχαν προτείνει ἐδῶ κοντὰ ἕναν ἄλλον συνδυασμὸ πολὺ καλό. Καὶ σήμερα τὸ μεσημέρι ἡ γυναίκα μου κι' ἐγὼ ἔπρεπε νὰ γευματίσουμε στὴ Μπαγιὸν μαζὶ μὲ τοὺς μέλλοντας συνεταίρους μου. Ἔπρεπε ὅμως νὰ ἐπιδειχθοῦμε σ' αὐτούς... Μὲ καταλαβαίνετε; Ἡ γυναίκα μου μοῦ εἶχε ὑποβάλει τὴν ἰδέα νὰ νοικιάσουμε ἕνα κολλιὲ μαργαριταρένιο ἀπὸ ἕνα χρυσοχόο τοῦ Μπιαρρίτς. Ἀλλοίμονο, ὅμως, κανένας χρυσοχόος δὲν δέχτηκε τὴν πρότασί μου. Τότε ἐγώ, ποὺ εἶχα προσέξει τὸ θαυμάσιο περιδέραιο αὐτῆς τῆς κυρίας ἀπεφάσισα νὰ τὸ πάρω σήμερα τὸ πρωΐ. Ἡ γυναίκα μου τὸ ἐφόρεσε τὸ μεσημέρι στὴ Μπαγιόν...Ἐτελειώσαμε τὴν ὑπόθεσί μας. Καὶ τὴν στιγμὴ ποὺ ἐρχόμουν ἐδῶ γιὰ νὰ βάλω στὴ θέσι τους τὰ μαργαριτάρια αὐτὰ τὰ ὁποῖα συνετέλεσαν στὸ νὰ μὲ σώσουν ἀπὸ τὴν κακοτυχία μου τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκριβῶς κινδυνεύω νὰ συλληφθῶ ἀπὸ σᾶς. Κύριε σᾶς ἱκετεύω, λυπηθῆτε με!

Ὁ κύριος Λετιλλιὰκ ἔκλαιγε. Νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, εἶχα συγκινηθῆ πολὺ ἀπὸ τὴν συντριβὴ τοῦ δυστυχοῦς ἐκείνου.

Ἑτοιμαζόταν νὰ γονατίσῃ ἐμπρός μου, ὅταν τὸν σταμάτησα μὲ μιὰ χειρονομία.

—Κύριε, τοῦ εἶπα οὔτε ἰδωθήκαμε ποτέ, οὔτε θὰ ξαναϊδωθοῦμε... Θὰ κλείσετε χωρὶς θόρυβο αὐτὴ τὴ μισόπορτα καὶ ὅταν ἡ κυρία σας ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὸ Καζῖνο θὰ τῆς πῆτε νὰ λησμονήσῃ αὐτὴ τὴν περιπέτεια. Κι' ἐγὼ πάλι θὰ πῶ στὸ θῦμα...τῆς ἀπρονοησίας σας, ὅτι ψάχνοντας κάτω ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἔπιπλο βρῆκα τὸ μαργαριταρένιο κολλιέ της ἀνάμεσα στὸ χαλὶ καὶ στὸ ταπέτο.. Χαίρετε κ. Λετιλλιάκ...

ΒΡΗΚΕ ΤΗΝ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Ο ΦΙΛΟΣ (στούς νεονύμφους)
—Ἔχω νά σᾶς ἀναγγείλω μιά εὐχάριστη εἴδησι. Βγῆκε ἐπί τέλους τό διαζύγιό μου!

ΥΠΕΡΩΡΙΕΣ

—Τά μεσάνυχτα ἔρχεσαι νά ζητιανέψῃς;
—Μέ συγχωρεῖτε, κυρία μου, ἀλλά οἱ καιροί εἶναι δύσκολοι καί ἀναγκάζομαι νά κάνω ... ὑπερωρίες.

ΠΕΙΝΑ ΚΑΙ ΔΙΨΑ

—Δυστυχισμένε, μικρούλη μου!! Πεινᾶς λοιπόν;
—Ὄχι, κυρία, ὁ πατέρας ὅμως διψᾶ!

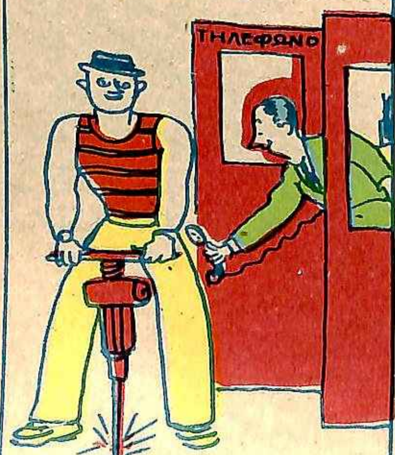

ΚΑΠΩΣ ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΟΣ

—Ἄκουσε, ἀγάπη μου, πῶς χτυπᾶ ἡ καρδιά μου.

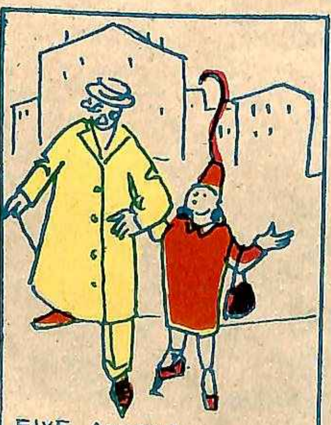

ΕΙΧΕ ΔΙΚΑΙΟ

—Βλέπεις ἀγάπη μου; Λίγο μέ τά παπούτσια λίγο μέ τό φτερό τοῦ καπέλλου σ᾽ ἔφτασα στό ... ὕψος

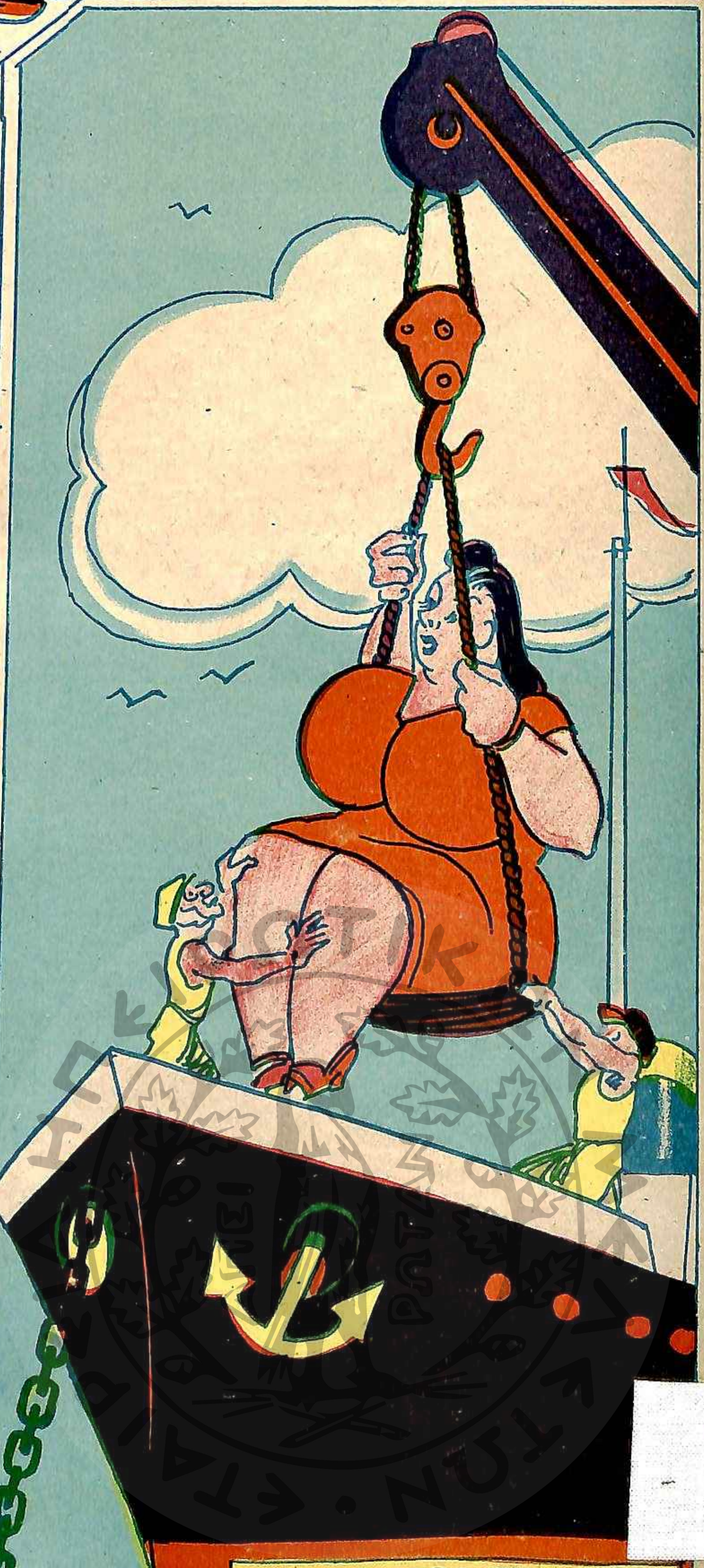

Η ΧΟΝΤΡΗ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΝΑ ΤΑΞΕΙΔΕΨΗ